

ZBIERKA

**STANOVÍSK NAJVYŠŠIEHO SÚDU
A ROZHODNUTÍ SÚDOV
SLOVENSKEJ REPUBLIKY**

2/2013

OBSAH**Rozhodnutia vo veciach správnych**

- 14. Ochrana historického jadra mesta - Zvýšená ochrana historického jadra mesta ako kultúrneho dedičstva** je vo verejnom záujme, preto treba považovať za nevyhnutné prijať také riešenia, aby sa v súčasnosti ani v budúcnosti už viac neopakovali nekonceptčné zásahy do historického stavebného fondu a nedochádzalo k postupnému zanikaniu pamiatok a pamiatkových súborov.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžp/17/2011 z 30. apríla 2012) 3
- 15. Nečinnosť exekútora** – Ak exekútor, či Slovenská komora exekútorov sťažujú vybavovanie sťažnosti, môže ministerstvo spravodlivosti uložením poriadkovej pokuty vynútiť splnenie ustanovenej povinnosti.
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžnč/17/2011 z 15. decembra 2011) 12
- 16. Znalecký posudok** - Ak medzi dôkazy hodnotené správnym orgánom patrí aj znalecký posudok, ktorého vypracovanie bolo potrebné na účely odborného posúdenia skutočností dôležitých pre rozhodnutie správneho orgánu, potom zásada voľného hodnotenia dôkazov sa uplatní obmedzene. Správny orgán preto nemôže znalecký posudok označiť za nesprávny a nahradiť ho vlastným posúdením skutočnosti z odbornej stránky.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžp/6/2011 z 28. marca 2012)..... 18
- 17. Doručenie oznámenia o začatí správneho konania** - Doručenie oznámenia o začatí správneho konania za správny delikt je podstatnou súčasťou náležitého zistenia skutočného stavu veci v správnom konaní, pričom ak nie je preukázané doručenie tohto oznámenia, trpí rozhodnutie o uložení sankcie takou vadou konania, ktorá sama osebe je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo/1/2012 z 20. marca 2012)..... 34
- 18. Následok nesplnenia povinnosti uloženej v právoplatnom rozhodnutí o uložení nápravného opatrenia** - Ak účastník nesplnil povinnosť uloženú mu v právoplatnom rozhodnutí o uložení nápravného opatrenia, je táto skutočnosť sama osebe dôvodom na uloženie sankcie za správny delikt podľa § 28 ods. 3 písm. g) zákona č. 152/1995 Z.z. o potravinách v znení neskorších predpisov.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo/4/2012 z 20. marca 2012)..... 37
- 19. Lehoty na vydanie rozhodnutia o postihu za správny delikt**
I. Rozhodujúcou skutočnosťou pre začatie plynutia subjektívnej lehoty na uloženie sankcie za správny delikt, je skutočnosť, že správny orgán sa dozvedel o porušení zákona.
II. Lehoty na vydanie rozhodnutia o postihu za správny delikt v právnom štáte predstavujú jeden z mechanizmov obmedzujúci priedahy v správnom konaní, ktorý je súčasne prostriedkom ochrany účastníka správneho konania proti postupu orgánu verejnej moci.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf/51/2010 z 22. júna 2011) 40
- 20. Rozhodovanie o určení významného podniku** - Analýza veľkoobchodného relevantného trhu ako výsledok posudzovania, či na relevantnom trhu existuje efektívna hospodárska súťaž, nezakladá pre fyzickú alebo právnickú osobu žiadne práva alebo povinnosti s konštitutívnym účinkom - nie je spôsobilá ukrátiť ich na právach, ale je len podkladom pri následnom rozhodovaní o určení významného podniku (§ 18 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách).
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sž/9/2012 z 28. júna 2012)..... 47
- 21. Oprávnenie vymáhať úroky z omeškania** - Podľa § 36 ods. 8 zákona č. 142/2000 Z.z. o metrológii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je možné vymáhať aj úroky z omeškania v zákonom určenej výške, ale toto oprávnenie sa vzťahuje až na štádium konania, keď je vymáhaná dobrovoľne nesplnená povinnosť zaplatiť pokutu (výkon rozhodnutia podľa § 71 a nasl. Správneho poriadku).
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo/15/2011 z 29. septembra 2011) 50

-
22. **Voľná úvaha pri rozhodovaní o výške pokuty za správny delikt** - Voľná úvaha pri rozhodovaní o výške pokuty za správny delikt je myšlienkový proces, v rámci ktorého má správny orgán zvažovať závažnosť porušenia právnych predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu protiprávneho konania, jeho následky, dobu protiprávnosti, aby uložená sankcia spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžp/16/2011 z 30. mája 2012)..... 59
23. **Aplikácia ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku v prípade zastavenia konania** - Aplikácia ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve dopadá len na také prípady zastavenia konania, v ktorých neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 250h ods. 2 veta za bodkočiarkou Občianskeho súdneho poriadku ani aplikácia ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku.
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžo/3/2012 z 31. januára 2012)..... 63
24. **Inštitút tzv. opomenutého účastníka** - Skutočnosť, že žaloba bola podaná oneskorene (t.j. po uplynutí zákonnej trojročnej lehoty na jej podanie podľa § 250b ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a z tohto dôvodu krajský súd konanie o nej zastavil, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu.
(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžp/3/2012 z 29. februára 2012) 67
25. **Proces konzultácií (§ 10 zákona č. 351/2011 Z. z.)** - Proces konzultácií je upravený z hľadiska hmotného i procesného práva v ustanovení § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, predstavuje verejný postup, z ktorého nie je vylúčený žiadny subjekt.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžz/2/2012 z 28. júna 2012)..... 72
26. **Charakter rozhodnutia poradnej odvolacej (rozkladovej) komisie** - Rozhodnutie poradnej odvolacej (rozkladovej) komisie nemôže byť predmetom prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu v správnom súdnictve, keďže poradná komisia nevydáva záväzné rozhodnutie a vedúci správneho orgánu nie je jej rozhodnutím viazaný.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo/31/2011 z 18. apríla 2012) 79
27. **Objasňovanie priestupku** - Ak obvinený z priestupku nepreukázal relevantným spôsobom zaujatosť príslušníkov polície a ani neuviedol žiaden dôvod, prečo by mali službukonajúci policajti uviesť do úradného záznamu a zápisnice o objasňovaní priestupku nepravdivé údaje, samotná skutočnosť, že nepodpísal zápisnicu o objasňovaní priestupku, neznamená, že skutok nebol dostatočne preukázaný.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd/37/2011 z 20. júna 2012)..... 85
28. **Blokové konanie** - Okolnosť, či je priestupok spoľahlivo zistený, je daná na posúdenie správneho orgánu, ktorý v rámci voľnej správnej úvahy posúdi, či sú dané podmienky na uskutočnenie blokového konania, t.j. či bol priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný blokovú pokutu zaplatiť.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd/33/2011 z 20. júna 2012)..... 88
29. **Škodová udalosť** - Účelom ustanovenia § 66 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov je zabezpečiť, aby pri škodovej udalosti bolo umožnené rýchlo a bezproblémovo zaistiť náhradu škody v prospech poškodeného účastníka škodovej udalosti.
(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd/1/2010 z 23. novembra 2011) 93
-

14.

ROZHODNUTIE

Zvýšená ochrana historického jadra mesta ako kultúrneho dedičstva je vo verejnom záujme, preto treba považovať za nevyhnutné prijať také riešenia, aby sa v súčasnosti ani v budúcnosti už viac neopakovali nekoncepčné zásahy do historického stavebného fondu a nedochádzalo k postupnému zanikaniu pamiatok a pamiatkových súborov¹.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžp/17/2011z 30. apríla 2012)

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 1S/82/2010 zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného zo dňa 20. augusta 2007, ktorý sa stotožnil so správnosťou rozhodnutia Krajského pamiatkového úradu v Prešove zo dňa 30. apríla 2007, ktorý uvedeným rozhodnutím neschválil predložený projekt na dodatočné povolenie stavby „Polyfunkčný dom – Hlavná 107/B, 109 Prešov“ architektonicko-stavebné riešenie a súčasne určil podmienky zrealizovanej stavby.

Krajský súd s poukazom na § 1 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 49/2002 Z. z.“ alebo „zákon o ochrane pamiatkového fondu“) uviedol, že tento zákon upravuje podmienky ochrany kultúrnych pamiatok, pamiatkových území v súlade s vedeckými poznatkami a na základe medzinárodných zmlúv v oblasti európskeho a svetového kultúrneho dedičstva, ktorými je Slovenská republika viazaná. Podľa ods. 2 zákon o ochrane pamiatkového fondu ďalej upravuje organizáciu a pôsobnosť orgánov štátnej správy a orgánov územnej samosprávy, ako i práva a povinnosti vlastníkov a iných právnických osôb a fyzických osôb a ukladanie pokút za protiprávne konanie na úseku ochrany pamiatkového fondu, ktorý je významnou súčasťou kultúrneho dedičstva a ktorého zachovanie je verejným záujmom. Ustanovenie § 2 ods. 1 až 7 zákona č. 49/2002 Z. z. upravuje základné pojmy, pričom v ods. 1 pamiatkový fond je súbor hnutelných vecí a nehnuteľných vecí vyhlásených podľa tohto zákona za národné kultúrne pamiatky, pamiatkové rezervácie a pamiatkové zóny. Za pamiatkový fond sa považujú aj veci, o ktorých sa začalo konanie o vyhlásenie za kultúrne pamiatky, pamiatkové rezervácie a pamiatkové zóny.

Podľa krajského súdu verejný záujem na zachovaní kultúrneho dedičstva je vyjadrený aj v ustanovení § 32 ods. 9 zákona č. 49/2002 Z. z., podľa ktorého *projektovú dokumentáciu vypracovanú podľa odseku 8 a každú jej zmenu je vlastník povinný v priebehu spracovania prerokovať s krajským pamiatkovým úradom z hľadiska zachovania pamiatkovej hodnoty kultúrnej pamiatky alebo nehnuteľnosti na pamiatkovom území a v ochrannom pásme*. Podľa ods. 10 tohto ustanovenia *krajský pamiatkový úrad vydá osobitne záväzné stanovisko o každej prípravnej dokumentácii a o každej projektovej dokumentácii obnovy a projektovej dokumentácii úpravy nehnuteľnosti alebo stavby na nehnuteľnosti v pamiatkovom území a v ochrannom pásme*. Podľa § 32 ods. 11 zákona č. 49/2002 Z. z., *v územnom konaní, v stavebnom konaní, v konaní o povolení zmeny stavby, v konaní o dodatočnom povolení stavby, v konaní o ohlásení udržiavacích prác alebo v konaní o odstránení nehnuteľnej kultúrnej pamiatky alebo stavby v pamiatkovom území a v ochrannom pásme rozhoduje stavebný úrad na základe záväzného stanoviska krajského pamiatkového úradu. Stavebný úrad postupuje tak aj vtedy, ak práce možno vykonať na základe ohlásenia. Na vydanie záväzného stanoviska sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní*.

Majúc za nesporné, že nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve žalobcu sa nachádzajú v mestskej pamiatkovej rezervácii mesta Prešov, krajský súd uviedol, že pre posúdenie veci je preto irelevantné, že žalobca fakticky stavia úplne novú stavbu.

Citujúc ustanovenie § 27 zákona č. 49/2002 Z. z., krajský súd poukázal na to, že ochrana kultúrnych pamiatok je široko koncipovaná, pričom je nepochybné, že krajský pamiatkový úrad a následne žalovaný sú povinní dbať o to, aby v konkrétnej časti mesta nebolo výrazne narušené a znehodnotené bezprostredné okolie

¹ Pozri čl. 2 až 4 a čl. 16 Washingtonskej charty z roku 1987 o ochrane historických miest

---

novostavby žalobcu, a že citované ustanovenie poskytuje zákonnú ochranu aj historickej, stavovsky podmienenej stavebnej tradícii, urbanistickému charakteru a kontinuálnemu architektonickému vzhľadu tejto časti mesta.

Krajský súd ďalej uviedol, že je bez akýchkoľvek pochyb, že žalobca nerešpektoval ustanovenia pamiatkového zákona, pretože z obsahu spisu je nepochybné, čo žalobca ani v žalobe nenamieta, že nevytvoril optimálne podmienky v procese prípravy zámeru stavby na nehnuteľnosti v pamiatkovom území, a to tým spôsobom, že prvostupňovému správneému orgánu predložil až projekt pre dodatočné povolenie stavby, teda so stavbou začal skôr, než boli zákonom splnené podmienky a taktiež nerešpektoval rozhodnutie vydané Krajským pamiatkovým úradom v Prešove zo dňa 5.11.2004. Rovnako žalobca nepoprel, že hmotovým a výškovým navýšením novostavby necitlivým spôsobom narušil chránenú architektonickú a urbanistickú celistvosť uličnej kompaktnej zástavby meštianskych domov danej SZ časti námestia Hlavnej ul., ale predovšetkým chránené zaužívané pohľady na tvarovú kompozíciu stiech, ich strešných rovin a líniu uličných fasád a korunných ríms objektov, teda došlo k narušeniu stabilizovanej siluety a štruktúry celého dvojpodlažného uličného bloku.

K žalobcovej námietke, že zo strany orgánov štátnej správy došlo k porušeniu zásad správneho konania upravených v § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), krajský súd uviedol, že ide o paušálnu námietku žalobcu, ktorú žiadnym iným bližším spôsobom nešpecifikoval. Z rozhodnutia žalovaného jednoznačne vyplýva, že s touto odvolacou námietkou sa žalovaný presvedčivo a dostatočne vypořiadal, pretože poukázal na to, že v strednej časti námestia je tvarová typová, výšková rôznorodosť architektúr a ich zastrešenia bohatšia, ide o meštianske domy, mestské paláce a verejné reprezentačné budovy, pričom v stavebnej zástavbe časti námestia na okraji historického jadra mesta ide o meštiansku zástavbu, ktorá je typovo, tvarovo a výškovo zjednotená.

K tvrdeniu žalobcu, že ak pri vydávaní rozhodnutí vo vzťahu k iným stavbám súhlasil s hmotovým a priestorovým usporiadaním stavieb, čo žalovanému vyčíta, krajský súd konštatoval, že takéto paušalizovanie pri ochrane pamiatkového fondu nie je možné a krajský pamiatkový úrad a pamiatkový úrad sú povinní zohľadňovať individuálne architektonickú zástavbu v každej stavebnej zástavbe historického jadra mesta Prešov.

K námietke, že správne orgány v predmetnej veci nevykonali dokazovanie zabezpečením rozhodnutí k stavbám uvedeným v žalobe, krajský súd zdôraznil, že formálne, byrokratické zabezpečenie týchto rozhodnutí pre rozhodnutie v tejto veci na základe dostatočne zisteného skutkového stavu ani nie je potrebné vzhľadom už na vyššie uvedené skutočnosti. Poukázal pritom na to, že účelom činnosti orgánov štátnej správy pri výkone verejnej správy nie je za každú cenu akceptovať každý návrh na vykonanie dôkazu účastníkom správneho konania ale podstatou je, aby v súlade s ustanovením § 46 správneho poriadku vo veci bolo rozhodnuté na základe dostatočne zisteného stavu veci. Navyiac z ustanovenia § 34 ods. 6 správneho poriadku vyplýva, že skutočnosti všeobecné alebo známe správneému orgánu z úradnej činnosti netreba dokazovať. Takouto notoricky známou skutočnosťou aj laickej verejnosti a skutočnosťou známou orgánu v úradnej činnosti je skutočnosť rozdielnosti zástavby v strednej časti pamiatkovej rezervácii mesta Prešov a dvojpodlažnosť stavieb na konci vretenovitého námestia.

Poukazujúc na znenie ustanovenia § 34 ods. 1 až 6 správneho poriadku bol krajský súd toho názoru, že žalovaný sa s odvolacími námietkami žalobcu vo svojom rozhodnutí vypořiadal dostatočne a presvedčivo. Vo veci krajského pamiatkového úradu postupoval tak, že sa zaoberal predovšetkým dôkazmi k namietanému odbornému stanovisku, pričom znalecký posudok Doc. akad. arch. I. V. hodnotil ako iný dôkaz a vypořiadal sa s ním aj z hľadiska pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Podľa krajského súdu žalovaný správny orgán v odôvodnení rozhodnutia uviedol všetky podstatné výsledky vykonaných dôkazov vo vzájomných súvislostiach, ktoré preukázateľne odôvodňujú výsledok uvedený vo výrokovvej časti rozhodnutia.

Krajský súd na záver svojho rozhodnutia uviedol, že tak, ako to namietal žalovaný, Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 245 ods. 2 upravuje, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy, teda (správne uváženie) preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzi a hľadísk ustanovených zákonom; súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca odvolanie domáhajúc sa toho, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) rozsudok Krajského súdu v Prešove zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie dôvodiac tým, že konanie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie a rozhodnutie veci a konanie správnych orgánov trpí procesnými vadami, ktoré mali vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí.

Žalobca mal za to, že bol ukrátený správnymi rozhodnutiami na svojich právach, keďže rozhodnutia žalovaného boli vydané na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu potrebného na posúdenie veci a tiež z dôvodu nepreskúmateľnosti správnych rozhodnutí pre nedostatok dôvodov. Má za to, že o veci podobne nesprávne rozhodol i prvostupňový súd, ktorý jeho žalobu zamietol. Podľa žalobcu je potrebné napadnuté rozhodnutia správneho orgánu ako nezákonné zrušiť.

Žalobca na strane 4 a 5 podaného odvolania poukázal na § 244 ods. 1 OSP, na ustanovenia § 1 a § 44 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z. z. o ochrane pamiatkového fondu a na §-grafové ustanovenia správneho poriadku, ktorými sa podľa žalobcu dôsledne neriadili a neriadil sa nimi ani prvostupňový súd.

Ďalej žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že z obsahu spisov správnych orgánov vyplýva, že Krajský pamiatkový úrad Prešov súhlasil so zámerom obnovy. Z obsahu spisov správnych orgánov taktiež vyplýva, že Krajský pamiatkový úrad Prešov ako prvostupňový orgán vydal rozhodnutie, ktorým neschválil predložený projekt zmeny stavby pred dokončením, pričom proti predmetnému rozhodnutiu bolo riadne a včas podané odvolanie. O tomto odvolaní rozhodol žalovaný tak, že ho potvrdil. Rozhodnutia boli vydané bez riadneho vykonania dôkazov, a to postupom žalovaného. Prvostupňový súd v predmetnom konaní po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu dospel k nesprávnym zisteniam, resp. k nesprávnemu rozhodnutiu postupom odporujúcim zákonu. Z odôvodnenia vyplýva, že predmetné rozhodnutie nie je preskúmateľné pre nedostatok dôvodov, a tak nezodpovedá kritériám vyžadovaným zákonom. Z odôvodnenia vôbec nevyplýva, že by sa súd meritorne vecou zaoberal, keďže sa dôsledne nevyšporiadal s námietkami uvedenými v žalobe.

Podľa žalobcu rozhodnutie súdu prvého stupňa tak vyvolalo faktický stav, kde sa umožnilo správne orgánu v podobných prípadoch (podobné stavby v historickom jadre Mesta Prešov) nerozhodovať rovnako, resp., že nebol zachovaný princíp rovnakého prístupu a zaobchádzania zo strany správnych orgánov, ktoré majú dbať na to, aby vo svojom rozhodovaní o skutkovo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely. Nie je v právnom štáte prípustné, aby správny orgán, resp. súd v jednom prípade niečo povolil a v druhom prípade to isté alebo podobné nepovolil. Bolo povinnosťou žalovaného toto argumentačne v odôvodneniach náležite vysvetliť, pričom takéto vysvetlenie a odôvodnenie neurobil ani súd prvého stupňa. Rozhodnutie napadnuté týmto odvolaním je tak nezákonné pre nepreskúmateľnosť, pre nedostatok dôvodov, ako aj pre nedostatočne zistený skutkový stav veci, a navyše súd prvého stupňa o veci aj nesprávne právne rozhodol. Uviedol, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení nesúhlasiac s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Podľa žalovaného Krajský súd v Prešove správne v odôvodnení zamietavého rozhodnutia na strane 22 uviedol, že je nespochybniteľné, že žalobca nerešpektoval ustanovenie pamiatkového zákona, pretože z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že nevytvoril optimálne podmienky v procese prípravy zámeru stavby na nehnuteľnosti v pamiatkovom území, a to tým spôsobom, že prvostupňovému orgánu predložil až projekt pre dodatočné povolenie stavby, teda so stavbou začal skôr, než boli splnené zákonom stanovené podmienky a taktiež nerešpektoval rozhodnutie vydané Krajským pamiatkovým úradom v Prešove dňa 5. novembra 2004. Rovnako žalobca nepopiera, že hmotovým a výškovým navýšením novostavby necitlivým spôsobom narušil chránenú architektonickú a urbanistickú celistvosť uličnej kompaktnej zástavby meštianskych domov v danej SZ časti námestia Hlavnej ul., ale predovšetkým chránené zaužívané pohľady na tvarovú kompozíciu striech, ich strešných rovín a líniu uličných fasád a korunných ríms objektov, teda došlo k narušeniu stabilizovanej siluety a štruktúry celého dvojpodlažného uličného bloku.

Taktiež poukázal na to, že žalobca vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti a ani dôvody, pre ktoré by mal odvolací súd rozsudok Krajského súdu v Prešove zmeniť a žalobe žalobcu vyhovieť a rozhodnúť tak, že rozhodnutie žalovaného zo dňa 20. augusta 2007, zruší spolu s rozhodnutím Krajského pamiatkového úradu zo dňa 30.4.2007 a vec vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie, resp. ho zmení spôsobom podľa ustanovenia § 221 OSP a rozhodnutie zruší a vráti vec na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Na záver k odvolaniu žalobcu žalovaný uviedol, že žalobca podal odvolanie s poukazom na citáciu ustanovenia § 205 ods. 2 písm. c/, d/ a f/ OSP, avšak bez konkretizácie vyššie uvedených odvolacích dôvodov, pričom neuviedol žiadne iné pochybenia súdu prvého stupňa, pre ktoré by bolo potrebné tento rozsudok zmeniť alebo zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Z o d ô v o d n e n i a :

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 249 ods. 2 OSP žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí.

V nadväznosti na konštatovanie krajského súdu k „paušálnosti“ žalobných námietok najvyšší súd dáva do pozornosti, že zákon kladie na obsah žaloby okrem všeobecných podmienok (§ 42 ods. 3 OSP a § 79 ods. 1 OSP) aj podmienky osobitné pre správne súdnictvo obsiahnuté v citovaných zákonných ustanoveniach § 249 ods. 2 OSP. Žaloba musí preto okrem označenia napadnutého rozhodnutia, označenia všetkých účastníkov konania aj účastníkov konania pred správnym orgánom (vrátane osôb zúčastnených na konaní), presného označenia výrokov, ktoré žalobca napáda (najmä ak rozhodnutie pozostáva z viacerých výrokov), obsahovať i konkrétne žalobné dôvody.

Zo žaloby musí byť pre súd jasné a zrozumiteľné, aké žalobné dôvody uvádza žalobca na podporu svojho tvrdenia podľa citovaného zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 OSP, že dotknutým rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Za osobitnú náležitosť žaloby preto treba považovať aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím a postupom správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Obligatornou náležitosťou žaloby je teda povinnosť žalobcu tvrdiť, že správne rozhodnutie alebo jeho časť odporuje konkrétnemu všeobecne záväznému právnemu predpisu, a toto tvrdenie právne odôvodniť. Ak žalobca poukazuje na skutočnosť, že postupom správnych orgánov mu bola odňatá možnosť ochrany jeho práv, musí uviesť, pri ktorom procesnom úkone sa tak malo stať, aké vyjadrenia chcel v priebehu správneho konania uplatniť a čo je dôsledkom znemožnenia ich uplatnení, teda aké subjektívne právo žalobcu malo byť v tejto

---

súvislosti porušené. Pokiaľ tak neurobí, nie je možné všeobecne formulované žalobné námietky meritórne prejednať.

Súd nevyhľadáva za žalobcu konkrétne dôvody nezákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, ktoré podľa § 249 ods. 2 OSP majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia súdom, ktorým je podľa § 250h ods. 1 OSP veta za bodkočiarkou) viazaný. Súd teda nemôže z vlastnej iniciatívy za žalobcu nahradiť žalobné dôvody ani sám nevyhľadáva ďalšie možné vady napadnutého rozhodnutia. Keďže predmetom súdneho preskúmania je zákonnosť rozhodnutia (nie jeho vecná správnosť), má včasné, správne a úplné formulovanie žalobných dôvodov zásadný význam. Táto požiadavka na žalobcu je v správnom súdnictve o to významnejšia, že podľa § 250h ods. 1 OSP je súd viazaný rozsahom žaloby od jej podania a žalobca uplynutím dvojmesačnej lehoty od doručenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu nemá možnosť požadovať odpustenie zmeškania tejto lehoty.

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP vyplýva i zásada iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorú musí súd zásadne aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúma na základe podanej žaloby zákonnosť žalobou napadnutého rozhodnutia.

Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe t. j. v medziach žaloby (§ 250j ods. 1 a 2 OSP). Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný a nemôže ho prekročiť. Tu platí v správnom súdnictve koncentračná zásada, keď žalobca môže žalobné dôvody síce meniť, avšak rozširovať ich môže len do konca lehoty na podanie žaloby. Po uplynutí tejto lehoty už nie je možné v priebehu konania vznášať ďalšie námietky a výhrady proti žalobou napadnutému rozhodnutiu, a to ani v replike na vyjadrenie žalovaného ani na pojednávaní. To znamená, že k žalobným bodom uplatneným po uplynutí lehoty na podanie žaloby správny súd nemôže prihliadať.

Je preto výlučne vecou žalobcu, aby stanovil medze súdneho prieskumu, a to tak po stránke kvantitatívnej (označením výrokov rozhodnutia, ktoré žiada preskúmať), ako aj kvalitatívnej (uvedením konkrétnych žalobných dôvodov). Iba v lehote podľa § 250b ods. 1 OSP je možné rozšíriť rozsah napadnutia rozhodnutia. Rozšírením rozsahu napadnutia rozhodnutia sa chápe nielen rozšírenie žaloby o ďalšie výroky, ale aj o rozšírenie žalobných dôvodov, t. j. vytknutie ďalšieho rozporu so zákonom alebo uvedenie ďalšieho porušenia žalobcových práv.

Ďalej najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré netrpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s

---

poukazom na procesné ustanovenia náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len opakovaním doterajších námietok k postupu správneho orgánu v správnom konaní a k jeho rozhodnutiu.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo dňa 20.8.2007 spolu z rozhodnutím Krajského pamiatkového úradu zo dňa 30.4.2007, ktorým prvostupňový správny orgán citovaným rozhodnutím nechválil predložený projekt na dodatočné povolenie stavby, Polyfunkčný dom – Prešov architektonicko-stavebné riešenie a súčasne určil podmienky zrealizovanej stavby.

Z obsahu administratívneho spisu mal najvyšší súd za preukázané, že Krajský pamiatkový úrad Prešov rozhodnutím zo dňa 5. novembra 2004 podľa § 11 ods. 1 zákona o ochrane pamiatkového fondu, ako vecne a miestne príslušný správny orgán podľa § 9 ods. 5 citovaného zákona vydal rozhodnutie, ktorým podľa § 32 ods. 10 zákona o ochrane pamiatkového fondu, po preskúmaní predloženého projektu stavby polyfunkčného domu realizovaného v prieluke po zaniknutých domoch na Hlavnej ul. v Prešove, ktoré sú súčasťou pamiatkovej rezervácie Prešov spracovaného v októbri 2004 pre spoločnosť A.B., spol. s r. o. Prešov architektonickým ateliérom AAK Ing. Arch. Ing. J. K. autorizovaný architekt, Prešov, schválil objemové riešenie a priestorové usporiadanie novostavby predmetného polyfunkčného domu v zmysle architektonicko-stavebného riešenia predloženého projektu stavby s nasledujúcimi podmienkami:

1. z riešenia východnej fasády vylúčiť nerezové transparentné zábradlie III. NP (pol. P7) a nahradiť ho atikou výšky max. 150 cm, atiku riešiť ako architektonické završenie preskleného obvodového plášťa fasády a s tým, že vo vnútornej strane bude atika neprehľadná, kamennú historizujúcu profilovanú rímsu východnej fasády (P5) z riešenia vylúčiť.
2. na strechu objektu neumiestňovať žiadne veľkorozmerné technické zariadenia jednotky ZT1, vzduchotechniky, klimatizácie, chladiarenské jednotky a podobne. V prípade technickej a prevádzkovej nutnosti takýchto zariadení pre chod objektu tieto umiestniť do zapustenej a nahor otvorenej kóje (átria), potrebnej veľkosti v rámci štvrtého MP tak, aby horná hrana týchto technických zariadení a jednotiek nepresiahla plus 15000.
3. západnú fasádu úrovni IV. NP riešiť zošíkmenou presklenou rovinou v zmysle predloženej zmeny výkresu.
4. predmetom tohto rozhodnutia a schválenia nie je projektom prezentované riešenie presvetlenia strechy meštianskeho domu, objektu.
5. zrealizovanú dokumentáciu polyfunkčného domu predložiť na schválenie Krajskému pamiatkovému úradu Prešov, každú zmenu schváleného projektu je vlastník (investor, stavebný projektant, resp. iná osoba písomne splnomocnená vlastníkom rokovať v tejto veci) povinný prerokovať a schváliť v zmysle ustanovení pamiatkového zákona a správneho poriadku s tunajším úradom. Na akýkoľvek záver úpravy alebo zmeny predmetných nehnuteľností nad rámec rozhodnutí tunajšieho úradu a nad rámec schválenej projektovej dokumentácie je vlastník v zmysle § 32 ods. 5 pamiatkového zákona povinný Krajskému pamiatkovému úradu v Prešove predložiť žiadosť o rozhodnutie o zámere úpravy predmetných nehnuteľností (k tomu pozri aj napadnutý rozsudok str. 20).

Ako správne uviedol i krajský súd z obsahu spisového materiálu taktiež vyplýva, že písomným podaním zo dňa 22.8.2005, ktorá bola Krajskému pamiatkovému úradu v Prešove doručená 2.9.2005 ako žiadosť o vyjadrenie k projektu vyplýva, že žalobca požiadal o stanovisko k vydaniu povolenia pre zmenu stavby pred ukončením, stavba Prešov, Hlavná polyfunkčný dom, na ktoré bolo vydané stavebné povolenie, ktoré nadobudlo právoplatnosť 19.11.2004. Zmena stavby pred ukončením je vyvolaná vyhodnotením statického nesenia západnej fasády a stropnej konštrukcie.

Podľa § 1 zákona č. 49/2002 Z. z. tento zákon upravuje podmienky ochrany kultúrnych pamiatok a pamiatkových území v súlade s vedeckými poznatkami a na základe medzinárodných zmlúv v oblasti európskeho a svetového kultúrneho dedičstva, ktorými je Slovenská republika viazaná. Predmetný zákon ďalej upravuje organizáciu a pôsobnosť orgánov štátnej správy, ako aj práva a povinnosti vlastníkov.

Podľa § 2 ods. 2 zákona č. 49/2002 Z. z. hodnota je súhrn významných historických, spoločenských, krajinných, urbanistických, architektonických, vedeckých, technických, výtvarných alebo umelecko-remeselných hodnôt, pre ktoré môžu byť veci predmetom individuálnej alebo územnej ochrany.

Podľa § 2 ods. 4 zákona č. 49/2002 Z. z. pamiatkové územie je sídelný územný celok alebo krajinný územný celok sústredených pamiatkových hodnôt alebo archeologických nálezov a archeologických nálezísk, ktorý je z dôvodu ich ochrany podľa tohto zákona vyhlásený za pamiatkovú rezerváciu alebo pamiatkovú zónu.

Podľa § 29 ods. 1 zákona č. 49/2002 Z. z. základná ochrana pamiatkového územia je súhrn činností a opatrení, ktorými orgány štátnej správy a orgány územnej samosprávy v spolupráci s vlastníkami nehnuteľností zabezpečujú zachovanie pamiatkových hodnôt v území, ich dobrý technický, prevádzkový a estetický stav, ako aj vhodný spôsob využitia jednotlivých stavieb, skupín stavieb, areálov alebo urbanistických súborov a vhodné technické vybavenie pamiatkového územia.

Podľa § 27 zákona č. 49/2002 Z. z. základná ochrana kultúrnej pamiatky je súhrn činností a opatrení vykonávaných na predchádzanie ohrozeniu, poškodeniu, zničeniu alebo odcudzeniu kultúrnej pamiatky, na trvalé udržiavanie dobrého stavu vrátane prostredia kultúrnej pamiatky a na taký spôsob využívania a prezentácie, ktorý zodpovedá jej pamiatkovej hodnote a technickému stavu.

Podľa § 32 ods. 5 zákona č. 49/2002 Z. z. pred začatím novej stavby alebo úpravy pozemku alebo stavby, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou (ďalej len „úprava nehnuteľnosti“), ale sa nachádza v pamiatkovom území, je vlastník takej nehnuteľnosti povinný vyžiadať si rozhodnutie krajského pamiatkového úradu, a to predložením žiadosti o vydanie rozhodnutia o zámere úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území. Ak vlastník začne úpravu nehnuteľnosti v pamiatkovom území bez právoplatného rozhodnutia o zámere úpravy, krajský pamiatkový úrad začne správne konanie vydaním oznámenia o začatí úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území, ktoré doručí vlastníčkovi nehnuteľnosti, a vyzve ho, aby práce až do vydania rozhodnutia zastavil.

Podľa § 32 ods. 9 zákona č. 49/2002 Z. z. projektovú dokumentáciu vypracovanú podľa odseku 8 a každú jej zmenu je vlastník povinný v priebehu spracovania prerokovať s krajským pamiatkovým úradom z hľadiska zachovania pamiatkovej hodnoty kultúrnej pamiatky alebo pamiatkového územia.

Podľa § 32 ods. 10 zákona č. 49/2002 Z. z., pred začatím obnovy alebo úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území je vlastník povinný krajskému pamiatkovému úradu predložiť prípravnú a projektovú dokumentáciu podľa odsekov 4, 7 až 9. Krajský pamiatkový úrad vydá osobitné záväzné stanovisko o každej prípravnej dokumentácii a každej projektovej dokumentácii obnovy a úpravy nehnuteľnosti v pamiatkovom území.

Podľa § 32 ods. 11 zákona č. 49/2002 Z. z., pred začatím úpravy nehnuteľnosti, ktorá nie je kultúrnou pamiatkou, ale sa nachádza v ochrannom pásme, je vlastník takej nehnuteľnosti povinný vyžiadať si záväzné stanovisko krajského pamiatkového úradu, a to predložením žiadosti o vydanie záväzného stanoviska o zámere úpravy nehnuteľnosti v ochrannom pásme. Krajský pamiatkový úrad vydá záväzné stanovisko o zámere úpravy nehnuteľnosti v ochrannom pásme, v ktorom určí, či je navrhovaný zámer z hľadiska záujmov chránených týmto zákonom prípustný, a určí podmienky vykonania úprav nehnuteľnosti, najmä zásady objemového členenia, výškového usporiadania a architektonického riešenia exteriéru nehnuteľnosti.

Podľa § 3 správneho poriadku upravujúceho základné pravidlá konania, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Konanie treba viesť tak, aby posilňovalo dôveru občanov v správnosť rozhodovania, aby prijaté rozhodnutia boli presvedčivé a viedli občanov a organizácie k dobrovoľnému plneniu ich povinností (§ 3 ods. 4 správneho poriadku) Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivého zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. Podľa § 47 ods. 2 správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konanie. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu, lehota nesmie byť kratšia, ako ustanovuje osobitný právny predpis.

Najvyšší súd s poukazom na citované zákonné ustanovenia a uvedené zásady ako aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, včítane jeho odôvodnenia, dospel k záveru, že krajský súd vo svojom rozhodnutí na

strane č. 2 až 19 podrobne popísal všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie správnych orgánov, ktoré mali za následok neschválenie predloženého projektu na dodatočné povolenie stavby Polyfunkčný dom – Hlavná Prešov architektonicko-stavebné riešenie a súčasne určil podmienky zrealizovania stavby. Najvyšší súd po podrobnom oboznámení sa s obsahom súdneho a administratívneho spisu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré spolu so správnu citáciou dotknutých zákonných ustanovení vytvárajú dostatočné právne východiská pre zamietnutie žaloby. Preto sa s týmto odôvodnením najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) považujúc i právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k žalobcovým námietkam uvedeným v odvolaní, uvádza, že zo strany žalovaného ani správneho orgánu prvého stupňa nedošlo v preskúmanom konaní k porušeniu žalobcom citovaných ustanovení správneho poriadku, že v správnom konaní bolo vykonané náležité dokazovanie, a že ani najvyšší súd nezistil pri preskúmaní zákonnosti a postupu napadnutých správnych rozhodnutí takú vadu, ktorá by mala vplyv na ich zákonnosť (§ 250i ods. 3 OSP).

K žalobcovej námietke, že rozhodnutie krajského súdu vyvolalo faktický stav, kde sa umožnilo správne orgánu podobných prípadoch, (podobné stavby v historickom jadre Mesta Prešov) nerozhodovať rovnako, resp., že nebol zachovaný princíp rovnakého prístupu a zaobchádzania zo strany správnych orgánov, ktoré majú dbať na to, aby vo svojom rozhodovaní o skutkovo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, najvyšší súd dopĺňa (a to čiastočne i s poukazom na rozhodnutie žalovaného), a že vo vzťahu k danej veci je bez právneho významu poukazovať na iné a neporovnateľné stavby v historickom jadre mesta, ktoré vznikli v iných spoločensko-politických a ekonomických pomeroch, za rozdielneho prístupu pri riešení verejných vecí, príp. pred vyhlásením historického jadra Mesta Prešov za mestskú pamiatkovú rezerváciu, teda za iného právneho stavu a taktiež bez právneho významu je aj poukazovanie aj na porušovanie zákona v minulosti. Nemožno pritom opomenúť, že verejný záujem v danej veci vyžaduje zvýšenú ochranu historického jadra mesta ako kultúrneho dedičstva, pričom treba považovať za nevyhnutné prijať také riešenia, aby sa v súčasnosti ani v budúcnosti už viac neopakovali nekonceptné zásahy do historického stavebného fondu a nedošlo k postupnému zanikaniu pamiatok a pamiatkových súborov (pozri k tomu čl. 2 až 4 a čl. 16 Washingtonskej charty z r. 1987 o ochrane historických miest).

Podľa názoru najvyššieho súdu námietky žalobcu vznesené v odvolaní sú príliš všeobecné (povrchné) a neboli spôsobilé ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vyporiadal a ktorými by žalobca bol preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie svojich práv v konaní pred správnymi orgánmi alebo pred krajským súdom, alebo preukázal, že boli splnené zákonné podmienky pre schválenie predloženého projektu na dodatočné povolenie stavby „Polyfunkčný dom – Hlavná Prešov“ bez určenia podmienok zrealizovanej stavby.

Najvyšší súd tiež nedospel k záveru, že by krajský súd ale i žalovaný vyhodnotili skutkový stav veci iba jednostranne a urobili len formalistický výklad zákonných ustanovení a že by ich postupom boli porušené základné práva žalobcu (k tomu pozri bližšie napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo 4.5.2010). Rozdielny (odlišný) názor žalobcu na postup krajského súdu a žalovaného sám osebe nemôže založiť opodstatnenosť odvolania, a teda ani porušenie základného práva žalobcu na súdnu ochranu a práva na spravodlivé konanie pred krajským súdom ani pred správnymi orgánmi.

Preskúmaním veci v odvolacom súdnom konaní dospel najvyšší súd k záveru, že krajský súd sa náležite vysporiadal s dôvodmi žaloby, pričom týmito dôvodmi a rozsahom žaloby je viazaný (§ 250h ods. 1 OSP a 250j ods. 1 a ods. 2 OSP) a jeho rozhodnutie (rozsudok) nemožno považovať ani za zjavne neodôvodnené ani za arbitrárne, teda také, ktoré by malo za následok porušenie v odvolaní uvedených práv žalobcu, ktoré však ani žalobca bližšie nekonkretizoval, iba z obsahu odvolania (str. 4, č. l. 88) možno vyvodiť, že mu zrejme išlo o právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc aj jeho odôvodnenie za

logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor so zákonom o ochrane pamiatkového fondu, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný a žalovaný zo zákona nemá na ich náhradu nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011).

15.

ROZHODNUTIE

Ak exekútor, či Slovenská komora exekútorov sťažujú vybavovanie sťažnosti, môže ministerstvo spravodlivosti uložením poriadkovej pokuty vynútiť splnenie ustanovenej povinnosti.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžnč/17/2011 z 15. decembra 2011)

Navrhovateľ návrhom na konanie proti nečinnosti správneho orgánu doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 16. septembra 2011 žiadal, aby bola odporcovi uložená povinnosť konať a rozhodnúť v lehote 30 dní odo dňa doručenia uznesenia súdu, o sťažnosti navrhovateľa z 24. augusta 2010 a nahradiť mu trovy konania 4 444,64 € do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. V odôvodnení podania uviedol, že ako fyzická osoba si uplatňuje nárok na vrátenie dražobnej zábezpeky ako aj doplatku najvyššieho podania v celkovej výške 248 955 €, ktoré poškodený zložil, resp. uhradil v rámci svojej účasti na dražbe nehnuteľností v exekučnom konaní z dôvodu, že Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 10. septembra 2009, neschválil príklep udelený poškodenému na dražbe konanej dňa 30. januára 2009 na exekútorskom úrade nebohého súdneho exekútora RNDr. Mgr. J. P.

Dňa 30. januára 2009 sa na Exekútorskom úrade nebohého súdneho exekútora RNDr. Mgr. J. P. (ďalej ako „pôvodný exekútor“), konala dražba (ďalej ako „dražba“) nehnuteľností zapísaných v katastri nehnuteľností, nachádzajúcich sa v okrese Ilava, obec K., k. ú. K., popis stavby: viacúčelová hala, sklad a kotolňa (ďalej ako „nehnuteľnosti“). Dražba sa konala v rámci exekučného konania, vedenom v prospech oprávneného PD K., a. s., proti povinnému P. d. V uvedenej dražbe bol navrhovateľovi ako vydražiteľovi s najvyšším podaním udelený príklep licitátora.

Navrhovateľ ako vydražiteľ zaplatil v dražbe dňa 30. januára 2009 zábezpeku vo výške 103 000 € a dňa 5. februára 2009 doplatok najvyššieho podania vo výške 145 955 € na účet pôvodného súdneho exekútora, t. j. spolu sumu vo výške 248 955 €.

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 10. septembra 2009, neschválil príklep udelený navrhovateľovi na dražbe konanej dňa 30. januára 2009 na exekútorskom úrade pôvodného súdneho exekútora (ďalej ako „uznesenie“). V odôvodnení uznesenia uviedol, že súd pri skúmaní procesného postupu súdneho exekútora zistil porušenie zákonných ustanovení exekučného poriadku, keď súdny exekútor doručoval upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľností, exekučný príkaz na zriadenie exekučného záložného práva, vypracovaný znalecký posudok, dražobnú vyhlášku ako oprávnenému PD K., a. s., a to napriek tomu, že v tomto čase táto obchodná spoločnosť nemala postavenie oprávneného a nebola účastníkom konania. Táto spoločnosť nadobudla vymáhanú pohľadávku na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23. septembra 2008, avšak do exekučného konania vstúpila až dňa 3. septembra 2009. Po právoplatnosti uvedeného rozhodnutia okresného súdu pôvodný súdny exekútor však navrhovateľovi zaplatené peňažné prostriedky v dražbe nevrátil.

Vzhľadom na to, že pôvodný súdny exekútor zomrel, dňom 14. decembra 2009 Slovenská komora exekútorov v zmysle ustanovenia § 16 ods. 6 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) ustanovila súdneho exekútora JUDr. P. H. za náhradníka nebohého súdneho exekútora RNDr. Mgr. J. P., (ďalej ako „náhradný súdny exekútor“).

Náhradný súdny exekútor navrhovateľovi zaplatené peňažné prostriedky v dražbe rovnako nevrátil. Namiesto toho navrhovateľovi v liste zo dňa 21. januára 2010 odporučil, aby si svoj vyššie špecifikovaný nárok na vrátenie zaplatených peňažných prostriedkov v dražbe uplatnil v dedičskom konaní vedenom notárom, súdnym komisárom JUDr. M. V. Odporúčanie náhradného súdneho exekútora možno považovať (napriek tomu, že navrhovateľ tak z dôvodu právnej istoty urobil) za prinajmenšom predčasné, pokiaľ nie je zistené, či sa peňažné prostriedky vo výške 248 955 € nachádzajú na osobitnom účte pôvodného súdneho exekútora, a teda či je možné ich z tohto účtu poukázať navrhovateľovi. Uvedené teda v žiadnom prípade nie je možné považovať za relevantnú reakciu na uplatnený nárok navrhovateľa.

Listom zo dňa 21. decembra 2009, ktorý bol náhradnému súdному exekútorovi doručený dňa 23. decembra 2009, predchádzajúci právny zástupca navrhovateľa, advokátska kancelária CLS., s. r. o., vyzvala náhradného súdneho exekútora na vrátenie dražobnej zábezpeky vo výške 103 000 €, ktorú navrhovateľ v rámci už uvedeného exekučného konania dňa 30. januára 2009 zložil na účet pôvodného súdneho exekútora, ako aj na vrátenie doplatku najvyššieho podania vo výške 145 955 €, ktorú náhradný súdny exekútor predchádzajúcemu právnenému zástupcovi adresoval dňa 21. januára 2010. Tento potvrdil, že podľa príslušných účtovných záznamov, navrhovateľ dražobnú zábezpeku na účet pôvodného súdneho exekútora zložil a rovnako uhradil doplatok najvyššieho podania. Zároveň náhradný súdny exekútor uviedol, že tejto výzve nie je možné vyhovieť z dôvodu, že účtovníctvo, finančné prostriedky a majetok nebohého pôvodného súdneho exekútora podlieha auditu, ktorý vykoná auditor ustanovený Slovenskou komorou exekútorov v súlade s ustanovením § 16b Exekučného poriadku a do skončenia tohto auditu sa nebudú vyplácať z depozitného účtu súdneho exekútora, ktorého výkon funkcie zanikol, žiadne záväzky veriteľom.

Dňa 22. júna 2010 navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu opätovne adresoval náhradnému súdnému exekútorovi list – výzvu na vrátenie vyššie špecifikovaných finančných prostriedkov, ktorým náhradného súdneho exekútora zároveň požiadal o poskytnutie informácií potrebných k ďalšiemu uplatňovaniu oprávnených nárokov navrhovateľa v súlade s príslušnými všeobecne záväznými právnymi predpismi. Uvedeným listom náhradného súdneho exekútora rovnako žiadal o riadne plnenie jeho povinností vyplývajúcich mu z exekučného poriadku. Náhradný súdny exekútor bol a stále je v danej veci absolútne nečinný.

Dňa 21. mája 2010 adresoval predchádzajúci právny zástupca navrhovateľa Slovenskej komore exekútorov sťažnosť, ktorou požiadal o prešetrenie, či postup náhradného súdneho exekútora, keď v odpovedi na výzvu navrhovateľa na vrátenie dražobnej zábezpeky a doplatku najvyššieho podania v celkovej výške 248 955€ navrhovateľovi oznámil, že tejto výzve nie je možné vyhovieť a odporučil mu uplatniť si tento nárok v dedičskom konaní po nebohom pôvodnom exekútorovi, je v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Predmetnou sťažnosťou navrhovateľ ďalej žiadal o prešetrenie, či je tvrdenie K. P., a. s., že škoda, ktorá by navrhovateľovi vznikla nevrátením peňažných prostriedkov v celkovej výške 248 955 €, nemôže byť nahradená z poistenia zodpovednosti za škodu nebohého pôvodného súdneho exekútora v súlade s ustanoveniami Exekučného poriadku.

Vyššie uvedenú sťažnosť navrhovateľ písomným podaním zo dňa 22. júna 2010 doplnil tak, že Slovenskú komoru exekútorov žiadal aj o prešetrenie toho, či náhradný súdny exekútor, v prípade ak zo záverov vykonaného auditu účtovníctva a exekučných konaní pôvodného súdneho exekútora vyplynulo, že peňažné prostriedky vo výške 248 955 € sa nachádzajú na niektorom z osobitných účtov pôvodného súdneho exekútora, mal ďalej riadne pokračovať v exekučnom konaní na základe pôvodného poverenia, ako mu to ukladá ustanovenie § 16 ods. 6 zákona č. 233/1995 Z. z. o exekútoroch a exekučnej činnosti.

Vzhľadom na skutočnosti uvádzané vyššie a absolútnu nečinnosť zodpovedných subjektov, podal navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 24. augusta 2010, t. j. pred rokom, sťažnosť na Ministerstvo spravodlivosti SR na činnosť náhradného súdneho exekútora a aj sťažnosť na činnosť Slovenskej komory exekútorov vo vyššie uvedenej veci v súlade so zákonom č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach (ďalej ako „sťažnosť“).

Vzhľadom na to, že k vybaveniu sťažnosti nedošlo v zákonom ustanovenej lehote, podal navrhovateľ dňa 2. decembra 2010 na Ministerstvo spravodlivosti SR sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti v zmysle ustanovenia § 22 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach.

Dňa 26. apríla 2011 bola právnenému zástupcovi navrhovateľa doručená odpoveď z Ministerstva spravodlivosti SR, v ktorej bol navrhovateľ informovaný o predĺžení lehoty na vybavenie sťažnosti proti vybavovaniu sťažnosti o 30 pracovných dní z dôvodu náročnosti prešetrenia predmetnej sťažnosti. Táto lehota uplynula najneskôr dňa 7. júna 2011 (t. j. uplynutím 30 pracovných dní odo dňa doručenia odpovede Ministerstva spravodlivosti SR navrhovateľovi).

Dňa 15. augusta 2011 bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručená odpoveď Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 11. augusta 2011 (t. j. viac ako 2 mesiace po uplynutí lehoty na vybavenie sťažnosti

---

poškodeného proti vybavovaniu sťažnosti), v ktorej mu bolo oznámené, že lehota sa opätovne predlžuje za účelom zabezpečenia podkladov na jej riadne prešetrenie. Podľa navrhovateľa konanie Ministerstva spravodlivosti SR pri vybavovaní sťažnosti proti vybaveniu sťažnosti nemožno v žiadnom prípade považovať za v súlade so zákonom, pričom rovnako nemožno považovať za v súlade so zákonom ani opätovné predĺženie lehoty na vybavenie sťažnosti proti sťažnosti.

Do dnešného dňa (tzn. do dňa podania návrhu na súd) nebol v predmetnej veci vykonaný žiadny úkon smerujúci k náprave a ochrane práv a právom chránených záujmov navrhovateľa, pričom v dôsledku toho vznikla a naďalej vzniká navrhovateľovi škoda, a to nielen škoda peňažná (zaplatená suma v dražbe spolu s úrokmi z omeškania), ale aj nemajetková ujma spôsobená dlhodobou (už takmer dvojročnou) bezmocnosťou, frustráciou a zúfalstvom z nemožnosti dostať sa k vlastným peniazom.

Ako už bolo uvedené vyššie, navrhovateľ sa už takmer dva roky nemôže bez vlastnej viny dostať ku svojim peniazom, pričom nejde o zanedbateľnú sumu. S navrhovateľom žiadny zodpovedný orgán nekomunikuje, nepodniká žiadne kroky k náprave, navrhovateľ len bezmocne dva roky čaká, či vôbec niekedy ešte svoje peniaze uvidí. Nakoľko je v danom prípade nečinné aj Ministerstvo spravodlivosti SR, navrhovateľ nemá inú možnosť, len sa obrátiť na príslušný súd.

Odporca vo vyjadrení k návrhu na začatie konania uviedol, že podľa tohto návrhu navrhovateľ podal dňa 24. augusta 2010 sťažnosť na Ministerstvo spravodlivosti SR na činnosť súdneho exekútora a na činnosť Slovenskej komory exekútorov vo vyššie uvedenej veci a k vybavovaniu jeho sťažnosti nedošlo v zákonom stanovenej lehote. Ministerstvo vykonáva štátny dohľad nad činnosťou komory a činnosťou exekútorov v zmysle § 8 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).

Citujúc ustanovenie § 218b ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého „komora je povinná vybaviť sťažnosť na činnosť exekútora bezodkladne, najneskôr do dvoch mesiacov odo dňa jej doručenia. Túto lehotu možno predĺžiť, ak v jej priebehu nemožno zabezpečiť podklady na riadne vybavenie sťažnosti; o tejto skutočnosti musí byť sťažovateľ upovedomený“, a § 218b ods. 5 Exekučného poriadku, podľa ktorého „na vybavovanie sťažnosti proti činnosti komory a na prešetrovanie vybavenia sťažnosti komorou sa použijú ustanovenia odsekov 1 až 3“, odporca uviedol, že ministerstvo si vyžiadalo podklady pre riadne vybavenie sťažnosti listami zo dňa 11. augusta 2011 adresovanými súdnemu exekútorovi JUDr. P. H. a Slovenskej komore exekútorov. Ako uviedol i sám navrhovateľ, ministerstvo predĺžilo lehotu na vybavenie sťažnosti v súlade s § 218b ods. 1 a 5 Exekučného poriadku za účelom zabezpečenia podkladov na jej riadne vybavenie, čo oznámilo žalobcovi listom zo dňa 11. augusta 2011. Slovenská komora exekútorov oznámila podaním doručeným ministerstvu dňa 27. augusta 2011, že neeviduje sťažnosť vyššie uvedeného sťažovateľa a z toho dôvodu nemôže ministerstvu zaslať sťažnostný spis. Súdny exekútor doposiaľ nereagoval na výzvu ministerstva na predloženie originálu exekútorského spisu vedeného v exekučnej veci sp. zn. EX 1487/06 a zaslanie vyjadrenia k predmetnej sťažnosti v lehote 10 dní od doručenia žiadosti, pričom žiadosť mu bola doručená ako vyplýva z priloženej doručky dňa 15. augusta 2011. Ministerstvo zvažuje v predmetnej veci predloženie návrhu na začatie disciplinárneho konania voči súdnemu exekútorovi JUDr. P. H. pre porušenie povinností pri výkone činnosti exekútora v zmysle § 220 ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 8 ods. 4 Exekučného poriadku. Vzhľadom na skutočnosť, že z oznámenia Slovenskej komory exekútorov doručeného ministerstvu dňa 27. septembra 2011 vyplýva, že sťažnostný spis v predmetnej veci neevidujú, a tiež na skutočnosť, že súdny exekútor JUDr. P. H. napriek žiadosti ministerstva neposkytol požadovanú súčinnosť najmä predložením exekútorského spisu, ministerstvo nemohlo doposiaľ riadne prešetriť sťažnosť žalobcu.

Po poukaze na ustanovenie § 250t ods. 1 a ods. 4 OSP odporca uviedol, že v danom prípade nie je možné konštatovať, že ministerstvo nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom. Z vyššie opísaných skutočností je zrejmé, že existuje faktická prekážka pre konanie v danej veci, a to je práve preukázaná neexistencia sťažnostného spisu na Slovenskej komore exekútorov (vyplývajúca z oznámenia doručeného dňa 27. septembra 2011) a neposkytnutie súčinnosti súdneho exekútora, ktorý napriek žiadosti ministerstva nepredložil originál exekútorského spisu ani vyjadrenie k predmetnej veci. Nie je teda možné dospieť k záveru, že správny orgán je vo veci nečinný, nakoľko existuje prekážka objektívne brániaca mu v konaní, a preto nie sú splnené zákonné predpoklady v zmysle § 250t ods. 1 OSP pre konštatovanie, že ministerstvo je v danej veci nečinné a vzhľadom na uvedené považoval návrh za nedôvodný, a žiadal Najvyšší

---

súd Slovenskej republiky, aby návrh s prihliadnutím na ustanovenie § 250t ods. 4 OSP zamietol a navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Odporca si náhradu trov konania neuplatnil.

Vo vyjadrení k vyjadreniu odporcu navrhovateľ vyslovil názor, že neexistujú faktické prekážky pre konanie v danej veci, pretože sťažnosť navrhovateľa bola osobne podaná na Slovenskej komore exekútorov predchádzajúcim právnym zástupcom žalobcu dňa 26. mája 2010, pričom tejto sťažnosti predchádzala žiadosť predchádzajúceho právneho zástupcu žalobcu o stanovisko v danej veci zo dňa 8. marca 2010 (s podacím lístkom adresovaným Slovenskej komore exekútorov), a zároveň bola táto sťažnosť doplnená nasledovným právnym zástupcom žalobcu – advokátskou kanceláriou K. P., s. r. o., dňa 29. júna 2010 spolu so zopakovaním všetkých skutočností v sťažnosti predchádzajúceho právneho zástupcu (doručenka preukazujúca doručenie zásielky dňa 30. júna 2010), je teda absolútne vylúčené, aby Slovenská komora exekútorov neevidovala ani jedno z troch uvedených podaní, ktoré jej boli preukázateľne a riadne doručené. Preto považoval tvrdenia Slovenskej komory exekútorov za účelové a nepravdivé.

Navrhovateľ poukázal, že odporca námietku faktickej prekážky vybavenia veci uviedol až v súdnom konaní a o súčinnosť exekútora a Slovenskej komory exekútorov požiadal až po uplynutí lehoty na vybavenie sťažnosti. Nečinnosť exekútora či Slovenskej komory exekútorov nemôže byť na ujmu navrhovateľa, nakoľko odporca má k dispozícii niekoľko zákonných prostriedkov použiteľných pri nečinnosti subjektov, nad ktorými vykonáva dohľad.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. b/ OSP, preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 250t ods. 4 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že návrh je dôvodný.

Z o d ô v o d n e n i a :

Navrhovateľ sa domáha súdnej ochrany pred tvrdenou nečinnosťou odporcu návrhom podaným podľa § 250t OSP. Žiada, aby najvyšší súd uložil odporcovi konať a rozhodnúť vo veci jeho sťažnosti, ktorú podal na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky 25. augusta 2010 proti postupu súdneho exekútora JUDr. P. H. so sídlom Exekútorského úradu v B. a Slovenskej komory exekútorov.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis. Bez uvedených podkladov predložených dožiadanými orgánmi nie je možné riadne prešetrenie sťažnosti žalobcu.

Podľa § 250t ods. 4 OSP súd o návrhu rozhodne bez pojednávania uznesením. Ak súd návrhu vyhovie, vo výroku uvedie označenie orgánu, ktorému sa povinnosť ukladá, predmet a číslo správneho konania a primeranú lehotu, nie však dlhšiu ako tri mesiace, v ktorej je orgán verejnej správy povinný rozhodnúť. Súd môže na návrhu orgánu verejnej správy túto lehotu predĺžiť. Nedôvodný alebo neprípustný návrh súd zamietne.

Právo na konanie bez zbytočných prieťahov je považované za súčasť práva na súdnu ochranu. Toto právo sa však netýka iba konania na súde, ale aj v konaní pred inými orgánmi, ktoré rozhodujú o právach a záväzkoch fyzických a právnických osôb. Takýmito právami sú spravidla aj práva, ktorých proces podlieha súdnemu preskúmaniu v zmysle ustanovení piatej časti OSP.

Nečinnosť správneho orgánu ako nezákonný a negatívny jav nastáva vtedy, keď správny orgán vo veci nekoná (je pasívny), aj keď podľa zákona je povinný konať. V prípadoch, keď obsahom príslušnej právnej normy je povinnosť správneho orgánu konať, je nečinnosť nezákonná a protiprávna. Je v hrubom rozpore so zásadou zákonnosti vo verejnej správe.

Nečinnosťou orgánu verejnej správy sa teda rozumie jeho pasivita vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, aj keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a rozhodol. Nečinnosť môže spočívať v opomenutí správneho orgánu vykonať predpísaný úkon alebo v zbytočných prieťahoch v jeho postupe, ale môže spočívať aj v tom, že namiesto rozhodnutia správny orgán tvrdí nedostatok

svojej právomoci a vec vybaví iba listom alebo informáciou, prípadne záznamom v spise. V poslednom prípade musí byť obsahom návrhu na začatie konanie tvrdenie, že v konaní niet žiadnej prekážky na úkony správneho orgánu, a napriek tomu správny orgán nekoná, a toto nekonanie je nečinnosťou. Nekonanie musí byť v rozpore s konkrétnym zákonným ustanovením, ktoré obsahuje príkaz pre správny orgán postupovať, konať, vykonávať určité procesné úkony a rozhodovať (k tomu pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 225/08, sp. zn. III. ÚS 282/08, sp. zn. III. ÚS 70/09 – www.concourt.sk).

Podľa § 13 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 9/2010 Z. z. príslušný orgán verejnej správy je povinný sťažnosť vybaviť do 60 pracovných dní. Ak je sťažnosť náročná na prešetrenie, môže vedúci orgánu verejnej správy alebo ním splnomocnený zástupca lehotu podľa odseku 1 predĺžiť pred jej uplynutím o 30 pracovných dní. Lehotu nemôže predĺžiť splnomocnený zástupca, ktorý sťažnosť prešetruje. Orgán verejnej správy oznámi predĺženie lehoty sťažovateľovi bezodkladne, písomne, s uvedením dôvodu.

Podľa § 15 zákona č. 9/2010 Z. z. orgán verejnej správy príslušný na vybavenie sťažnosti je povinný bezodkladne oboznámiť toho, proti komu sťažnosť smeruje, s jej obsahom v takom rozsahu a čase, aby sa jej prešetrovanie nemohlo zmariť. Zároveň mu umožní vyjadriť sa k sťažnosti, predkladať doklady, písomnosti, informácie a údaje potrebné na vybavovanie sťažnosti.

Podľa § 18 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 zákona č. 9/2010 Z. z. prešetrovaním sťažnosti sa zisťuje skutočný stav veci a jeho súlad alebo rozpor so všeobecne záväznými právnymi predpismi a s vnútornými predpismi, ako aj príčiny vzniku zistených nedostatkov a ich následky. Pri prešetrovaní sťažnosti sa vychádza z jej predmetu, bez ohľadu na sťažovateľa a toho, proti komu sťažnosť smeruje, ako aj na to, ako ju sťažovateľ označil. Ak je podľa obsahu iba časť podania sťažnosťou, prešetrí sa iba v tomto rozsahu. Ak sa sťažnosť skladá z viacerých samostatných bodov, prešetruje sa každý z nich. Ak nemožno sťažnosť alebo jej časť prešetriť, orgán verejnej správy príslušný na vybavenie sťažnosti to uvedie v zápisnici o prešetrení sťažnosti a oznámi sťažovateľovi. Sťažnosť je prešetrená prerokovaním zápisnice o prešetrení sťažnosti. Ak ju nemožno prerokovať, sťažnosť je prešetrená dorúčením jedného vyhotovenia zápisnice o prešetrení sťažnosti orgánu verejnej správy, v ktorom bola sťažnosť prešetrovaná.

Podľa § 24 ods. 1, ods. 2 zákona č. 9/2010 Z. z. orgánu verejnej správy, ktorý neplní povinnosti podľa tohto zákona a tým sťažuje vybavovanie sťažnosti, marí jej vybavovanie alebo nápravu nedostatkov, môže orgán verejnej správy príslušný na vybavenie sťažnosti uložiť poriadkovú pokutu do výšky 650 €. Pri určovaní výšky poriadkovej pokuty prihliada na mieru sťaženia alebo marenia vybavovania sťažnosti alebo nápravy nedostatkov. Poriadkovú pokutu podľa odseku 1 možno, ak nebola povinnosť napriek jej uloženiu splnená, uložiť opakovane, do úhrnej výšky 6500 €.

Podľa § 25 zákona č. 9/2010 Z. z. vedúci orgánu verejnej správy, v ktorom sa sťažnosť prešetruje, je povinný vytvárať vhodné materiálne, technické a personálne podmienky na správne a včasné prešetrenie a vybavenie sťažnosti.

Sťažnosť je ochranný právny prostriedok rýchlej a účinnej formy nápravy pred nečinnosťou správneho orgánu. Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že navrhovateľ podal dňa 25. augusta 2010 na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) sťažnosť (z 24. augusta 2010) na postup súdneho exekútora JUDr. P. H. a Slovenskej komory exekútorov v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 1487/06. Namietal, že súdny exekútor mu nevrátil zloženú dražobnú zábezpeku a doplatok najvyššieho podania, spolu vo výške 248 955 €, a že v exekučnom konaní nepokračoval v súlade s Exekučným poriadkom. Vo vzťahu ku Slovenskej komore exekútorov namietal, že táto nevybavila jeho sťažnosť na súdneho exekútora JUDr. P. H. v predmetnej veci včas a riadne. Následne dňa 6. decembra 2010 navrhovateľ podal aj sťažnosť proti vybavovaniu sťažnosti (z 2. decembra 2010) v zmysle ustanovenia § 22 zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že podaním z 18. apríla 2011 sp. zn. 18961/2011 ministerstvo oznámilo navrhovateľovi predĺženie lehoty na vybavenie sťažnosti o 30 dní z dôvodu náročnosti prešetrenia veci. Podaním z 21. apríla 2011 si oddelenie kontroly a sťažnosti ministerstva vyžiadalo stanovisko a spis od sekcie civilného práva, odbor exekučného práva a znaleckej činnosti a podaním z 26. mája 2011 urgovalo zaslanie odpovede. Z dôvodu veľkého nápadu vecí JUDr. V. M. vec nebola prešetrená do 11. augusta 2011 a ministerstvo listom sp. zn. 13328/2011/52 z 11. augusta 2011 oznámilo navrhovateľovi, že sťažnosť

---

prešetrí a o výsledku ho bude informovať, pričom predlžuje lehotu na vybavenie sťažnosti za účelom zabezpečenia podkladov. V tento deň tiež zaslalo žiadosť exekútorovi JUDr. P. H. o predloženie originálu predmetného exekútorského spisu a vyjadrenia k veci v lehote 10 dní od doručenia sťažnosti. Žiadosť bola exekútorovi doručená 15. augusta 2011, pričom doposiaľ neposkytol súdny exekútor požadovanú súčinnosť. Rovnako listom z 11. augusta 2011 požiadalo ministerstvo Slovenskú komoru exekútorov o predloženie vyjadrenia a sťažnostného spisu vedeného v predmetnej veci v lehote 10 dní od doručenia žiadosti. Dňa 27. septembra 2011 Slovenská komora exekútorov oznámila ministerstvu, že sťažnosť sťažovateľa M. S. neeviduje, a teda nemôže ministerstvu zaslať sťažnostný spis.

Na základe uvedeného skutočného stavu veci najvyšší súd dospel k záveru, že odporca odpovedal na sťažnosť podanú 25. augusta 2010 až 18. apríla 2011, teda sťažnosť navrhovateľa nevybavil v lehote 90 dní ustanovenej v § 13 ods. 1 ods. 2 zákona č. 9/2010 Z. z. a bezodkladne (najneskôr do konca lehoty na vybavenie sťažnosti) neoboznámil exekútora a Slovenskú komoru exekútorov o sťažnosti. Odporcaľ nevytvorením vhodných podmienok na správne a včasné prešetrovanie a vybavenie sťažnosti nedodrжал, respektíve prekročil zákonom ustanovené lehoty na vybavenie sťažnosti, čím spôsobil priet'ah v konaní, čo je potrebné kvalifikovať ako nečinnosť. Podľa názoru najvyššieho súdu nevznikla faktická prekážka, ktorá by mala za následok, že odporca nemohol sťažnosť riadne vybaviť. Ak exekútor, či Slovenská komora exekútorov sťažujú vybavovanie sťažnosti, môže ministerstvo uložením poriadkovej pokuty vynútiť splnenie ustanovenej povinnosti. Navyše v prípade Slovenskej komory exekútorov navrhovateľ dôkazmi o prevzatí zásielok spochybnil jej obranu o nedoručení sťažnosti navrhovateľa.

Keďže odporca preukázateľne nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom, najvyšší súd podľa § 250t ods. 4 OSP návrhu vyhovel tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

Podľa § 250t ods. 5 OSP navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov konania, nakoľko súd návrhu vyhovel. Keďže podľa § 4 ods. 1 písm. i/ zákona č. 71/1992 Zb. je súdne konanie vo veciach nečinnosti orgánu verejnej správy od poplatku oslobodené, trovy konania pozostávajú z náhrady trov právneho zastúpenia. Pri stanovení výšky náhrady trov právneho zastúpenia najvyšší súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v zmysle ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy začína na návrh jeho podaním. V tomto konaní zástupca navrhovateľa vykonal dva úkony právnej služby (prevzatie veci, podanie návrhu) za čo mu patrí odmena dvakrát po 120,23 €, paušálna náhrada výdavkov dvakrát po 7,21 € a daň z pridanej hodnoty, čo je celkom 305,86 € (§ 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/ a b/, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom od 1. júna 2010).

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

16.

ROZHODNUTIE

Ak medzi dôkazy hodnotené správnym orgánom patrí aj znalecký posudok, ktorého vypracovanie bolo potrebné na účely odborného posúdenia skutočností dôležitých pre rozhodnutie správneho orgánu, potom zásada voľného hodnotenia dôkazov sa uplatní obmedzene. Správny orgán preto nemôže znalecký posudok označiť za nesprávny a nahradiť ho vlastným posúdením skutočností z odbornej stránky.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžp/6/2011 z 28. marca 2012)

Krajský súd v Žiline (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) s poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. a) a c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Napadnutým rozhodnutím žalovaný správny orgán, ako príslušný odvolací orgán podľa § 4 písm. b) zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov v súlade s ustanovením § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) zamietol odvolanie L. K. (žalobcu) a potvrdil rozhodnutie Mesta Žilina zo dňa 23. marca 2007 (ďalej len ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým Mesto Žilina ako Spoločný obecný úrad v Žiline (ďalej len ako „prvostupňový správny orgán“), na úseku územného konania a stavebného poriadku, ako príslušný stavebný úrad podľa § 117 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „stavebný zákon“ alebo „zákon č. 50/1976 Zb.“) povolil podľa § 66 stavebného zákona stavbu: Stavebné úpravy, prístavba a nadstavba domu v Žiline – Strážove so zmenou využitia na administratívnu budovu a prípojka NN, Žumpa.

Krajský súd ďalej napadnutým rozsudkom zrušil uznesenie krajského súdu, ktorým bola odložená vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného zo dňa 12. januára 2009.

O trovách konania rozhodol krajský súd v súlade s ustanovením § 250k ods. 1 OSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 1890,67 €.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolávajúc sa na ustanovenia § 88b, § 88a ods. 7 stavebného zákona, § 34 ods. 3, ods. 5, § 36 a § 59 ods. 1 správneho poriadku uviedol, že vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu v rámci tohto konania bolo potrebné, aby sa vysporiadal s viacerými žalobnými dôvodmi žalobcu, ktorých časť považoval za dôvodné a časť považoval za nedôvodné. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku, ktorou žalobca namietal prekážku začatého konania (prekážka litispendencie) dôvodiac tým, že bolo preukázané, že Krajský súd v Žiline rozsudkom vydaným pod sp. zn. 10S/5/2005 zrušil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Žiline zo dňa 5. novembra 2004 potvrdzujúce rozhodnutie Mesta Žilina zo dňa 30. augusta 2004 podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že predmetom stavebného povolenia bola stavba – stavebné úpravy, nadstavba a prístavba domu v Žiline – vznik dvoch bytových jednotiek, prípojka NN a žumpa v k.ú. Strážov na pozemku pre žiadateľa – stavebníka P. H. a manželku M. Dôvodil tiež tým, že v rámci správneho konania, a teda aj preskúmavacieho konania pred súdom, nebolo sporné, že pôvodný žiadateľ Ing. P. H. a manželka M. previedli darovacou zmluvou predmetnú stavbu na svojho syna Ing. M. H., pričom toto oznámenie bolo Mestu Žilina oznámené podaním doručeným dňa 22. februára 2006. Stotožniac sa s názorom žalovaného správneho orgánu, že pri prekážke litispendencie musí ísť o totožnosť veci aj o totožnosť účastníkov konania konštatoval, že v danom prípade ide o pokračovanie pôvodného konania a iné označenie spisovej značky nespôsobuje nezákonnosť takéhoto rozhodnutia vzhľadom na to, že došlo aj k zmene účelu stavby tak, ako bolo uvedené v stavebnom povolení, keď predtým išlo o stavebné povolenie dvoch bytových jednotiek a teraz ide o povolenie stavebných úprav, nadstavby a prístavby domu s administratívnym účelom. Doplnil tiež, že podľa jeho názoru nejde o úplne nové stavebné konanie, nakoľko sa zmenil účel prístavby, nadstavby domu na administratívnu budovu tak, ako to odôvodnil v odôvodnení rozhodnutia žalovaný správny orgán poukazujúc tiež na to, že dôvod pre zastavenie

---

konania nebol daný ani z toho dôvodu, že skutkový stav a skutkové okolnosti sa oproti pôvodnému návrhu nezmenili, pričom navrhovanou novou zmenou budúceho účelu užívania stavby sa pôvodne navrhované pôdorysné, výškové a dispozičné usporiadanie stavby nezmenilo, tzn. podstata povoľovanej veci zostala zachovaná.

Rovnako za nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu, ktorou poukazoval na to, že neprebehlo územné konanie argumentujúc ustanovením § 88b stavebného zákona, v súlade s ktorým sa ustanovenia § 88 ods. 1 až 6 stavebného zákona nevzťahujú na konanie o stavbách, pri ktorých bolo zrušené právoplatné stavebné povolenie z dôvodu, že bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením s tým, že na opakované konanie o žiadosti o stavebné povolenie sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 a § 66 stavebného zákona, čo znamená, že na dané konanie sa nebude vzťahovať konanie oddielu 8, a to územné konanie podľa § 32 a nasl. stavebného zákona.

Znakom irelevantnosti označil aj ďalšiu námietku žalobcu, ktorou vytýkal prvostupňovému správneému orgánu, že stavebný úrad mal najskôr povoliť zmenu osoby stavebníka z Ing. P. H. s manželkou M. na Ing. M. H. poznamenajúc, že z ustanovení správneho poriadku, ktorý sa podľa § 140 stavebného zákona vzťahuje na stavebné konanie, nevyplýva tak, ako je tomu napr. podľa Občianskeho súdneho poriadku (§ 92), že by správny orgán mal rozhodovať osobitným rozhodnutím o zmene resp. zámene účastníka správneho konania v prípade, keď dôjde k prevodu práv a povinností na základe právneho úkonu, tak ako tomu bolo v danom prípade, keď pôvodní žiadatelia o vydanie stavebného povolenia uzatvorili so svojím synom Ing. M. H. darovaciu zmluvu. Z uvedeného dôvodu mal za to, že pokiaľ prvostupňový správny orgán postupoval ďalej v konaní so stavebníkom Ing. P. H. bez rozhodnutia o zmene (zámene) účastníkov stavebného konania, nemôže len táto skutočnosť spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia, nakoľko je zřejmé a nesporné, že práva a povinnosti k stavbe boli prevedené práve na Ing. M. H.

Stotožniac sa s námietkou žalobcu, ktorou poukazoval na neakceptovanie skutkových záverov znaleckých posudkov, ktoré boli vyhodnocované v rámci správneho – stavebného konania zdôraznil, že práve tieto skutočnosti boli dôvodom zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu podľa § 250j ods. 2 písm. a) a c) OSP a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. V tejto súvislosti uviedol, že v rámci stavebného konania boli k problematike presvetlenia, preslnenia (insolácie) vypracované dva znalecké posudky. Znalecký posudok vypracovaný Ing. I. K. pre základný odbor stavebníctvo, odvetvie stavebná fyzika, zo dňa 29. júla 2005, si dal v rámci stavebného konania vypracovať žalobca na vlastné náklady, pričom predmetom znaleckého posudku bolo posúdenie vplyvu nadstavby a prístavby rodinného domu na susedný rodinný dom na pozemku v katastrálnom území S. na denné osvetlenie podľa STN 730580 – denné osvetlenie budov a na preslnenie podľa STN 734301 – budovy na bývanie (zo znaleckého posudku ako aj z výpovede znalkyne vyplynulo, že znalkyňa nebola oprávnená posudzovať interiér domu, táto len zisťovala rozmiestnenie miestností s trvalým pobytom ľudí a oknami orientovanými k rozostavanej stavbe, pričom vychádzala zo znaleckého posudku Ing. P.). Uviedol ďalej, že zo záveru znaleckého posudku Ing. Š. S. - znalca v odbore stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby, poruchy stavieb, stavebná fyzika, odhad hodnoty nehnuteľnosti - č. 6/2008 zo dňa 12. júna 2008, ktorý sa vyjadroval aj k otázke jednotlivých nadzemných podlaží, a to k prvému nadzemnému podlažiu, k druhému nadzemnému podlažiu a k podkroviu, konkrétne či tieto majú charakter bytu alebo nebytového priestoru, vyplýva, že prvé nadzemné podlažie je považované za nebytový priestor určený na podnikanie a druhé nadzemné podlažie vrátane podkrovia bolo určené na bývanie. V súvislosti so záverom znaleckého posudku Ing. Š. S. poukázal na to, že je nesporné, že žalobca v rámci stavebného konania namietal posúdenie prvého nadzemného podlažia ako nebytového priestoru a rovnako namietal, že podkrovie nie je priestorom na bývanie, avšak žalovaný správny orgán sa stotožnil s vyhodnotením prvého nadzemného podlažia rodinného domu ako nebytového priestoru a rovnako sa stotožnil so záverom, že bytový priestor tvorí druhé nadzemné podlažie. V nadväznosti na znalecké dokazovanie upozornil ďalej na to, že znalkyňa Ing. I. K. uviedla, na rozdiel od znaleckého posudku Ing. S., že povalový priestor v čase ohliadky nebol určený a zariadený na bývanie, nebolo vydané žiadne rozhodnutie, či už stavebné alebo kolaudačné, a preto sa týmto podlažím ani nezaoberala. Ďalej poukázal na to, že žalovaný správny orgán vo svojom rozhodnutí uviedol, že z projektovej dokumentácie J. Š. zo dňa 29. októbra 2004 a rovnako z jeho vyjadrenia na ústnom pojednávaní vyplýva, že podkrovie bolo už v roku 2004 ako byt užívané, a preto bolo aj spracovateľom dokumentácie z hľadiska preslnenia posudzované. Rovnako mal za to, že z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia vyplynulo, že na rozdiel od znalca Ing. S. sám žalovaný správny orgán vyhodnotil podkrovie tak, že toto nespĺňa kritérium bytu podľa príslušných článkov STN 734301, najmä čl. 7.2.2 z hľadiska dodržania minimálnej svetelnej výšky obytných miestností. Ďalej

---

považoval za potrebné poukázať na názor žalovaného správneho orgánu vo vzťahu k preslneniu a osvetleniu rodinného domu žalobcu, v zmysle ktorého z predložených znaleckých posudkov vyplynulo jednotné stanovisko, že 30° tieniaci uhol nie je v danom prípade splnený, nakoľko z posudku Ing. S. vo vzťahu k bytu na druhom nadzemnom podlaží je zrejmé, že ide o tieniaci uhol 65°, z čoho vyplýva, že byt ako celok nespĺňa požiadavku normy na jeho dostatočné preslnenie. Ďalej poukázal na to, že znalec Ing. S. uviedol, že byt na treťom nadzemnom podlaží – podkrovie spĺňa požiadavku STN 734301 čl. 4.2 na preslnenie jeho obytných miestností vo vzťahu k už uskutočnenej stavbe. Na druhej strane však znalkyňa Ing. K. vyhodnotila z hľadiska času preslnenia a denného osvetlenia prvé a druhé nadzemné podlažie rodinného domu ako dva samostatné byty so zhodnými pôdorysnými usporiadaniami vysloviac záver, že zmenou stavby bývalého rodinného domu sa insolácia (preslnenie) v obytných miestnostiach rodinného domu žalobcu znížila nad prípustnú mieru a obidva byty v kritickej dobe – 1.3. a 13.10. nie sú preslnené.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd zastal názor, že žalovaný správny orgán nepostupoval pri hodnotení obidvoch znaleckých posudkov v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 správneho poriadku, v zmysle ktorého správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti zdôrazniac, že zásada voľného hodnotenia dôkazov v žiadnom prípade nemôže znamenať ľubovôľu zo strany správneho orgánu, ktorý je povinný uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia skutočnosti, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie, ďalej je povinný uviesť, ako zhodnotil vykonané dôkazy, vrátane odôvodnenia príčin, pre ktoré neboli niektoré dôkazy vykonané s tým, že odôvodnenie musí byť relatívne podrobné. V tejto súvislosti poukázal na to, že nestačí iba uviesť aké dôkazy boli vykonané, ale musí byť uvedené aj hodnotenie týchto dôkazov, pričom správny orgán musí zdôvodniť, ktoré skutočnosti má dokazovaním jednoznačne preukázané, resp. do akej miery bola určitá skutočnosť preukázaná s tým, že absencia takéhoto postupu by robila rozhodnutie nepreskúmateľným s následkom zrušenia takéhoto rozhodnutia druhostupňovým správnym orgánom prípadne súdom. Poukazujúc na rozporné závery vyplývajúce z predložených znaleckých posudkov prvostupňový súd konštatoval, že na odstránenie niektorých rozporov bude potrebné, aby žalovaný správny orgán v predmetnej veci nariadil kontrolné znalecké dokazovanie zamerané na vyhodnotenie znaleckých posudkov predložených znalcami Ing. I. K. a Ing. Š. S., ako aj odborného vyjadrenia J. Š. vrátane posudzovania odborných záverov vyslovených samotným žalovaným správnym orgánom, ktorý v konečnom dôsledku vyvodzoval a robil odborné závery vo vzťahu k posudzovaniu nadzemných podlaží rodinného domu žalobcu (byt, nebytový priestor) a taktiež napokon hodnotil aj presvetlenie a preslnenie prístavby a nadstavby (výpočty) vo vzťahu k rodinnému domu žalobcu, pričom mal za to, že tieto názory mali vyplývať zo záverov znaleckého dokazovania a mali byť z neho aj verifikované. Na podporu svojich tvrdení poukázal aj na stanovisko Žilinskej univerzity v Žiline, Ústavu súdneho inžinierstva (ďalej len ako „ÚSI“) zo dňa 23. apríla 2009 a na vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré boli doložené po skončení stavebného konania, a z ktorých vyplynulo, že znalec Ing. S. pri vypracovaní znaleckého posudku č. 6/2008 pochybil.

Vychádzajúc z uvedeného uviedol, že bude potrebné, aby v rámci administratívneho konania bolo nariadené kontrolné znalecké dokazovanie znalcom z odboru stavebníctvo, ktorý sa k veci vyjadrí vo vyššie uvedenom rozsahu s tým, že bude potrebné, aby vyslovil odborné závery vo vzťahu k charakteru jednotlivých miestností (nadzemných podlaží) rodinného domu žalobcu, a to vo vzťahu k prvému nadzemnému podlažiu, vo vzťahu k druhému nadzemnému podlažiu a vo vzťahu k tretiemu nadzemnému podlažiu (podkroviu), teda či ide o bytové, resp. nebytové priestory pred realizáciu a po realizácii zmeny stavby stavebníka. Zároveň uviedol, že bude potrebné, aby sa znalec v rámci kontrolného posudku vyjadril k odbornej otázke preslnenia, presvetlenia v rámci aplikácie príslušných STN a tiež k zníženiu preslnenia jednotlivých miestností vo vzťahu k realizovanej zmene susednej stavby a predovšetkým, aby bol skúmaný stav pred realizáciou zmeny susednej stavby a po realizácii zmeny susednej stavby. Preto vzhľadom na vyššie uvedené závery krajský súd konštatoval, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ OSP) a tiež z nesprávneho právneho posúdenia veci (§250j ods. 2 písm. a/ OSP) majú zároveň za to, že žalovaný správny orgán nemohol sám posudzovať odborné otázky, keď vo veci boli vypracované znalecké posudky súdnymi znalcami. Z týchto dôvodov preto zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V konaní úspešnému žalobcovi krajský súd priznal náhradu trov konania v sume 1890,67 €, nesúladne s jeho návrhom, ktorým si žalobca uplatnil náhradu trov konania v celkovej výške 2516,54 €. Priznané trovy konania pozostávajú z náhrady trov právneho zastúpenia v sume 1824,67 € a zo zaplateného súdneho poplatku

v sume 66 €. Trovy právneho zastúpenia v celkovej výške 1824,67 € pozostávajú z odmeny za štyri úkony právnej služby vykonaných v roku 2009, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom dňa 26. januára 2009 [v sume trojnásobku základnej sadzby tarifnej odmeny (§ 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom do 31. mája 2009 /ďalej len ako „vyhláška č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 31. mája 2009“/ v spojení s § 13 ods. 1 citovanej vyhlášky)], za ohliadku nehnuteľnosti a poradu s klientom dňa 31. januára 2009 v trvaní 1 hod. a 15 min., za vypracovanie právneho rozboru dňa 12. februára 2009 a za písomné podanie na súd – žaloba dňa 22. februára 2009, t.j. za rok 2009 priznal žalobcovi odmenu za úkony právnej služby vo výške 802,35 €, ďalej za tri úkony právnej služby vykonaných v roku 2010 a to za konanie pred MS SR – preskúmanie podkladov a prevzatie dokumentov dňa 15. novembra 2010, za poradu s klientom dňa 19. novembra 2010 v trvaní 2 hod. a 15 min. a za účasť na pojednávaní dňa 9. decembra 2010, t.j. za rok 2010 priznal žalobcovi odmenu za úkony právnej služby vo výške 400,77 €. Ďalej sú súčasťou priznaných trov právneho zastúpenia režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) v celkovej výške 49,43 € (4x 6,95 € v roku 2009 a 3x 7,21 € v roku 2010), náhrada preukázaných cestovných výdavkov (§ 15 písm. a/, § 16 ods. 4 citovanej vyhlášky v spojení so zákonom č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách) v celkovej výške 207,71 €, a to za použitie osobného motorového vozidla v súvislosti s ohliadkou nehnuteľnosti vykonanou dňa 31. januára 2009 v sume 110,16 € a s účasťou na pojednávaní na Krajskom súde v Žiline dňa 9. decembra 2010 v sume 97,55 €, náhrada za stratu času (§ 15 písm. b/, § 17 citovanej vyhlášky) v celkovej výške 106,46 €, a to za čas strávený na ceste Bratislava – Žilina a späť v trvaní 4 polhodiny v súvislosti s úkonom ohliadka nehnuteľnosti dňa 31. januára 2009 v sume 46,36 € (4x 11,59 €) a za čas strávený na ceste Bratislava – Žilina a späť v trvaní 5 polhodín v súvislosti s účasťou na pojednávaní v sume 60,10 € (5x 12,02 €) a daň z pridanej hodnoty v sume 257,95 €.

Rozsudok krajského súdu, v časti výroku o zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutia, ako aj v časti výroku o náhrade trov konania, napadol v zákonnej lehote žalovaný správny orgán, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne.

V pomerne rozsiahlom odvolaní vytýkal v prvom rade prvostupňovému súdu, že svoj záver o tom, že sa dôsledne neriadil ustanovením § 34 ods. 5 správneho poriadku, pokiaľ ide o voľné hodnotenie dôkazov, zdôvodnil len všeobecnou citáciou povinností vyplývajúcich z tohto ustanovenia s výsledkom potreby vykonania kontrolného znaleckého dokazovania, bez toho, aby sám vyložil, v čom konkrétne žalovaný podľa tohto ustanovenia pochybil, alebo ktoré konkrétne zásadné rozpory v posudkoch si vyžadujú vypracovať kontrolný znalecký posudok. V tejto súvislosti tiež namietal závery krajského súdu, že jednak jeho rozhodnutie vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a tiež, že „*žalovaný správny orgán nemohol sám posudzovať odborné otázky, keď vo veci boli vypracované znalecké posudky súdnymi znalcami*“.

Odvolávajúci sa na ustanovenia § 250i ods. 1, § 123 a § 125 OSP a § 32 ods. 1 a § 34 ods. 1 správneho poriadku namietal, že keďže rozhodnutie správneho orgánu musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu, pre zistenie ktorého je rozhodujúci najmä stav v čase prejednávania meritórnej veci, iné dôkazné prostriedky (napr. rozhodnutia, listiny a pod.) sú prípustné len za predpokladu, že tieto môžu prispieť k objektívnemu objasneniu a posúdeniu celkového skutkového stavu v prejednávanej veci, pričom z odôvodnenia rozsudku krajského súdu je zrejmé, že pri preskúmaní rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu nepostupoval v súlade s ustanovením § 250i ods. 1 OSP, nakoľko pri posudzovaní a skúmaní jeho postupu v súvislosti s hodnotením skutočného stavu veci sa len jednostranne priklonil k tvrdeniam žalobcu a ním predloženým dôkazom (znalecký posudok vyhotovený Ing. I. K., stanovisko ÚSI, vyjadrenie Ministerstva spravodlivosti SR /ďalej len „MS SR“/), ako aj k dôkazom žalobcom zadováženým v odvolacom konaní, s tým, že ich podrobné a náležité hodnotenie v samotnom odvolacom rozhodnutí absolútne odignoroval, navyiac ani nevysvetlil a neodôvodnil, v čom boli jeho zistenia na základe vykonaných dôkazov skutočného stavu veci nedostatočné a následne hodnotiace úvahy nesprávne. Poukázal na to, že krajský súd na str. 16 až 17 citoval, aj to len čiastočné hodnotenia znalcov, v rozsahu, ktorý nemohol byť pre objektívne posúdenie skutočného stavu veci pre krajský súd rozhodujúci. Namietal, že krajský súd sa bez relevantného zdôvodnenia priklonil k vyššie citovaným dôkazom, ktoré neboli súčasťou žalobného návrhu, tieto boli predložené žalobcom dodatočne, pričom sa o nich dozvedel až z mailu, ktorý mu doručil právny zástupca žalobcu dňa 1. decembra 2010, t.j. 8 dní pred pojednávaním, a nie na základe upovedomenia súdom v zmysle § 123 OSP. Argumentoval ďalej tým, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že pre posúdenie skutočného stavu veci a pre posúdenie jeho postupu postačovali krajskému súdu len výňatky z obsahu znaleckých posudkov a vyššie uvedené stanoviská, konkrétne zo záveru znaleckého posudku

vypracovaného Ing. I. K., resp. z jej výpovede postačovala krajskému súdu jej výpoveď, že pri vypracovaní znaleckého posudku, ako znalec, nebola oprávnená posudzovať interiér domu, ale len zisťovať rozmiestnenie miestností s trvalým pobytom ľudí s oknami orientovanými k rozostavanej stavbe, a zo záveru znaleckého posudku Ing. Š. S. postačovalo krajskému súdu len jeho posúdenie vyslovené v posudku, že I. NP pokladá za nebytový priestor určený na podnikanie a II. NP je určené na bývanie vrátane podkrovia, ktoré tvrdenia mal žalobca v konaní aj namietat'. Upozornil na to, že na strane druhej v odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd síce uviedol aj jeho hodnotenie v rámci odvolacieho správneho rozhodnutia, avšak toto hodnotenie a závery uviedol len čiastočne a neúplne a v takom rozsahu, aby tieto len podporovali tvrdené pochybnosti žalobcu. Preto poukázal na to, že z odvolacieho rozhodnutia (str. 8 až 12) vyplýva, že sa náležitým spôsobom a rozsiahlo zaoberal v prvom rade najmä dokazovaním súvisiacim s tvrdením žalobcu, že na rozdiel od stanoviska znalca Ing. S. obsiahnutého v jeho znaleckom posudku, že bytovému účelu v jeho rodinnom dome slúži výlučne len II. NP a podkrovia, bytovým účelom naopak slúži I. a II. NP, kým podkrovia domu je podľa neho len povalovým priestorom, pričom dôkladnosť dokazovania bola nevyhnutná najmä z hľadiska správneho vyhodnotenia dopadu navrhovanej stavby na preslnenie, ako aj presvetlenie obytných miestností bytu /ov/ v rodinnom dome žalobcu, resp. na ich zníženie. Na základe vykonaného dokazovania, poukazujúc na všetky skutočnosti vyplývajúce z listinných dôkazov, dôkazných prostriedkov a tvrdení účastníkov, ako aj z výpovedí svedkov počas znaleckého dokazovania a v súlade s vykonávacími predpismi, dospel k záveru, že podľa čl. 2.7 a čl. 7 STN 73 4301 „Budovy na bývanie“ kritérium bytu mohli spĺňať len priestory na II. NP v dome žalobcu. Vo vzťahu k I. NP a podkroviu v dome žalobcu konštatoval, že tieto nemohol za bytové priestory považovať, nakoľko ich usporiadanie nespĺňalo kritériá bytu stanovené citovanou STN 73 4301 a jej vyššie uvedenými článkami, pričom tieto dôvody boli podrobne odôvodnené na str. 11 a 12 odvolacieho správneho rozhodnutia doplniac, že ako dôkaz boli v tomto smere použité najmä presné merania vykonané ÚSI na stavbe žalobcu, ktoré ÚSI následne za odplatu poskytol znalcovi Ing. Š. S. pre vypracovanie znaleckého posudku a z uvedeného dôvodu považuje ich verifikáciu kontrolným znaleckým posudkom, tak ako to uložil krajský súd v zrušujúcom rozsudku, za zbytočnú a neodôvodnenú.

Poukazujúc ďalej na posudok vypracovaný Ing. K. P. v máji roku 1977 a na posudok vypracovaný znalcom Arch. J. K. v novembri roku 1977 v nadväznosti na kolaudačné rozhodnutie vydané býv. Mestským národným výborom – odbor výstavby, vod. hosp. a energetiky Žilina dňa 7. decembra 1970 (právoplatné dňa 15. decembra 1970), vyhodnotiac práve kolaudačné rozhodnutie ako dôkazný podklad pre posúdenie skutočného stavu veci tak, ako to vyslovil ÚSI vo svojom stanovisku, za bezpredmetný, uviedol, že za predpokladu, ak by krajský súd náležite prihliadal na tieto posudky, zistil by, že na rodinnom dome žalobcu po vydaní kolaudačného rozhodnutia boli vykonávané stavebné úpravy, ktorými sa postupne zasahovalo do jeho dispozičného a funkčného usporiadania jeho vnútorných priestorov. V tejto súvislosti konštatoval, že aj napriek existencii týchto posudkov pre posúdenie vnútorných priestorov domu žalobcu, ani tieto posudky pre zistenie skutočného stavu veci neboli relevantné, nakoľko boli v dome žalobcu od roku 1977 vykonávané postupne ďalšie stavebné úpravy, meniace zásadným spôsobom nielen dispozičné usporiadanie vnútorných priestorov v dome žalobcu oproti stavu 1977, ale meniace tiež pôdorysné a výškové usporiadanie zdôrazniac, že žalobca oprávnenia k ich realizácii v priebehu správnych konaní nepreukázal. Odvolávajúci sa na princíp súdnej ochrany a ochrany zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky, majú za to, že táto spočíva najmä v ochrane práva legálne založeného tzn. práva založeného na základe konkrétneho oprávnenia a nie práva založeného neoprávnene uviedol, že vlastníckemu právu ako právu absolútnemu je možné poskytnúť ochranu najmä resp. len vtedy, ak bolo nadobudnuté v súlade so zákonom, čo nie je daný prípad.

Rovnako namietal, že krajský súd sa náležite nezaoberal ani nepravdivým tvrdením žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu obsiahnutým v žalobnom návrhu bod 1. Ad b/ „Osvetlenie“, že schodisko na južnej strane jestvuje na jeho dome od jeho počiatku, keď tomuto tvrdeniu jednoznačne odporujú získané dôkazné prostriedky, konkrétne z porovnania znaleckých posudkov z roku 1977 vyhotovených Ing. K. P. a J. K. so znaleckým posudkom Ing. Š. S., najmä jeho príloh P3 až P4/3 - na ktorých sú zachytené údaje o dispozičnom riešení domu žalobcu v súčasnosti - je zřejmé, že k stavebným zmenám na stavbe žalobcu, či už z hľadiska pôdorysného ako aj výškového preukázateľne po roku 1970 dochádzalo, a teda jednoznačne a preukázateľne došlo, doplniac, že pôdorysná zmena domu spočívajúca v prístavbe, v ktorej je umiestnený schodiskový priestor, je z porovnania týchto posudkov nepochybne zjavná (postačí porovnať pôdorysné usporiadanie). K odôvodneniu a záveru krajského súdu, že sa ako súd musel stotožniť so žalobnou námietkou ohľadne neakceptovania skutkových záverov v znaleckých posudkoch vo vzťahu k hodnoteniu preslnenia a presvetlenia jeho vnútorných obytných priestorov opätovne poukazujúc na skutočnosť, že pre posúdenie prípadného negatívneho dopadu

povoľovanej stavby, či už na preslnenie alebo presvetlenie obytných miestností rodinného domu žalobcu, je preukázateľne potrebné skúmať len II. NP rodinného domu žalobcu, keďže iba toto spĺňalo kritériá bytu podľa príslušných článkov STN 73 4301 s tým, že posúdenie si vyžadovala konkrétne obytná miestnosť nachádzajúca sa v juhovýchodnom nároží tohto podlažia, označená v znaleckom posudku Ing. Š. S. ako miestnosť č. 201 (obývací izba) a v znaleckom posudku Ing. I. K. len všeobecne ako „obývací izba“ konštatoval, že jednoduchým výpočtom zistil, opierajúc sa pritom o posudok Ing. Š. S. (najmä prílohy P4/2 – náčrty z merania, ktoré vykonal a následne do výkresov zakreslil ÚSI), že posudzovaná miestnosť obývacej izby má celkovú podlahovú plochu 29,93 m³ a osvetľovacie otvory obývacej izby (skladobné rozmery), cez ktoré bol posudzovaný čas jej preslnenia sú okno na východnej fasáde o ploche 1,322x1,397=1,85 m³, balkónové dvere s oknom o ploche 0,889x2,0+1,278x1,4=3,57 m³, t.j. celková plocha osvetľovacích otvorov je 5,42 m³, ktorá je preukázateľne väčšia ako 1/10 podlahovej plochy miestnosti 2,99 m³ doplniac, že podľa zamerania z celkovej obytnej plochy bytu 80,08 m³ na 1/3 pripadá plocha 26,70 m³, ktorá je menšia ako plocha preslnovanej miestnosti 29,93 m³. V tejto súvislosti zdôraznil skutočnosť, že žalobca ním vypočítané údaje o podlahovej ploche obývacej miestnosti a ploche osvetľovacích otvorov tejto miestnosti v žalobnom návrhu nespochybnil. Vo vzťahu ku krajským súdom namietanému odklonu od záverov vyslovených v posudku argumentoval tým, že tento odklon nastal najmä od údajov pre výpočet vyššie uvedených plôch (podlahových a osvetľovacích otvorov) znalkyne Ing. I. K., ktorá vo svojom znaleckom posudku vychádzala z celkovej podlahovej plochy obývacej miestnosti 28,20 m³, pričom podľa skutočného zamerania však podlahová plocha predstavuje 29,93 m³ a z plochy osvetľovacích otvorov 2,25 m³, avšak podľa skutočného zamerania táto plocha predstavuje 5,42 m³, doplniac tiež, že z obsahu posudku Ing. I. K. nie je navyše zrejmé, akým spôsobom a na základe akých riadnych meraní údaje pre výpočet plôch získala. V tejto spojitosti poukázal na to, že na otázku, v priebehu správneho konania vo veci prejednávania znaleckého posudku, znalkyňa uviedla, že pre posúdenie použila ako podklad znalecký posudok vyhotovený Ing. P., ktorý však, ako bolo už vyššie uvedené, nemôže byť, vzhľadom na vykonávané zmeny na žalobcovej stavbe po jeho vypracovaní, relevantný ako podklad pre takýto výpočet a z tohto dôvodu považoval svoj odklon od obsahu znaleckého posudku Ing. I. K., pokiaľ ide o výpočet podlahových plôch a plôch osvetľovacích otvorov, za oprávnený a odôvodnený doplniac, že podal na menovanú znalkyňu podnet na preskúmanie jej postupu pri vypracovaní znaleckého posudku na MS SR.

Zdôvodniac odklon od vypracovaných znaleckých posudkov ďalej tým, že tieto logicky popierajú výsledky a hodnoty v nich uvedené poukázal na ich jednotlivé časti, konkrétne na graf znázornený v prílohe 17 a 18 znaleckého posudku Ing. I. K., jednoznačne preukazujúci, že preslnenie obývacej miestnosti aj po dokončení stavby bude aj naďalej v celkovej dĺžke 3 hodiny 20 minút (cez okno orientované na východ a juh) a na textovú časť znaleckého posudku Ing. Š. S. na strane 6, pre hodnotenie obývacej izby na II. NP rodinného domu vo vlastníctve žalobcu bude spĺňať kritérium na jeho preslnenie podľa čl. 4.2.1.2 písm. b), čl. 4.2.1.1 a čl. 4.2.1.2 druhej vety písm. d) STN 734301 aj po riadnom dokončení stavby podľa predloženej a stavebným úradom odsúhlasenej projektovej dokumentácie, pretože celková plocha osvetľovacích otvorov posudzovanej miestnosti je preukázateľne väčšia ako 1/10 jej podlahovej plochy a plocha tejto obytnej miestnosti je súčasne väčšia ako 1/3 celkovej obytnej plochy bytu s tým, že obytná miestnosť je preslnená viac ako normou stanovené 3 hodinové preslnenie pri bytoch majúcich dve a viac obytných miestností, a teda z uvedeného vyplýva, že byt je ako celok preslnený (čl. 4.2.1.1). Vo vzťahu k zníženiu času preslnenia v byte uviedol, že je nepopierateľné, poukazujúc na oba znalecké posudky, že k jeho zníženiu dôjde, avšak na strane druhej poukázal na to, že sa v konaní nepreukázalo, že zostávajúci čas, aj keď povoľovanou stavbou znížený, by sa znížil pod normou ustanovenú hranicu minimálnej dĺžky preslnenia 3 hodiny /čl. 4.2.1.2 písm. d)/, a z uvedeného dôvodu dospel k záveru, že byt bude spĺňať požiadavky na jeho preslnenie aj po dokončení stavby. V tejto súvislosti preto zastal názor (nestotožniac sa zároveň so stanoviskom ÚSI, ktoré bolo dôvodom nariadenia znaleckého dokazovania zo strany krajského súdu), že ďalšie kontrolné dokazovanie, tak ako to uložil krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, je nedôvodné.

Záverom svojho odvolania opätovne zdôraznil svoj nesúhlas s tvrdením krajského súdu, že ako konajúci správny orgán nemohol sám posudzovať odborné otázky, keď vo veci boli vypracované znalecké posudky, dôvodiac ustanoveniami § 34 ods. 5 a § 36 správneho poriadku, v ktorých nie je taxatívne uložená povinnosť správneho orgánu bezvýhradne rešpektovať znalecké posudky, ich obsah a závery najmä v prípade, ak tieto nezodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z ďalších dôkazov, vykonaných správnym orgánom v konaní. Majúc za to, že znalecký posudok sa preto hodnotí rovnako ako ktorýkoľvek iný dôkaz, teda hodnotí sa ako dôkaz jednotlivo a v súhrne všetkých získaných dôkazov a v ich vzájomnej súvislosti konštatoval,

že nevybočil zo zákonných medzí ustanovených v správnom poriadku, keď na základe hodnotenia a následného posúdenia dospel k čiastočne odlišným záverom (najmä pokiaľ ide o závery o splnení požiadaviek podľa STN), ktoré podrobne a náležitým spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia aj zdôvodnil. V tejto súvislosti poukázal na to, že pokiaľ mal krajský súd pochybnosti o týchto záveroch, mal svoje pochybnosti náležite v rozsudku aj uviesť a konkretizovať doplniac, že krajskému súdu nič nebránilo tieto svoje pochybnosti postupom podľa § 250i v spojení s § 125 a nasl. OSP odstrániť. Zároveň mal za to, že krajský súd vybočil zo svojich zákonných medzí, keď poprel práva a oprávnenia jeho zamestnancov vyplývajúce z ustanovenia § 34 ods. 5 správneho poriadku, t.j. hodnotiť podklady po odbornej stránke.

V spojitosti s výrokom napadnutého rozsudku o náhrade trov konania, považujúc ho za nedôvodný a neprimeraný, namietal krajským súdom mu uloženú povinnosť uhradiť tarifnú odmenu vo výške jej trojnásobku za právne služby poskytnuté v roku 2009 v zmysle § 13 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. dôvodiac tým, že krajskému súdu postačovalo len samotné uplatnenie náhrady trov konania k tomu, aby trojnásobok tarifnej odmeny priznal, avšak z odôvodnenia napadnutého rozsudku, v časti týkajúcej sa odôvodnenia výroku o náhrade trov konania, nie je zrejmé, ktoré z poskytovaných právnych služieb v roku 2009 považoval a hodnotil krajský súd za tak mimoriadne ťažké a časovo náročné, vyžadujúce si znalosť cudzieho práva alebo cudzieho jazyka, ktoré by si zaslúžili odmenu v takejto výške, navyše ak dôvody podanej žaloby sa zásadne neodlišovali od dôvodov uvedených žalobcom už v odvolaní podanom proti prvostupňovému správne rozhodnutiu. Vo vzťahu k jednotlivým úkonom právnej služby namietal priznanie odmeny žalobcovi vo výške trojnásobku tarifnej odmeny za obhliadku nehnuteľnosti právnym zástupcom vykonanú dvakrát a za úkon právnej služby vykonaný v roku 2010 (bod 7 – úkony súvisiace s konaním pred MS SR dňa 15. novembra 2010 spojené s preskúmaním podkladov a prevzatím dokumentov), nakoľko mu nebolo zrejmé, aké podklady právny zástupca na MS SR preskúmaval a aké dokumenty mal prebrať, poukazujúc zároveň na to, že v podkladoch pre uplatnenie nároku chýba doklad potvrdzujúci vykonanie úkonu právnym zástupcom na MS SR, vrátane preberania akýchkoľvek dokumentov a ich špecifikácia a navyše mal za to, že výdavky spojené s podaním podnetu proti znaleckému posudku si mal žalobca v celom rozsahu znášať sám. Záverom upriamil pozornosť na zásadu úspechu v konaní smerodajnú pre rozhodnutie súdu o náhrade trov konania, ktorou sa podľa jeho názoru krajský súd neriadil, keď mal za to, že žalobcovi nemala byť priznaná plná výška náhrady trov právneho zastúpenia, nakoľko žalobca mal v konaní úspech len čiastočný.

V zákonnej lehote napadol rozsudok krajského súdu v časti výroku o zrušení preskúmaného rozhodnutia a v časti výroku o trovách konania účastník v konaní Ing. M. H., považujúc ho v napadnutej časti za nezákonný v zmysle § 250ja ods. 1 OSP v spojení s § 205 ods. 2 písm. f) OSP, nakoľko mal za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Zhrnúc dôvody odvolania do dvoch častí namietal absenciu aktívnej legitímácie žalobcu a vyhodnotenie znaleckých posudkov krajským súdom.

V súvislosti s absenciou aktívnej legitímácie žalobcu, odvolávajúci sa na ustanovenia § 247 ods. 1 OSP a § 250 ods. 2 OSP a na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sž/239/96 zo dňa 31. januára 1997, sp. zn. 6Sž/88/97 zo dňa 26. novembra 1997, sp. zn. 2Sžo/129/2007 zo dňa 25. júna 2008 a sp. zn. 3 Sžo-KS/90/2005, poukázal na skutočnosť, že konkrétne tvrdenie žalobcu o tom, že bol rozhodnutím správneho orgánu ukrátený na svojich právach, je podľa ustálenej judikatúry osobitnou náležitosťou žaloby, ktorú je súd pri preskúmaní rozhodnutia povinný skúmať z úradnej povinnosti. Zdôraznil, že túto skutočnosť opakovane namietal predovšetkým vo svojom vyjadrení k žalobe, ako aj vo svojom vyjadrení zo dňa 7. decembra 2010 a v tejto súvislosti vytkol krajskému súdu, že z napadnutého rozsudku nie je nijako zrejmé, ako dospel k záveru, že v žalobe sa toto konkrétne porušené subjektívne právo uvádza, pretože v celej žalobe a ani vo vyjadrení žalobcu z 1. decembra 2010 sa nenachádza ani jediná konkrétna zmienka v podobe čo len vety, či aspoň slova konkretizujúceho subjektívne práva žalobcu, k porušeniu ktorých malo dôjsť preskúmaným rozhodnutím doplniac, že toľko nie je možné v žalobe nájsť ani odkaz na žiadne ustanovenie právneho predpisu, z ktorého by porušenie subjektívnych práv žalobcu vyplývalo. Okrem toho sa domnieval, že krajský súd v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 OSP nezdôvodnil svoje závery dostatočne, keďže porušenie subjektívnych práv žalobcu nie je v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom odôvodnené, ani nijako pomenované či špecifikované, majúc za to, že na vyvodenie predmetného záveru krajskému súdu jednoducho stačilo, že v žalobe boli uvedené pochybenia žalovaného. Rovnako namietal, že z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že sa krajský súd námietkami vedľajšieho účastníka žiadnym spôsobom nevysporiadal, ako keby vôbec neboli uplatnené a ani nezdôvodnil, prečo sa nimi vôbec nezaoberal. Z týchto dôvodov mal za to, že krajský súd

---

rozhodol nesprávne, keď žalobu zamietol, čo zakladá dôvod pre zmenu napadnutého rozsudku v časti výroku o zrušení preskúmaného rozhodnutia podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 220 OSP.

V súvislosti s vyhodnotením znaleckých posudkov sa domnieval, že krajský súd nesprávne vyhodnotil námietku žalobcu týkajúcu sa neakceptovania skutkových záverov jednotlivých znaleckých posudkov, ktoré boli v správnom konaní vykonané. Poukázal na to, že podľa existujúcej súdnej praxe, „*správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel*“ (rozsudok NS SR z 24. novembra 2010, sp. zn. 2 Sžo 47/2010; tiež rozsudok NS SR z 25. júna 2008, sp. zn. 2 Sžo 129/2007), avšak mal za to, že krajský súd sa uvedeným neriadil. Vychádzajúc z existujúcej súdnej praxe (R 1/1981), v zmysle ktorej nie je možné ukladať znalcom posudzovanie právnych otázok, namietať záver krajského súdu (str. 18, posledný odsek), ktorým vymedzil znalcovi úlohu vyjadriť sa k právnej skutočnosti, či v danom prípade ide o byty alebo nebytové priestory na jednotlivých nadzemných podlažiach žalobcovho domu, keďže uvedená právna skutočnosť je daná právoplatným kolaudačným rozhodnutím príslušného stavebného úradu (podľa kolaudačného rozhodnutia sa povolilo žalobcovi užívanie rodinného domčeka, v ktorom žiadne byty nie sú špecifikované), a navyše táto skutočnosť bola potvrdená aj miestnou ohliadkou vykonanou žalovaným. Dajúc do pozornosti, že žalovaný už počas odvolacieho konania nariadil vykonanie znaleckého posudku Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity, avšak ÚSI tento posudok nevyhotovil napriek piatim urgenciám, poukázal na to, že až následne bol Ing. S. poverený vypracovaním posudku, ku ktorému mal spolu so žalobcom pripomienky, ktoré boli prerokované na konaní zvolanom žalovaným za účasti znalca, žalobcu, stavebníka a projektanta, ako aj za účasti Ing. K., ktorá vypracovala prvý posudok na základe objednávky žalobcu. Dôvodil ďalej tým, že nakoľko od podania žiadosti o stavebné povolenie trvalo stavebné konanie takmer tri roky a pre nečinnosť ÚSI nebolo možné jeho znalecký posudok získať, bolo úlohou žalovaného správneho orgánu vyhodnotiť získané dôkazy a zistené skutkové okolnosti podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku a primerane sa vysporiadať s prípadnými namietanými rozpormi dodajúc, že to žalovaný v danom prípade aj urobil, teda zistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaral potrebné podklady pre rozhodnutie, ktoré následne aj podrobne odôvodnil. Upriamil pozornosť na odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia, v ktorom sa žalovaný správny orgán, takmer na 20 stranách, dostatočne vyporiadal s rozpormi namietanými žalobcom, pričom zároveň na 25 stranách podrobne a logicky odôvodnil v súlade s § 46 a § 47 správneho poriadku, ktoré zákonné dôkazové prostriedky použil, ako zistil skutkový stav a akým postupom k svojmu záveru dospel a preto mal za to, že je daný dôvod pre zmenu napadnutého rozsudku v merite veci podľa § 220 OSP tak, že žaloba bude zamietnutá.

Taktiež sa domnieval, upriamiac pozornosť na rozsudok NS SR z 12. januára 2010 sp. zn. 5Sžf/19/2009, že krajský súd svoje závery, týkajúce sa nedostatočného zistenia skutkového stavu v napadnutom rozsudku, v rozpore s § 157 ods. 2 OSP nezdôvodnil dostatočne, dodajúc, že v napadnutom rozsudku iba zrekapituloval argumentáciu žalobcu, zmienil sa o vybraných podaniach žalovaného a vedľajšieho účastníka (ďalšie dôležité vyjadrenia a argumenty žalovaného a vedľajšieho účastníka opomenul) a citujúc texty zákonných ustanovení, sa nijako nezaoberal podstatnými argumentmi, ktoré namietať spolu so žalovaným, pričom na záver vyslovil bez bližšieho logického odôvodnenia, že porušenie povinnosti žalovaného spočíva v tom, že „*nedostatočne zistil skutkový stav veci a že žalovaný správny orgán nemohol sám posudzovať odborné otázky, keď boli vo veci vypracované znalecké posudky*“, vyhodnotiac zároveň takýto postup za nesúladný s príkazom na presvedčivé odôvodnenie obsiahnutým v § 157 ods. 2 OSP, nakoľko účastníkom konania neposkytuje žiadnu možnosť zistiť, prečo na ich argumenty, odkazujúce okrem iného na relevantnú judikatúru, správny súd neprihliadol.

Odvolávajúc sa na judikatúru Súdneho dvora EÚ (napríklad prípady 15/85 Abruzzo alebo 14/61 Hoogovens) poukázal na to, že za istých okolností ani prípadná nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu nemôže byť dôvodom pre zásah do добромyselне nadobudnutých práv účastníka správneho konania dodajúc, že v priebehu konania apeloval na to, aby „*mal súd na pamäti, že rozhodnutím bude najviac a neprímerane zasiahnutý do svojich práv práve on ako stavebník*“, t.j. aby pri rozhodovaní vzal do úvahy skutočnosť, že stavebník добромyselне nadobudol významné procesné aj hmotnoprávne nároky a práva, pričom k uvedenému sa krajský súd v napadnutom rozsudku nijako nevyjadril.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 9. decembra 2010, č. k. 20S/9/2009-332 vo výroku o zrušení napadnutého rozhodnutia a vo výroku o trovách konania zmenil tak, že žaloba sa zamieta a žalobca je povinný uhradiť mu náhradu trov konania, vrátane DPH na účet jeho právneho zástupcu a to do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania bez jej bližšej špecifikácie.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniam žalovaného a účastníka v konaní Ing. M. H. sa podrobne vyjadroval k vzneseným odvolacím námietkam.

K námietke, ktorou žalovaný poukazoval na to, že krajský súd poprel jeho oprávnenie voľne hodnotiť dôkazy v správnom konaní tým, že neuznal jeho oprávnenie odchýliť sa od záverov obsiahnutých v znaleckých posudkoch uviedol, že uznáva, že správny orgán je oprávnený hodnotiť dôkazy na základe voľnej úvahy doplniac však, že to neznamená svojvoľu, ktorú aplikoval žalovaný, ako aj stavebný úrad. Odvolávajúc sa na ustanovenie § 36 správneho poriadku zdôraznil, že správny orgán má povinnosť ustanoviť znalca, ak je pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie potrebný znalecký posudok, pričom táto povinnosť nie je dotknutá ani vtedy, ak pracovník správneho orgánu disponuje týmito potrebnými znalosťami s tým, že prípadné odborné vedomosti pracovníka v danej oblasti len môžu usmerniť správny orgán pri obstarávaní ďalších dôkazov doplniac, že otázka preslzenia je odbornou skutočnosťou, na ktorú treba ustanoviť znalca, nakoľko o tejto skutočnosti si správny orgán nemôže urobiť vlastný úsudok a už vôbec nie taký, ktorý je v rozpore so závermi znalca. Poukázal ďalej na to, že zo znaleckých posudkov (aj znaleckého posudku Ing. S., aj znaleckého posudku Ing. K.) vyplýva, že aby obytná miestnosť (byt) bola preslnená, musí byť súčasne splnených niekoľko podmienok (nielen skutočnosť, že je jedna miestnosť preslnená aspoň 3 hodiny) odvolávajúc sa na znalecký posudok Ing. S., ktorý túto skutočnosť riadne odôvodňuje (čl. III. bod 2), keď uvádza, že „*Aj keď je splnená požiadavka ... na preslzenie aspoň jednej miestnosti bytu v trvaní 3 h....., nesplnenie kritéria v dodržaní stanoveného ekvivalentného tieniaceho uhla znamená, že byt ako celok nespĺňa požiadavku normy na jeho dostatočné preslzenie.*“ Za zavádzajúce označil odvolávanie sa žalovaného na znalecký posudok Ing. K. (údajne prílohy č. 17 a 18), podľa ktorého preslzenie má trvať 3 hod. 20 min, pričom z uvedených príloh vyplýva len preslzenie v dĺžke 2 hod. 55 min; opačný záver nie je ničím podložený a nevyplýva ani zo znaleckého posudku, poukazujúc zároveň na tú skutočnosť, že obaja znalci (Ing. S. aj Ing. K.) tvrdia, že preslzenie na II. NP netrvá 3 hodiny. Práve z uvedeného dôvodu mal za to, že svojvoľné vyhodnotenie znaleckého posudku (v rozpore s ním) samo osebe predstavuje dôvod na zrušenie druhostupňového rozhodnutia, bez ohľadu na akékoľvek iné skutočnosti uvádzané žalovaným.

V súvislosti s tvrdením žalovaného, že sa nemôže domáhať ochrany v stavebnom konaní, stavu založeného neoprávnene, považoval za potrebné uviesť, že žalovaný ničím nepreukázal jeho protiprávne konanie pri úpravách domu, poukazujúc na to, že schodisko sa v jeho dome nachádzalo od počiatku, keďže išlo a ide o jediný prístup do priestorov na II. NP a do podkrovia; pripustil však určité úpravy (dverný otvor a pod.), doplniac však, že tieto úpravy boli uskutočnené až po realizácii a v dôsledku nelegálnej stavby vedľajšieho účastníka. Nesúhlasiac s názorom žalovaného, že si svojimi úpravami v dome zaviniť vzniknutú situáciu, vyhodnotiac ho za nepodložený, upriamil pozornosť na predmet stavebného konania, ktorým bolo povolenie stavby vedľajšieho účastníka (jeho predchodcu), pričom žalovaný sa snaží navodiť situáciu, že ak si chce nejaký stavebník postaviť stavbu, jeho sused je povinný uskutočniť vo svojom dome úpravy tak, aby stavebníková stavba vyhovovala právnymi predpisom. Záverom v súvislosti s týmto tvrdením žalovaného poukázal na skutočnosť, že zo správneho konania vyplýva, že pred realizáciou stavby vedľajšieho účastníka nebola jeho stavba zatienená, pričom po jej realizácii došlo k jej zatieneniu (nedostatočnému preslzeniu).

K odvolaniu účastníka Ing. M. H., žalobca v písomnom vyjadrení uviedol, že nemôže súhlasiť s jeho tvrdením, že v žalobe netvrdil, že bol ukrátený na svojich právach, keď uvedená skutočnosť vyplývala zo žaloby a bola taktiež uvedená i v ďalších jeho podaniach, majúc za to, že zo žaloby boli zrejme všetky skutočnosti, ktoré boli potrebné pre posúdenie zákonnosti druhostupňového rozhodnutia žalovaného správneho orgánu s tým, že akýkoľvek iný výklad by znamenal *denegatio iustitiae*. K rozhodnutiam, na ktoré v súvislosti s touto odvolacou námietkou poukazoval účastník Ing. M.H., zastal ten názor, že ustanovenia rozhodnutí sú vytrhnuté z kontextu, doplniac, že tieto súdne rozhodnutia posudzovali prípady, kde (i) sa buď len všeobecne tvrdilo, že zákon bol porušený rozhodnutím správneho orgánu (bez označenia konkrétneho zákona, resp. ustanovenia), (ii) žalobca neuviedol, akými konkrétnymi nezákonnosťami rozhodnutie správneho orgánu trpelo, (iii) žalobu podal niekto iný v prospech osoby, ktorej práva boli porušené rozhodnutím správneho orgánu, a pod.. Ďalej zaujal stanovisko

---

---

k tvrdeniu účastníka, že krajský súd napadnutým rozsudkom zasiahol do jeho dobromyseľne nadobudnutých práv, vyhodnotiac ho za absurdné. V tejto súvislosti poukázal na to, že účastník (resp. jeho právny predchodca) nebol dobromyseľný, nakoľko po vydaní a nadobudnutí právoplatnosti prvého stavebného povolenia bola na súd podaná žaloba a súd odložil vykonateľnosť stavebného povolenia, avšak stavebník staval ďalej a stavbu dokončil ešte v čase, keď nemal vykonateľné stavebné povolenie. V súvislosti s námietkou účastníka (ako i žalovaného), že krajský súd sa nevysporiadal so všetkými jeho výhradami, považoval za potrebné uviesť, že krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného z dôvodu nedostatočného vykonania znaleckého dokazovania a svojvoľného hodnotenia znaleckých posudkov, pričom rozhodnutie krajského súdu je v tomto smere riadne odôvodnené, doplniac, že krajský súd sa vysporiadal v tejto spojitosti so všetkými vznesenými námietkami a rovnako aj s námietkami procesného charakteru.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam dotýkajúcim sa výroku o náhrade trov konania, rovnako považujúc tento výrok napadnutého rozsudku za správny, konštatoval, že krajský súd správne uznal v roku 2009 (do 31. mája 2009) zvýšenie základnej sadzby na trojnásobok, nakoľko išlo o vec mimoriadne ťažkú a časovo náročnú z dôvodu, že išlo o mimoriadne rozsiahlu dokumentáciu a odbornú problematiku, doplniac, že skutočnosť, že si daná vec nevyžadovala znalosť cudzieho jazyka, nemá vplyv na túto danosť, nakoľko výnimočná obtiažnosť a časová náročnosť sama osebe opodstatňovala takéto zvýšenie. Vo vzťahu k namietaným úkonom právnej služby uviedol, že v danej veci bolo potrebné, nakoľko išlo o zložitú situáciu, uskutočniť obhliadku nehnuteľností (jednak stavby žalobcu a jednak stavby vedľajšieho účastníka) s tým, že po tejto obhliadke sa ešte uskutočnili rokovania, kde sa rozoberal ďalší postup a dôsledky vyplývajúce z obhliadky, majú za to, že toto predstavovalo mimoriadne ťažký úkon berúc do úvahy náročnosť a obsiahlosť predmetného konania. Zdôvodnil ďalej, že posledné stretnutie bolo potrebné uskutočniť z dôvodu vyjadrení účastníka a žalovaného a v súvislosti s pripravovaným pojednávaním zdôrazniac, že všetky tieto stretnutia boli účelné pre súdne konanie. Pre úplnosť uviedol, že v danej veci je namieste aplikácia ustanovenia § 250k ods. 2 OSP, keďže žalovaný sa nerešpektovaním znaleckých posudkov podstatne odchyľil od právneho názoru vysloveného v prvom rozsudku krajského súdu. Nesúhlasiac s výhradou žalovaného, že mu nepatrí plná náhrada trov konania, nakoľko nemal vo veci plný úspech poukázal na to, že druhostupňové rozhodnutie bolo zrušené v celom rozsahu. Vo vzťahu k uplatnenej náhrade trov konania účastníkom Ing. M. H., odvolávajúc sa na OSP, uviedol, že tento neumožňuje priznať vedľajšiemu účastníkovi (ktorý je na strane žalovaného) náhradu trov konania s tým, že v tomto konaní možno uložiť náhradu trov konania len žalovanému.

Z uvedených dôvodov preto navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky napadnutý rozsudok potvrdiť s tým, že žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vyčíslil sumou 157,09 €.

K vyjadreniu žalobcu zaslal svoje vyjadrenie účastník v konaní Ing. M. H., ktoré bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) doručené dňa 2. mája 2011. Z uvedeného vyjadrenia najvyšší súd, aby opätovne neopakoval už vyššie uvedené odvolacie námietky účastníka Ing. H. vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, považoval za potrebné uviesť niekoľko stanovísk účastníka Ing. H. vo vzťahu k vyjadreniu žalobcu. Predovšetkým sa vyjadroval k tvrdeniu žalobcu, týkajúceho sa spochybňovania záverov znalcov žalovaným správnym orgánom, o potrebe dať preto vyhotoviť kontrolný znalecký posudok (k tomuto záveru dospel aj krajský súd), konštatujúc, že aj takýto kontrolný znalecký posudok by však podliehal zásade voľného hodnotenia dôkazov žalovaným a ten by musel znovu urobiť práve to, čo urobil, t.j. namiesto automatického prebratia záverov znaleckého posudku sa s ním vlastnou argumentáciou vysporiadať, zdôrazniac zároveň, že žalovaný teda nespochybňuje závery znalcov ako také, ako sa domnieva žalobca, ale „len“ na základe vykonaného dokazovania odstraňuje rozpory medzi nimi, čím realizuje svoju zákonnú povinnosť. V spojitosti s nariadením kontrolného znaleckého posudku má zároveň pochybnosť, či má žalobca skutočný záujem podrobiť sa znaleckému skúmaniu, keď z jeho doterajšieho správania počas správneho konania možno usudzovať, že opäť odmietne prístup znalcom k svojej nehnuteľnosti, ako to už v správnom konaní urobil.

Vo vzťahu k namietanej absencii tvrdenia žalobcu o ukrátení na subjektívnych právach doplnil, že nejde o formálnu náležitosť – nedostatok podania, na doplnenie ktorého by mal súd vyzývať podľa § 43 ods. 1 OSP, ale ide o nedostatok zakladajúci absenciu aktívnej vecnej legitímácie.

Za zavádzajúce označil tvrdenia žalobcu o tom, že nebol počas uskutočňovania stavby dobromyseľný, keďže on stavbu neuskutočňoval, stavebníkom bol jeho právny predchodca, ktorý odklad vykonateľnosti

---

---

neignoroval a o stanovisko, ako má postupovať s uskutočňovaním stavby v tejto situácii, požiadal aj viaceré orgány, ktoré ďalšie uskutočňovanie stavby žiadnym rozhodnutím nezastavili. Do pozornosti odvolaciemu súdu dal ďalej skutočnosť, že v čase, keď požiadal o stavebné povolenie, bola stavba už postavená a neužívaná, vyhodnotiac zároveň rozhodnutie krajského súdu v spore 10S/5/05, ktorým zrušil právnomu predchodcovi pôvodné stavebné povolenie, za nezákonné a ako také ho napadol sťažnosťou na EŠLP (sťažnosť č. 13105/7, Hora v. Slovenská republika). Rovnako za nesprávny označil názor žalobcu, že mu nemôže byť priznaná náhrada trov konania, podoprúc svoj úsudok § 93 ods. 4 OSP v spojení s §246c ods. 1 OSP.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolania prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že tak odvolaniu žalovaného, ako aj odvolaniu účastníka v konaní Ing. M. H. proti výroku napadnutého rozsudku, ktorým bolo zrušené v záhlaví uvedené rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, nemožno priznať úspech. Avšak vo vzťahu k odvolaniu žalovaného proti výroku napadnutého rozsudku o trovách konania vzhľadom odvolací súd jeho odvolanie za dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Právoplatné rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Žiline je preskúmateľné súdom v správnom súdnictve na základe žaloby podľa druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 a nasl.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Správne súdnictvo zabezpečuje kontrolu zákonnosti rozhodnutia. Keďže súd nie je oprávnený rozhodnúť vo veci samej, je pre posúdenie vecí rozhodujúci skutkový stav v čase rozhodovania správneho orgánu (§ 250i ods. 1 veta prvá OSP).

Konanie a rozhodovanie súdu o žalobe podanej proti rozhodnutiu žalovaného je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa druhej hlavy piatej časti OSP a nie je pokračovaním administratívneho konania. Nie je preto úlohou súdu dopĺňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia žalovaného. Správny súd preberá od správneho orgánu nielen dôkazný stav, ale aj jeho právne hodnotenie. Iným hodnotením, než ktoré vykonal správny orgán, by súd nepripustne a v rozpore so zákonom zasiahol do práva voľného hodnotenia dôkazov, ktoré patrí správnomu orgánu (§ 34 ods. 5 v spojení s § 140 správneho poriadku), podľa ktorého správny orgán vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomných súvislostiach.

Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej právnej veci sa v zásade obmedzí len na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Vzhľadom na skutočnosť podania dvoch odvolaní proti vyššie uvedeným výrokom napadnutého rozsudku krajského súdu a taktiež za účelom prehľadnosti tohto už pomerne rozsiahleho rozhodnutia, bude odvolací súd najskôr posudzovať relevantnosť odvolacích námietok žalovaného správneho orgánu a následne účastníka v konaní Ing. M. H.

Z obsahu odvolania podaného žalovaným správnym orgánom plynie odvolaciemu súdu jeho zásadná výhrada v podobe krajským súdom nerešpektovaného privilégia správnym poriadkom (§ 34 ods. 5) mu udeleného, a to hodnotiť dôkazy na základe voľnej úvahy.

Podľa § 34 ods. 1, 2 správneho poriadku na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Podľa § 140 stavebného zákona, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 34 ods. 4 správneho poriadku vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu.

Podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 36 správneho poriadku, ak je pre odborné posúdenie skutočností dôležitých pre rozhodnutie potrebný znalecký posudok, správny orgán ustanoví znalca. Proti rozhodnutiu o ustanovení znalca sa možno odvolať.

Podľa názoru žalovaného správneho orgánu sa znalecký posudok hodnotí rovnako ako ktorýkoľvek iný dôkaz, teda hodnotí sa ako dôkaz jednotlivo a zároveň vo vzájomnej súvislosti so všetkými dôkazmi.

Uvedený názor odvolací súd žalovanému správnomu orgánu nepopiera. Je tomu skutočne tak, že správny poriadok zveruje správnomu orgánu zákonné oprávnenie voľne hodnotiť dôkazy v rozsahu vyššie citovanom, avšak toto oprávnenie je zároveň limitované jeho povinnosťou uviesť v odôvodnení svojho rozhodnutia jednak skutočnosti, ktoré tvorili podklad rozhodnutia (nestačí však len uviesť aké dôkazy boli vykonané), a jednak musí uviesť aj podrobné hodnotenie jednotlivých dôkazov, t.j. správny orgán musí zdôvodniť, ktoré skutočnosti mal dokazovaním jednoznačne preukázané, resp. do akej miery bola určitá skutočnosť preukázaná. V prípade, ak medzi dôkazy hodnotené správnym orgánom patrí aj znalecký posudok, ktorého vypracovanie bolo potrebné na účely odborného posúdenia skutočností dôležitých pre rozhodnutie správneho orgánu, má odvolací súd za to, že zásada voľného hodnotenia dôkazov sa uplatní v obmedzenom režime, podoprúc svoj názor rozsudkom najvyššieho súdu publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2011 pod por. č. 99/2011 (rozsudok sp. zn. 6Sžo 150/2009), v ktorom je konštatované, že: „*Znalecký posudok je jedným z dôkazov v správnom konaní, ktoré hodnotí správny orgán ako ktorýkoľvek iný dôkaz, pričom však nie je oprávnený posudzovať jeho správnosť (jeho závery), ale hodnotí iba to, či úvahy znalca zodpovedajú zásadám logiky a skutkovým záverom vyplývajúcim z dôkazov vykonaných správnym orgánom.* Správny orgán preto nemôže znalecký posudok označiť za nesprávny a nahradiť ho vlastným posúdením skutočnosti z odbornej stránky.“

Rovnako odvolací súd považuje za potrebné, za účelom zdôvodnenia svojho rozhodnutia, upriamiť pozornosť na rozsudok Vrchného soudu v Praze zo dňa 25.2.1997, čj. 6 A 139/94-17, v ktorom sa uvádza nasledovné: „*Správní orgán může přistoupit k hodnocení důkazů (§ 34 odst. 5 spr. ř.) teprve po vyčerpání možnosti odstranit existující rozpory v důkazech. Jestliže se pak rozpory odstranit nepodaří, je nezbytné, aby správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vyložil, v čem rozpor spočíval, co bylo učiněno pro jeho odstranění, proč se to nepodařilo a ke kterým důkazům se nakonec při svém hodnocení přichýlil a které důkazy odmítl a proč.*“

Odvolaciemu súdu sa žiada v prvom rade uviesť, že nespochybňuje skutočnosť, že žalovaný správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia pomerne podrobne zdôvodnil, čo ho primälo odchýliť sa od záverov znaleckého dokazovania. Avšak aj z vyššie citovaného rozsudku Vrchného soudu v Praze a taktiež z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nespochybniteľne vyplýva, že správnomu orgánu, bez vykonania kontrolného znaleckého dokazovania zameraného na odstránenie rozporov už podaných znaleckých posudkov, neprináleží vyhodnotiť znalecký posudok za nesprávny a následne ho nahradiť vlastným posúdením skutočnosti z odbornej stránky.

Rovnako odvolací súd nespochybňuje, že zamestnanci žalovaného správneho orgánu disponujú kvalifikačnými predpokladmi oprávňujúcimi ich posúdiť aj odborné otázky týkajúce sa stavebného zákona a k nemu prislúchajúcim vykonávacím právnym predpisom, avšak v danom prípade záviselo rozhodnutie správneho orgánu na posúdení skutočnosti vyžadujúcej si odborné znalosti, a preto bolo v správnom konaní nariadené vykonať znalecké dokazovanie znalcami zapísanými v príslušnom zozname vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky.

Preto, ak sa správny orgán odchýlil od výsledkov znaleckého dokazovania, resp. pri existencii rozporov v predložených znaleckých posudkoch nenariadil kontrolné znalecké dokazovanie, teda nezistil skutkový stav dostatočne na posúdenie veci, ide skutočne o vadu správneho konania, ktorá mala za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

S poukazom na vyššie uvedené vzhliadol odvolací súd výhradu žalovaného správneho orgánu smerujúcu proti napadnutému rozsudku krajského súdu za nedôvodnú.

Žalovaný správny orgán vo svojom odvolaní vytýkal ďalej prvostupňovému súdu nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku. Tejto námietke bude najvyšší súd venovať svoju pozornosť záverom rozhodnutia, nakoľko aj účastník v konaní Ing. M. H. namietal túto skutočnosť.

Účastník v konaní Ing. M. H. namietal ďalej vo svojom odvolaní, rovnako ako žalovaný správny orgán, vyhodnotenie znaleckých posudkov žalovaným správny orgánom, označiac ho za relevantné s tým, že zastal názor, že aj v prípade vypracovania kontrolného znaleckého posudku bude jeho hodnotenie opätovne závisieť na správnom orgáne. Taktiež poukázal, v súvislosti s požiadavkou krajského súdu, aby bolo kontrolným znaleckým dokazovaním ustálené, či sa v danom prípade jedná o byty, resp. nebytové priestory na to, že znalci nie sú oprávnení posudzovať právne otázky, pričom otázku, či sa jedná o byt resp. nebytový priestor, označil za otázku právnú.

Z dôvodov už vyššie uvedených, odvolací súd vyhodnotil citovanú námietku vedľajšieho účastníka za irelevantnú. Podľa právneho názoru, ktorým je žalovaný správny orgán viazaný (§ 250j ods. 7 OSP), „*úlohou kontrolného znaleckého dokazovania bude vyhodnotiť aj uvedené znalecké posudky oboch znalcov Ing. K.j a Ing. S. spolu s odborným vyjadrením J. Š. vrátane posudzovania odborných záverov, ktoré vyslovoval samotný žalovaný správny orgán, ktorý v konečnom dôsledku vyvodzoval a robil odborné závery vo vzťahu k posudzovaniu nadzemných podlaží rodinného domu žalobcu (byt, nebytový) a tiež napokon hodnotil aj presvetlenie a preslnenie prístavky a nadstavby (výpočty) vo vzťahu k rodinnému domu žalobcu, ktoré odborné závery by mali vyplývať zo záveru znaleckého dokazovania a mali byť z neho aj verifikované,*“ pričom s uvedeným právnym záverom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje, nepovažujúc uvedené za posudzovanie právnych otázok.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250 ods. 2 vety prvej OSP žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach.

Rovnako za nedôvodnú vyhodnotil námietku, ktorou sa účastník Ing. H. domnieval, že žalobca nebol aktívne procesne legitimovaný na podanie žaloby, a preto mal krajský súd žalobu zamietnuť bez toho, aby sa ňou zaoberal meritorne, keďže mal za to, že v žalobe absentuje jej osobitná náležitosť, a to konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu. V súvislosti s touto predostretou námietkou nedá odvolaciemu súdu inak, ako dať do pozornosti účastníkovi rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ako „ústavný súd“) III. ÚS 341/07, v ktorom ústavný súd konštatuje: „*Ústavný súd SR už v rámci svojej rozhodovacej činnosti konštatoval, že nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód*

---

absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e racione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona.“

V danom prípade odvolací súd súladne s názorom krajského súdu zastáva názor, že žalobca celým obsahom svojej žaloby namieta, že bol ukrátený na svojich právach napadnutým rozhodnutím žalovaného správneho orgánu. Akýkoľvek iný postoj, resp. iný výklad ustanovenia § 247 ods. 1 OSP, by znamenal aj s poukazom na uvedené rozhodnutie ústavného súdu *denegatio iustitiae*.

Najvyšší súd, v súvislosti s námietkou účastníka Ing. M. H., prostredníctvom ktorej sa dovoľával ochrany dobromyseľne nadobudnutých práv, len v krátkosti považuje za potrebné uviesť, že v danom prípade odvolávanie sa na ochranu dobromyseľne nadobudnutých práv nie je namieste, nakoľko účastník Ing. H. už pri samotnom uzatváraní darovacej zmluvy, mal preukázateľne vedomosť o tom, že právoplatné stavebné povolenie bolo na základe rozhodnutia Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10S 5/2005, v rámci ktorého bolo preskúmané rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Žiline č. 2004/01560/Kod zo dňa 5. novembra 2004, zrušené. Z uvedeného teda vyplýva, že vedľajší účastník mal predvídať, že jeho dobromyseľne nadobudnuté právo v podobe aj právneho nástupníctva v správnom konaní, môže vykazovať určitý defekt.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V súvislosti s námietkou žalovaného správneho orgánu a taktiež účastníka Ing. M. H., ktorou vytýkali krajskému súdu, že nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, si najvyšší súd pri posúdení jej relevantnosti pomohol rozhodnutím ústavného súdu IV. ÚS 115/03, v ktorom ústavný súd konštatuje nasledovne: „*Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (§ 211 OSP). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“* Z uvedeného teda jasne vyplýva, že námietka žalovaného, ako aj účastníka Ing. M. H. neobstojí, keďže samotné správne konanie bolo prvotne postihnuté vadou, ktorá mala za následok nezákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu. Preto krajský súd nepochybil, keď dal odpoveď len na tie otázky, ktoré majú pre vec kľúčový význam.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd rozhodol vecne správne, keď napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu podľa § 250j ods. 2 písm. a) a c) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a preto najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 219 OSP napadnutý rozsudok v tejto časti ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však vzhliadol za dôvodné odvolanie žalovaného správneho orgánu, ktorým namietal správnosť výroku o náhrade trov konania.

Podľa § 13 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom do 31. mája 2009 advokát môže zvýšiť základnú sadzbu tarifnej odmeny na trojnásobok, ak v rámci poskytovania právnej služby ide o úkony mimoriadne ťažké, časovo náročné, vyžadujúce si znalosť cudzieho práva alebo znalosť cudzieho jazyka.

Za „úkony mimoriadne ťažké“ je potrebné považovať úkony poskytované vo veci, ktorá je skutkovo a právne mimoriadne náročná, nakoľko už z doslovného výkladu slovného spojenia „mimoriadne ťažké“ je zrejmé, že sa musí jednať o úkony vymykajúce sa bežnej praxi.

Za úkony „časovo náročné“ možno považovať také úkony právnej služby, ktoré sú poskytované obhajcom mimo obvyklej pracovnej doby, teda spravidla medzi 20:00 a 6:00 hod. a v dňoch, na ktoré pripadá nepretržitý odpočinok v týždni (§ 93 ods. 1, § 94 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. v spojení so zákonom č. 241/1993 Z. z.).

Z vyššie citovaného ustanovenia vyhlášky vyplýva možnosť advokáta uplatniť si zvýšenú základnú sadzbu tarifnej odmeny za úkon pri splnení alternatívne stanovených podmienok, pričom takéto zvýšenie sa nemusí týkať všetkých úkonov právnej služby v rámci zastúpenia, preto pri rozhodovaní o odmene advokátovi je potrebné vyhodnotiť každý poskytnutý úkon z pohľadu vyššie uvedených kritérií. Odvolací súd preto dôsledne úkony právnej služby, na ktoré sa možné zvýšenie vzťahovalo a ktoré boli, samozrejme, krajským súdom uznané, vyhodnotil s tým výsledkom, že dôvody na priznanie zvýšenej sadzby tarifnej odmeny za úkony vykonané v roku 2009, splnené neboli, nakoľko tieto nevykazovali znaky ani „mimoriadnej náročnosti“ ani „náročnosti časovej“.

Krajskému súdu je preto potrebné v tejto súvislosti vytknúť, že sa dôsledne vyššie citovaným ustanovením neriadil, nakoľko jeho rozhodnutie zvýšiť žalobcovi advokátovi základnú sadzbu tarifnej odmeny na trojnásobok, nijakým relevantným argumentom nezdôvodnil.

Vzhľadom na to, že žalobca odvolanie proti výroku o trovách konania v zákonnej lehote nepodal, odvolací súd, súc viazaný rozsahom podaného odvolania žalovaným správnym orgánom, posúdil správnosť tohto výroku iba v rozsahu priznanej náhrady trov konania, to znamená, že neskúmal jeho správnosť z pohľadu žalobcu.

Za dôvodnú rovnako odvolací súd považoval námietku žalovaného správneho orgánu, ktorou namietal priznanie odmeny za úkon právnej služby – konanie pred MS SR – preskúmanie podkladov a prevzatie dokumentov dňa 15. novembra 2010, majúc za to, že toto konanie nebolo relevantné vo vzťahu k súdnemu konaniu (jednalo sa o podnet žalobcu na znalca Ing. S.), a preto ho vyhodnotil ako nepotrebný na účelne uplatňovanie alebo bránenie sa svojho práva.

Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 220 OSP napadnutý rozsudok v časti výroku o náhrade trov konania tak, že žalovanému uložil zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 1043,24 €, pričom 66 € za zaplatený súdny poplatok a 977,24 € za trovy právneho zastúpenia (§ 151 ods. 8 OSP), ktoré je žalovaný povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. M. Z., (§ 149 ods. 1 OSP), do troch dní.

Priznané trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za podanie žaloby vo výške 66 € a z trov právneho zastúpenia vo výške 977,24 €. Náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 434,12 € odvolací súd priznal za jednotlivé úkony právnej služby vykonané v roku 2009, konkrétne priznal odmenu za prevzatie a prípravu zastúpenia vrátane prvej porady s klientom dňa 26. januára 2009 v sume 53,49 € (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), za ohliadku nehnuteľnosti a ďalšiu poradu s klientom v trvaní 1:15 hod. dňa

---

31. januára 2009 v sume 106,98 € (za každú aj začatú hodinu, § 14 ods. 1 písm. b/ citovanej vyhlášky) t.j. 2x 53,49 €, za písomné podanie na súd (žalobu) dňa 22. februára 2009 v sume 53,49 €. Trovy právneho zastúpenia ďalej pozostávajú z režijného paušálu za 3 úkony právnej služby vykonanej v roku 2009 v sume 20,85 € (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky) t.j. 3x6,95 € z náhrady cestovného v súvislosti s ohliadkou nehnuteľnosti vykonanou dňa 31. januára 2009 v sume 38,06 € (2x 197 km x 8,2l/100 km x 1,178 €/liter) a v sume 72,10 € (2x 197 km x 0,183 €/km), z náhrady za stratu času za 4 polhodiny v sume 46,36 € (§ 17 ods. 1 a 3 citovanej vyhlášky), t.j. 4x 11,59 € a z dane z pridanej hodnoty 20% zo sumy 213,96 € (4x 53,49 €), t.j. 42,79 €. Za jednotlivé úkony právnej služby vykonané v roku 2010 odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 543,12 € pozostávajúce z odmeny za ďalšiu poradu s klientom v trvaní 2:15 hod. dňa 19. novembra 2009 odmenu v sume 160,30 € (§ 14 ods. 2 písm. a/ citovanej vyhlášky), z odmeny za účasť na pojednávaní dňa 9. decembra 2010 v sume 120,23 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ citovanej vyhlášky), z režijného paušálu za 2 úkony právnej služby vykonanej v roku 2010 v sume 14,42 € (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky) t.j. 2x 7,21 €, z náhrady cestovného v súvislosti s účasťou na pojednávaní konanom dňa 9. decembra 2010 v sume 24,72 € (2x 199 km x 5,6l/100 km x 1,109 €/liter) a v sume 72,83 € (2x 199 km x 0,183 €/km), z náhrady za stratu času za 5 polhodín v sume 60,10 € (§ 17 ods. 1 a 3 citovanej vyhlášky), t.j. 5x 12,02 € a z dane z pridanej hodnoty 20% zo sumy 452,60 €, t.j. 90,52 €.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP, § 224 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní čiastočne úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške 78,55 €, ktorá suma zodpovedá 50% uplatneného nároku. Žalobca si vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného správneho orgánu a účastníka Ing. H. uplatnil odmenu za jeden úkon právnej služby (vyjadrenie zo dňa 10. februára 2011) vo výške 123,50 € + 20% DPH a režijný paušál vo výške 7,41 € + 20% DPH, t.j. spolu odmenu vo výške 157,09 €. O trovách odvolacieho konania žalovaného správneho orgánu, ktorý bol v odvolacom konaní čiastočne úspešný, odvolací súd nerozhodoval, nakoľko mu zo zákona náhrada trov právneho zastúpenia podľa § 250k OSP neprináleží.

Účastníkovi v konaní Ing. M. H., ktorý v odvolacom konaní nemal úspech, odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania s poukazom na jeho výsledok nepriznal (§ 250k ods. 1 OSP a § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c OSP).

Podľa ustanovenia § 250j ods. 6 OSP správne orgány sú viazané právnym názorom súdu.

17.

ROZHODNUTIE

Doručenie oznámenia o začatí správneho konania za správny delikt je podstatnou súčasťou náležitého zistenia skutočného stavu veci v správnom konaní, pričom ak nie je preukázané doručenie tohto oznámenia, trpí rozhodnutie o uložení sankcie takou vadou konania, ktorá sama osebe je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo/1/2012 z 20. marca 2012)

Rozsudkom krajského súdu bolo zrušené rozhodnutie žalovaného 1/ zo dňa 14. septembra 2010 a rozhodnutie – vyjadrenie k rozkladu zo dňa 11. novembra 2010 a vec bola vrátená žalovanému 1/ na ďalšie konanie z dôvodov § 250j ods. 2 písm. b/ OSP. Žalovaný 1/ bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi trovy konania. Krajský súd proti žalovanému 2/ konanie zastavil.

Krajský súd dôvodil tým, že z pripojeného administratívneho spisu zistil, že žalovaný 1/ doručil žalobcovi dňa 30. marca 2010 žiadosť o poskytnutie súčinnosti v súvislosti s prienikom počítačového útočníka vystupujúceho pod prezývkou „Igigi“ do systému (internetový server <http://www.svadobneobruckv.com>) prevádzkovateľa J. K. – K., (v tomto konaní žalobca). Žalobca na žiadosť o súčinnosť nereagoval, žalovaný 1/ opakovane žiadal o súčinnosť, pričom internetový server označil ako <http://www.svadobneobruckv.sk>. Druhá výzva bola žalobcovi doručená dňa 31. mája 2010. Žalobca po obdržaní opakovanej žiadosti o súčinnosť oznámil žalovanému 1/, že ním označený internetový server neprevádzkuje. Upovedomenie o začatí správneho konania bolo žalobcovi opakovane doručované dňa 28. júla 2010, žalobca nebol zastihnutý, a preto bola zásielka v ten istý deň uložená. Žalovaný 1/ uložil žalobcovi rozhodnutím zo dňa 14. septembra 2010 pokutu vo výške 1500 € podľa § 50 ods. 1 písm. d/ zák. č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov z dôvodu porušenia ustanovenia § 44 ods. 2 citovaného zákona, pretože na opakovanú výzvu na súčinnosť nereagoval. Žalovaný 1/ začal proti žalobcovi správne konanie a s poukazom na § 24 ods. 2 v nadväznosti na § 27 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 71/1967 Zb.“ alebo „Správny poriadok“) dospel k záveru, že v danom prípade platí fikcia doručenia upovedomenia o začatí správneho konania dňom 2. augusta 2010, ktorý je tretím dňom od uloženia poštovej zásielky na pošte. Súd z pripojenej poštovej doručky zistil, že rozhodnutie žalovaného 1/ zo dňa 14. septembra 2010 o uložení pokuty bolo žalobcovi doručené dňa 5. októbra 2010. Žalobca v dôvodoch odvolania proti rozhodnutiu uviedol, že v žiadosti o súčinnosť zo dňa 21. mája 2010 bol označený internetový server, ktorý neprevádzkuje, a v čase doručovania upovedomenia o začatí správneho konania a v čase doručovania napadnutého rozhodnutia o pokute sa nezdržoval v mieste doručovania. Tvrdil, že od 16. septembra 2010 do 3. októbra 2010 bol v zahraničí. Na podporu svojich tvrdení predložil zoznam posádky lode, na ktorej sa plavil a faktúry za športovo relaxačný pobyt. Predseda úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky (v žalobe označený ako žalovaný 2/) vybavil odvolanie – rozklad žalobcu vyjadrením zo dňa 11. novembra 2010 s tým, že rozklad nebol podaný v lehote 15 dní podľa § 54 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. a správny orgán nie je oprávnený odpustiť lehotu uloženú zákonom. Skutočnosti uvádzané v odvolaní neodôvodňovali obnovu konania a ani zmenu, či zrušenie rozhodnutia o pokute mimo odvolacieho konania.

Z podkladov pripojených v administratívnom spise žalovaného súd zistil, že žalobca je prevádzkovateľom internetového serveru <http://www.svadobneobrucky.com>, neprevádzkuje internetový server <http://www.svadobneobrucky.sk>.

Krajský súd mal dôvodné pochybnosti o tom, že či upovedomenie o začatí správneho konania bolo riadne doručené žalobcovi, pretože pre fikciu doručenia tohto upovedomenia nie je v spise dostatok podkladov.

Podľa názoru súdu žalovaný 1/ nepostupoval v súlade so zákonom pri hodnotení dôkazov predložených žalobcom a nevykonával žiadne ďalšie úkony na overenie, či sa žalobca v čase doručovania upovedomenia o začatí správneho konania, ako aj rozhodnutia o uložení pokuty zdržoval v mieste doručovania. Z uvedeného dôvodu žalovaný 1/ v rozpore so zákonom vyhodnotil, tzv. fikciu doručenia horeoznačeného upovedomenia o začatí

---

správneho konania a rozhodnutia o uložení pokuty tak, ako to má na mysli ustanovenie § 24 ods. 1 Správneho poriadku. Vzhľadom na uvedené sa súd nemohol zaoberať meritom veci.

Krajský súd podľa § 250j ods. 2. písm. b/ OSP, zrušil rozhodnutie žalovaného 1/ zo dňa 14. septembra 2010 o uložení pokuty z dôvodu, že napadnutému rozhodnutiu zo zákona predchádzalo upovedomenie o začatí správneho konania (§ 18 ods. 3 Správneho poriadku), pričom fikcia doručenia upovedomenia o začatí správneho konania prijatá žalovaným 1/, je v rozpore s obsahom spisov. Tým došlo k porušeniu práva žalobcu na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia a na uplatnenie vlastných návrhov (§ 3 ods. 2 Správneho poriadku).

Krajský súd podľa § 250j ods. 2. písm. b/ OSP, zrušil aj rozhodnutie – vyjadrenie predsedu úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky zo dňa 11. novembra 2010 z dôvodu, že fikcia doručenia rozhodnutia o uložení pokuty zo 14. septembra 2010 je v rozpore s obsahom spisov, pretože žalovaný 1/ sa riadne nevyporiadal s námietkou žalobcu, že v čase doručovania tohto rozhodnutia sa nezdržoval v mieste svojho pobytu. Preto neboli splnené zákonné podmienky na postup podľa § 54 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb., teda na vybavenie rozkladu bez vydania rozhodnutia, ktoré má náležitosti podľa § 47 zákona o správnom konaní.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný 1/ odvolanie a žiadal prvostupňový rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, resp. aj napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na nové konanie podľa § 221 ods. 1 písm. h/ OSP. V dôvodoch odvolania žalovaný poukázal v časti I. na to, že zásielka obsahujúca upovedomenie o začatí správneho konania bola žalobcovi doručovaná 28. a 29.7.2010. Žalobca v odvolaní voči rozhodnutiu o uložení pokuty zo dňa 11. októbra 2010 namietol, že pri doručovaní neboli splnené podmienky pre fikciu doručenia podľa § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Túto námietku odôvodnil tým, že sa viac ako tri týždne nezdržoval na území Slovenskej republiky, a to až do 14. augusta 2010. Na preukázanie tohto svojho tvrdenia nám predložil dve faktúry od spoločnosti Y. T., s.r.o.. Iné dôkazy v priebehu správneho konania už nepredložil a ani do dnešného dňa žiadne iné dôkazy vo svojich podaniach neuviedol.

Predmetné faktúry preukázali, že sa žalobca zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky, nie však tri týždne ako tvrdil, ale len dva týždne, a to v období od 31. júla 2010 do 14. augusta 2010. To znamená, že zásielku si žalobca mal možnosť prevziať počas troch dní, a to v dňoch 28., 29. a 30. júla 2010, pretože, ako bolo vyššie uvedené, k prvému neúspešnému doručovaniu zásielky došlo už dňa 28. júla 2010, k jej opakovanému neúspešnému doručovaniu došlo dňa 29. júla 2010, pričom žalobca faktúrami preukázal, že sa nezdržoval v mieste doručenia až od 31. júla 2010.

Súd prvého stupňa si mohol tieto skutočnosti overiť v administratívnom spise.

V časti II. žalovaný uviedol, že žalobca sa nezdržoval na území SR a to v období od 16. septembra 2010 do 3. októbra 2010. Na preukázanie tohto tvrdenia nám predložil jedinú listinu, ktorú vystavila spoločnosť Y. T., s.r.o. s názvom „C.L. – S.P. – Z. P.“. Iné dôkazy žalobca v priebehu správneho konania už nepredložil a ani do dnešného dňa sa na žiadne iné dôkazy neodvolával.

Uviedol, že predmetná listina, na rozdiel od faktúr, ktoré žalobca predložil pri námietke proti fikcii doručenia pri doručovaní upovedomenia o začatí správneho konania, potvrdzovala len tú skutočnosť, že osoba E. M. si objednala na deň 18. septembra 2010 jachtu v Chorvátsku, pričom členom posádky v tento deň bol aj žalobca. Listina teda potvrdila len to, že sa žalobca dňa 18. septembra 2010 nachádzal mimo územia Slovenskej republiky. Nepotvrdila a ani nepotvrďuje tvrdenie žalobcu, že sa zdržiaval mimo územia Slovenskej republiky aj v čase doručovania zásielky v dňoch 20. a 21. septembra 2010.

Podľa žalovaného 1/ nezodpovedá obsahu spisov záver súdu, že v nich nie je dostatok podkladov na posúdenie fikcie doručenia.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v medziach podaného odvolania a v senáte dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu nie je dôvodné vyhovieť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania s poukazom na § 250ja ods. 2 OSP po oznámení termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia v súlade s § 156 ods. 3 OSP na úradnej tabuli súdu ale aj na internetovej stránke www.nsud.sk.

Z o d ô v o d n e n i a :

Odvolací súd poukazuje na to, že rozsudok krajského súdu, ktorým zrušil rozhodnutie žalovaného o uložení sankcie v sume 1.500 € podľa § 50 ods. 1 písm. d/ zákona č. 428/2002 Z.z. z dôvodov uvedených v rozsudku (§ 250j ods. 2 písm. b/ OSP) je vecne správny a odvolací súd sa s týmito dôvodmi plne stotožňuje.

Doručenie rozhodnutia o začatí správneho konania za správny delikt (ktorého sa mal žalobca podľa žalovaného dopustiť) je podstatnou súčasťou náležitého zistenia skutočného stavu veci v správnom konaní, pričom jeho osobitný význam spočíva práve v tom, že ak nie je preukázané doručenie oznámenia o začatí správneho konania za správny delikt, trpí prípadné rozhodnutie o uložení sankcie takou vadou konania, ktorá sama osebe je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť. Odvolací súd v danom prípade upriamuje pozornosť aj na ustálenú súdnu prax odvodenú tiež z judikatúry ústavného súdu, podľa ktorej v konaní o správnom delikte platí, že osoba obvinená zo správneho deliktu má právo v správnom konaní na vypočutie. Správny orgán si preto mal dostatočne overiť, či konanie o správnom delikte vôbec začalo a kedy a akým spôsobom mal žalobca možnosť vyjadriť sa k dôvodom začatia správneho konania a k jeho podkladom. Tejto povinnosti sa správny orgán nemôže zbaviť poukázaním na to, že adresát oznámenia o začatí správneho konania za správny delikt dostatočne nepreukázal, že sa v mieste doručovania nezdržoval. Ak aj dôkazy neskôr predložené samotným žalobcom jednoznačne nepreukazujú, že sa v mieste doručovania nezdržoval, nezbavuje to správny povinnosti preukázať začatie správneho konania. Orgán rozhodujúci o rozklade proti rozhodnutiu o uložení sankcie mal preto z vlastného podnetu skúmať splnenie procesných podmienok pre začatie konania. Z § 24 ods. 2 Správneho poriadku totiž vyplýva, že v prípade, ak adresát nebol zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, vtedy ho doručovateľ vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde doručiť v určený deň a hodinu. Inak mal zásielku vrátiť správnejmu orgánu ako nedoručiteľnú. Žalovaný však považoval zásielku za doručenú, hoci neskúmal splnenie podmienky pre jej opätovné doručovanie a následné uloženie, t.j. že sa adresát na doručovacej adrese v čase doručovania zdržoval. Žalovaný túto podstatnú podmienku pre fikciu doručenia vôbec neskúmal a bez ďalšieho vychádzal z toho, že pre uloženie zásielky (oznámenia o začatí správneho konania, ale platí to aj pre doručovanie rozhodnutia o sankcii) boli splnené zákonné podmienky. Pre uvedený záver však v spise správneho orgánu ani podľa odvolacieho súdu nie sú dostatočné podklady.

Odvolací súd sa stotožňuje aj so zrušením vyjadrenia o rozklade tak, ako ich uviedol krajský súd. Žalovaný neskúmal náležite ani podmienky doručenia rozhodnutia o uloženej sankcii, preto záver o oneskorenom podaní rozkladu nemá oporu v predloženom správnom spisovom materiáli.

V danom prípade, keďže nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané doručenie oznámenia o začatí správneho konania ani prvostupňového rozhodnutia, krajský súd dôvodne zrušil rozhodnutie o sankcii uloženej v konaní postihnutom takou podstatnou vadou konania, ako aj následné rozhodnutie vo forme vyjadrenia v rozkladovom konaní a odvolací súd jeho rozhodnutie podľa § 219 ods. 1,2 OSP ako vecne správne potvrdil.

Žalobcovi nevznikli trovy v odvolacom konaní, žalovaný na náhradu trov právo nemá, preto odvolací súd náhradu trov účastníkom nepriznal.

18.

ROZHODNUTIE

Ak účastník nesplnil povinnosť uloženú mu v právoplatnom rozhodnutí o uložení nápravného opatrenia, je táto skutočnosť sama osebe dôvodom na uloženie sankcie za správny delikt podľa § 28 ods. 3 písm. g) zákona č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžo/4/2012 z 20. marca 2012)

Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o uložení sankcie za správny delikt podľa § 28 ods. 3 písm. g/ zákona o potravinách vo výške 500 €. Krajský súd zistil, že súčasťou správneho spisu je rozhodnutie Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Liptovský Mikuláš zo dňa 6. októbra 2010, ktorým tento správny orgán uložil žalobcovi opatrenie zabezpečiť hygienický predaj nebalených pekárskeho výrobkov prostredníctvom vhodných technických zariadení, ktoré budú kryté a skonštruované s možnosťou výmeny vzduchu, a to do termínu 15. novembra 2010. Voči tomuto rozhodnutiu žalobca podal odvolanie, na základe ktorého preskúmal toto rozhodnutie druhostupňový správny orgán – Krajská veterinárna a potravinová správa v Žiline, ktorá rozhodnutím zo dňa 9. decembra 2010 odvolanie účastníka správneho konania zamietla a prvostupňové rozhodnutie o uložení nápravných opatrení potvrdila. V poučení rozhodnutia je uvedené, že toto rozhodnutie je konečné a nemožno sa proti nemu odvolať. Rozhodnutie je preskúmateľné súdom. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14. decembra 2010. Proti nemu nebola podaná správna žaloba. Následne bola uskutočnená dodatočná úradná kontrola potravín dňa 15. februára 2011, ktorej účelom bolo overenie splnenia opatrení uložených vo vyššie uvedených rozhodnutiach. V Zázname o dodatočnej úradnej kontrole potravín je uvedené, že toto opatrenie nebolo splnené v bode 1., ktorým bolo uložené zabezpečiť hygienický predaj nebalených pekárskeho výrobkov prostredníctvom vhodných technických zariadení, ktoré budú kryté a skonštruované s možnosťou výmeny vzduchu do 15. novembra 2010. Na základe uvedeného bolo začaté nové správne konanie pod sp. zn. 161/2011TM, v ktorom bolo vydané rozhodnutie Regionálnou veterinárnou a potravinovou správou Liptovský Mikuláš rozhodnutím zo dňa 15. marca 2011 (prvostupňové správne rozhodnutie) a na odvolanie účastníka konania – žalobcu rozhodnutie Krajskej veterinárnej a potravinovej správy v Žiline zo dňa 13.06.2011 (napadnuté rozhodnutie).

Podľa § 28 ods. 3 písm. g/ zákona č. 152/1995 Z.z. ku dňu 13. júna 2011 orgán úradnej kontroly potravín uloží prevádzkovateľovi pokutu do 500 000 €, ak v rozpore s týmto zákonom, potravinovým kódexom a osobitnými predpismi sťažuje alebo marí výkon úradnej kontroly potravín tým, že zamestnancom orgánu úradnej kontroly bráni vykonávať činnosti uvedené v § 18 až 20 alebo v určenej lehote nevykoná nimi uložené opatrenia, alebo nedodržiava záväzné pokyny orgánov úradnej kontroly, nezabezpečí stiahnutie potravín z obehu, ktoré nespĺňajú požiadavky podľa tohto zákona, potravinového kódexu a osobitných predpisov, a nespolupracuje s orgánom úradnej kontroly potravín.

Krajský súd v Žiline konštatoval, že žalobné námietky, ktoré boli uvedené v žalobe nie sú dôvodné. Krajský súd skúmal, či napadnuté rozhodnutie je zákonné, pričom konštatoval, že toto rozhodnutie, ako i postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu nemá vady, ktoré by spôsobovali jeho nezákonnosť. Prvostupňový správny orgán v správnom konaní zisťoval, či žalobca naplnil skutkovú podstatu iného správneho deliktu stanovenú v § 28 ods. 3 písm. g/ zákona č. 152/1995 Z. z. v znení účinnom ku dňu vydania prvostupňového rozhodnutia. Na naplnenie tejto skutkovej podstaty postačuje, aby žalobca v určenej lehote nevykonal opatrenia uložené mu orgánom úradnej kontroly potravín. Predpokladom teda je vydanie právoplatného a vykonateľného rozhodnutia o uložení opatrenia podľa zákona o potravinách. Súd preto skúmal, či existuje takéto správne rozhodnutie. Bolo preukázané, že rozhodnutie o uložení opatrenia bolo vydané a súd skúmal, či sa nejedná o ničotný akt a či nastala jeho právoplatnosť a vykonateľnosť. Žalobná námietka spočívajúca v namietaní nezákonnosti rozhodnutia, ktorým bolo opatrenie žalobcovi uložené, je v konaní o uložení pokuty v dôsledku nesplnenia tohto nápravného opatrenia už právne irelevantná. V tomto konaní sa už nepreukazuje, či uloženie konkrétnych opatrení správnym orgánom bolo zákonné, ale sa len preskúmava, či skutočne došlo k nesplneniu týchto právoplatne uložených opatrení zo strany účastníka správneho konania. Keďže bolo nesporne preukázané, že žalobca opatrenia uložené mu v právoplatnom a vykonateľnom rozhodnutí Regionálnej veterinárnej a potravinovej správy Liptovský

Mikuláš zo dňa 6. októbra 2010, ktoré bolo potvrdené odvolacím orgánom Krajskou veterinárnou a potravinovou správou v Žiline, v stanovenej lehote nevykonal (o tejto skutočnosti svedčí záznam o dodatočnej úradnej kontrole potravín zo dňa 15. februára 2011 a táto okolnosť medzi účastníkmi ani nebola sporná), správne postupoval prvostupňový správny orgán, keď žalobcovi za tento iný správny delikt uložil pokutu.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP (pre nesprávne skutkové zistenia prvostupňového súdu a nesprávne právne posúdenie veci) a tiež preto, že sa žalobca domnieva, že mu bola postupom krajského súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobca v odvolaní uviedol, že prvostupňový súd sa nezaoberal vecne podanou žalobou a jej odôvodnením z dôvodov formálno-procesných. Žalobca sa „domnieva“, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že ide o dve samostatné správne konania a dve samostatné právoplatné rozhodnutia správnych orgánov a možnosť vecného preskúmania každého tohto rozhodnutia nesmie byť súdom z procesných dôvodov vylúčená, pretože to spôsobuje nemožnosť konať pred súdom a zabraňuje žalobcovi v jeho právach garantovaných čl. 46 a nasl. Ústavy SR.

Podanou správnu žalobou sa žalobca domáhal zrušenia právoplatného rozhodnutia správneho orgánu o uložení pokuty, ktoré priamo zasahovalo do práv žalobcu a ktorým bola pokuta uložená pre porušenie povinnosti žalobcu zabezpečiť vhodné technické zariadenie na predaj nebalených pekárskych výrobkov. Zo žaloby, ako aj celého konania žalobcu, je jednoznačné, že je presvedčený, že nikdy neporušil žiaden všeobecne záväzný právny akt, ale ani žiaden individuálny správny akt, pri zabezpečovaní vhodných technických zariadení na predaj nebalených pekárskych výrobkov.

Nesprávne je preto podľa žalobcu konštatovanie prvostupňového súdu na šiestej a siedmej strane odôvodnenia rozsudku, kde uvádza, že žalobca preukázateľne nespĺnil povinnosť uloženú mu v právoplatnom vykonateľnom rozhodnutí o uložení nápravného opatrenia a že táto skutočnosť ani nebola medzi účastníkmi sporná. Naopak, žalobca po celú dobu tvrdil, že nikdy žiadnym spôsobom neporušil svoju povinnosť zabezpečiť vhodné technické zariadenia na predaj nebalených pekárskych výrobkov, či už v zmysle zákona alebo rozhodnutia správneho orgánu.

Zdôraznil, že správna žaloba bola podaná na preskúmanie rozhodnutia, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta za nesplnenie nápravného opatrenia, ktoré znie: „Zabezpečiť hygienický predaj nebalených pekárskych výrobkov prostredníctvom vhodných technických zariadení, ktoré budú kryté a skonštruované s možnosťou výmeny vzduchu.“ Nakoľko zákonný pojem vhodné technické zariadenie nie je žiadnym spôsobom nikde definovaný, je absolútne neurčitý a v podstate nič nehovoriaci, je preto žalobca presvedčený, že neporušil žiadnu povinnosť ani nápravné opatrenie, a realizoval predaj nebalených pekárskych výrobkov v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a v súlade s nápravným opatrením a preto nebol dôvod na uloženie pokuty. Opak nebol v konaní vôbec preukázaný. O tomto mal podľa jeho názoru konať a rozhodnúť prvostupňový súd.

Pre úplnosť uviedol, že žalobca nemal reálny dôvod napadnúť rozhodnutie KVPS Žilina zo dňa 9. decembra 2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené uloženie nápravného opatrenia, pretože toto nezasahovalo priamo do práv žalobcu, iba ukladalo povinnosť zabezpečiť vhodné technické zariadenie na predaj nebalených pekárskych výrobkov, pričom však žalobca mal za to, že takúto povinnosť, v zmysle zákona, spĺňa.

Žalovaný žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v medziach odvolania, ktoré zodpovedá skutkovým a právnym záverom prvostupňového súdu vo vzťahu k preskúmanému rozhodnutiu a dospel jednomyselne k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď verejné vyhlásenie rozhodnutia v súlade s § 156 ods. 3 OSP zverejnil v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke www.nsud.sk.

Z o d ô v o d n e n i a :

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými zisteniami krajského súdu, ktoré zodpovedajú obsahu predloženého administratívneho spisu žalovaného. Je bez akýchkoľvek pochybností, že právoplatným rozhodnutím vecne príslušného správneho orgánu bola žalobcovi uložená povinnosť „zabezpečiť hygienický predaj nebalených pekárskech výrobkov prostredníctvom vhodných technických zariadení, ktoré budú kryté a skonštruované s možnosťou výmeny vzduchu.“ Proti uvedenému právoplatnému rozhodnutiu žalobca nepodal žalobu o preskúmanie jeho zákonnosti. Odvolací súd preto uzatvára, že pokiaľ žalobca sám nevyužil zákonom danú možnosť obrátiť sa na súd v lehote danej zákonom (do 2 mesiacov od uloženia povinnosti vykonať vyššie uvedené opatrenie), nie je dôvodné vytýkať prvostupňovému súdu, že sa nezaoberal jeho výhradami proti obsahu uvedenej povinnosti v (t.č.) prebiehajúcom konaní. Medze súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia, ktoré je predmetom tohto konania, sú dané skutkovými a právnymi závermi o tom, či žalobca splnil alebo nespĺnil povinnosti uložené právoplatným rozhodnutím žalovaného zabezpečiť hygienický predaj nebalených pekárskech výrobkov spôsobom stanovených v predmetnom rozhodnutí, a pokiaľ ho nespĺnil, či je uvedená skutočnosť dôvodom pre uloženie sankcie podľa § 28 ods. 3 písm. g/ zákona o potravinách.

Podľa uvedeného ustanovenia zákona skutkovou podstatou pre uloženie sankcie je aj nesplnenie uloženého opatrenia. Už zo samotných vyjadrení žalobcu je zrejmé, že uložené opatrenie nespĺnil. Odvolaciemu súdu neuniklo, že hoci v odvolaní uvádza tvrdenia o tom, že žiadny všeobecne záväzný ani individuálny správny akt neporušil a že nemal dôvod žalovať rozhodnutie o uložení nápravného opatrenia, lebo do jeho práv nebolo zasiahnuté, lebo „iba ukladalo povinnosť zabezpečiť vhodné technické zariadenie“ a on mal za to, že túto povinnosť spĺňa, žalobca nikde neuvádza, že obsahom uloženého opatrenia, a teda jeho povinnosťou, bolo zabezpečiť, aby technické zariadenie spĺňalo požiadavku, aby išlo o zariadenie „kryté s možnosťou výmeny vzduchu“. Žalobca sa nezmieňuje a nedokazuje, že by zabezpečil technické zariadenie s uvedenými vlastnosťami. Nenamieta ani obsah záznamu z vykonanej následnej kontroly, ktorá zistila nevykonanie uložených nápravných opatrení.

Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd plne stotožňuje aj s právnym posúdením veci krajským súdom, ktorý po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že žalované rozhodnutie (ako jeden celok pozostávajúci z rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o uložení sankcie a odvolacieho orgánu o potvrdení tohto rozhodnutia) je v súlade so zákonom. Skutočnosť, že žalobca dôvody žaloby zameral na iné skutkové a právne otázky, než na tie, ktorými sa preskúmané rozhodnutie zaoberá, je výsledkom takej dispozície žalobcu, ako účastníka konania, so žalobou, ktorá pre posúdenie zákonnosti preskúmaného rozhodnutia nebola právne relevantná. Preto krajský súd nemohol žalované rozhodnutie, ktoré nebolo napadnuté z právne relevantných dôvodov, zrušiť, ale žalobu mohol len dôvodne zamietnuť.

Odvolací súd prvostupňový rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom aj na plné znenie dôvodov rozsudku krajského súdu, ktoré si osvojil. Odvolací súd pre úplnosť poznamenáva, že pokutu 500 € za konanie, ktorým žalovaný v plnej miere ignoroval uložené nápravné opatrenie, nie je možné považovať za sankciu zodpovedajúcu povahe a nebezpečnosti tohto konania. Požiadavke individuálnej aj generálnej prevencie by zodpovedalo také rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu, ktoré by v záujme udržania autority a vykonateľnosti rozhodnutí kontrolných orgánov dostatočne zhodnotilo v medziach daných § 59 ods. 2 Správneho poriadku, nevykonanie uložených opatrení smerujúcich k tomu, aby regále bez krytov boli vybavené technickým zariadením zabraňujúcim možnej kontaminácii nebalených pekárskech výrobkov, a tým sa zabezpečila ochrana zdravia spotrebiteľa.

Žalobca podľa § 250k ods. 1 OSP á contr. nemá právo na náhradu trov konania a žalovanému podľa § 250k ods. 1 OSP náhrada trov rovnako nepatrí.

19.**ROZHODNUTIE**

- I. Rozhodujúcou skutočnosťou pre začatie plynutia subjektívnej lehoty na uloženie sankcie za správny delikt, je skutočnosť, že správny orgán sa dozvedel o porušení zákona.**
- II. Lehoty na vydanie rozhodnutia o postihu za správny delikt v právnom štáte predstavujú jeden z mechanizmov obmedzujúci priet'ahy v správnom konaní, ktorý je súčasne prostriedkom ochrany účastníka správneho konania proti postupu orgánu verejnej moci.**

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf/51/2010 z 22. júna 2011)

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 2S 89/08-105 zo dňa 30. júna 2010 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 27. marca 2008 a súčasne jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci mal preukázané, že žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím na odvolanie žalobcu rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 21. januára 2008 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 1 606,88 € (48 409,- Sk) podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona č. 523/2003 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene zákona č. 575/2001 Z.z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 523/2003 Z. z.“ alebo „zákon o verejnom obstarávaní“), ktorá pokuta bola žalobcovi uložená za uzavretie mandátnej zmluvy zo dňa 15. februára 2005 na dodanie predmetu obstarávania „Činnosť stavebného dozoru stavby H. – rozšírenie kanalizácie, stoky A, B, C“ metódou verejného obstarávania – rokovacím konaním bez zverejnenia, bez splnenia podmienok zmenil tak, že žalobcovi uložil pokutu vo výške 1 350,33 € [40 680,-Sk (slovom: štyridsaťtisícšesťstoosemdesiat slovenských korún)] podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona č. 523/2003 Z. z. za skutok uvedený v prvostupňovom rozhodnutí.

Krajský súd posudzoval zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného v intenciách ustanovenia § 155 ods. 1 zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní v spojení s § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z. z., v zmysle ktorej právnej úpravy: „Úrad môže začať konanie uložením pokuty do jedného roka odo dňa, keď sa dozvedel o porušení zákona, najneskôr však do 3 rokov odo dňa, keď toto porušenie nastalo“.

Krajský súd poukázal na to, že v danom prípade sa v prvom rade zaoberal posúdením námietky žalobcu vznesenej z dôvodu preklúzie práva žalovaného správneho orgánu vo veci uloženia pokuty v jednoročnej subjektívnej lehote. Stotožnil sa so záverom žalobcu, že na skutočnosť ako je preklúzia, je súd povinný prihliadnuť z úradnej moci, a to aj v prípade, keď ju žalobca v žalobe vôbec nevytkol, alebo tak vykonal až po podaní žaloby, z ktorých dôvodov akceptoval doplnenie vyjadrenia žalovaného (zrejme žalobcu) v časti, v ktorej namietal preklúziu práva zo strany žalovaného. Ostatné časti doplnenia vyjadrenia a doloženia listinných dôkazov žalobcu zo dňa 2. marca 2010 považoval za nový žalobný návrh, resp. žalobu, ktorá nebola podaná v zákonnej lehote.

Zánik práva krajský súd posudzoval v zmysle § 119 zákona č. 523/2003 Z.z., podľa ktorého pri výkone kontroly postupu obstarávateľa po uzavretí zmluvy sa postupuje podľa osobitného predpisu a z odkazu č. 19 vyplýva, že osobitným predpisom sa rozumie § 8 až 16 zákona č. 10/1996 Z.z. o kontrolách v štátnej správe v znení neskorších predpisov.

Krajský súd konštatoval, že z ustanovenia § 8 až 16 zákona č. 10/1996 Z.z. vyplýva, že až protokolom o výsledku kontroly, s ktorým je oprávnený sa oboznámiť aj kontrolovaný subjekt, sa urobia konečné závery a kontrolný subjekt dospeje k záveru, či boli zistené nedostatky a o aké nedostatky sa jedná. Stotožnil sa s názorom žalovaného, že lehota, od ktorej sa začína počítať preklúzia, začne plynúť dňom vyhotovenia protokolu o výsledku kontroly. Mal za to, že správny orgán začal konanie o pokute v zákonom stanovenej lehote, keďže v danom prípade termín vyhotovenia protokolu o výsledkoch kontroly bol dňa 16. novembra 2006.

Napriek tomu, že námietku retroaktivity žalobca nedostatočne jasne vydefinoval a sformuloval, krajský súd dospel k záveru, že nová právna úprava zákona č. 25/2006 Z.z. obsahuje intertemporálne ustanovenia, odkazujúce na použitie skoršieho právneho predpisu, a preto žalovaný bol povinný v správnom konaní postupovať podľa zákona č. 523/2003 Z.z.. Poukázal na to, že jednak výška stanovenej pokuty, ako aj podmienky pre jej uloženie sú identicky upravené v obidvoch označených zákonoch, v dôsledku čoho sa ďalej nezaoberal ani námietkou priaznivejšej právnej úpravy, ktorú uvádzal žalobca.

Krajský súd sa taktiež stotožnil so záverom žalovaného, že žalobca sám dobrovoľne podpísal zmluvu o poskytnutí nenávratného finančného príspevku, čo je skutočnosť, ktorú žalobca predvídal, vedel o nej a bol s ňou s určitým časovým predstihom oboznámený. Konštatoval, že takúto okolnosť, ktorú namietal žalobca, nie je možné považovať za mimoriadnu okolnosť v zmysle požiadaviek splnenia podmienok pre použitie rokovacieho poriadku bez zverejnenia.

Ďalej krajský súd konštatoval, že žalovaný správny orgán druhostupňovým rozhodnutím uložil žalobcovi pokutu za uzavretie mandátnej zmluvy majúcej za to, že za uzavretie tejto zmluvy nie je možné sankcionovať iný subjekt, ktorý ani nie je zmluvnou stranou vyššie uvedenej mandátnej zmluvy a ani subjekt, ktorý nie je v zmysle svojho postavenia povinný pri jej uzatváraní postupovať v súlade s predpismi upravujúcimi verejné obstarávanie. Podľa názoru krajského súdu správny orgán správne vyhodnotil administratívnu zodpovednosť subjektov a správne uložil pokutu žalobcovi, ktorý bol za uzavretie vyššie uvedenej mandátnej zmluvy zodpovedný.

Krajský súd neprihliadol na námietku žalobcu ohľadne neúplnosti administratívneho spisu, nakoľko účastníci neuvádzali žiadne rozporné tvrdenia ohľadne skutkových okolností alebo dátumov udalostí, ktoré boli v zmysle zákona posudzované.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný sa správne vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v odvolaní. Napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie, považoval v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca.

Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Žalobca namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil a jeho úvahy považoval v mnohých smeroch aj za nepreskúmateľné.

Tvrdil, že súd prvého stupňa sa náležite nevyporiadal s jeho námietkou, že žalovaný správny orgán začal správne konanie po uplynutí subjektívnej lehoty ustanovenej v § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z.z. o verejnom obstarávaní. Nesúhlasil s názorom žalovaného správneho orgánu ako i súdu prvého stupňa, že za začiatok plynutia prekluzívnej lehoty je potrebné považovať deň, kedy sa prerokoval protokol o výkone kontroly. Uviedol, že podľa jeho názoru v danom prípade je potrebné za začiatok plynutia subjektívnej prekluzívnej lehoty považovať deň, kedy bol žalovanému správny orgán doručený podnet Ministerstva životného prostredia SR, v ktorom bolo opísané protiprávne konanie žalobcu, pre ktoré sa vedie konanie. Na podporu svojej právnej argumentácie poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 SŽ 5/2009 zo dňa 23. apríla 2009. Ďalej uviedol, že vo veci nie je možné určiť (z dôvodu nekompletnosti spisu), kedy bol presne doručený podnet Ministerstva životného prostredia SR žalovanému správny orgán, avšak nie je sporné, že tomu tak bolo pred 30. augustom 2006 (deň, kedy žalovaný správny orgán vydal poverenie na vykonanie kontroly, keďže kontrola bola začatá na základe podnetu Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 16. augusta 2006). Vyslovil názor, že ak správny orgán začal konať dňa 2. októbra 2007, tak konal po uplynutí prekluzívnej subjektívnej lehoty s tým, že uvedené potvrdzuje aj doklad o prevzatí spisu zo dňa 27. septembra 2006, kedy pracovníci žalovaného správneho orgánu si prevzali doklady. Dôvodil, že uvedené skutočnosti jednoznačne nasvedčujú tomu, že

---

najneskôr dňa 27. septembra 2006 mal žalovaný správny orgán pri začiatku fyzického preberania dokladov ujasnené, v ktorých konaniach začne konať o uložení pokuty. Poukázal aj na rozhodnutie ÚS ČR, sp. zn. I. ÚS 947/09 zo dňa 17. marca 2010, z ktorého citoval právnu vetu: „Zmyslom jednoročnej lehoty je primäť štátny orgán, aby konal vrátane zisťovania a preukazovania, kto je za porušenie zákona zodpovedný“.

Nesúhlasil s názorom súdu prvého stupňa (ako i žalovaného), keď poukazoval na novelizované znenie zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní vykonanou novelou tohto zákona (zákon č. 232/2008 Z.z.), ktorý v bode 56 ustanovil, že v § 149 ods. 4 predmetného zákona sa na konci pripája táto veta: „Za deň, kedy sa úrad dozvedel o porušení zákona, sa považuje deň prerokovania protokolu o výkone kontroly“. Tvrdil, že uvedená novela sa nevzťahuje na prejednávajúcu vec (berúc na zreteľ intertemporálne ustanovenia), s poukazom na dôvodovú správu k tejto novele (autentický výklad), bod 43, ktorý sa týka § 149 ods. 4.

Žalobca opakovane vyčítal správne orgánu, že k súdному prieskumu nepredložil kompletný a zažurnalizovaný administratívny spis. Vytýkal súdu prvého stupňa, že pokiaľ správny súd má konať s plnou jurisdikciou, tak administratívny spis musí obsahovať všetky dokumenty vzťahujúce sa na dané správne konanie, vrátane tých, ktoré umožňujú správne orgánu posúdiť plynutie zákonných prekluzívnych lehôt, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 3SŽ 5/2009 zo dňa 23. apríla 2009. Uviedol, že v prejednávanej veci listiny tvoriace administratívny spis, nie sú zviazané, spis nie je ani kompletný a niektoré listiny nie sú ani v originálnom vyhotovení, dôkazom čoho je aj skutočnosť, že žalovaný v konaní pred súdom prvého stupňa doložil podnet z Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 16. augusta 2006, z ktorého však nie je možné zistiť, kedy bol žalovanému doručený. Nesúhlasil ani s úvahou súdu prvého stupňa týkajúcou sa nekompletnosti administratívneho spisu, v zmysle ktorej „účastníci neuvádzajú žiadne rozporné tvrdenia ohľadne skutku, skutkových okolností alebo dátumov udalostí, ktoré sú v zmysle zákona posudzované“.

Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa taktiež náležitým spôsobom nevysporiadal ani s jeho námietkami týkajúcimi sa veci samej, t.j. právnym posúdením podmienok rozhodných pre použitie metódy verejného obstarávania, keď sa náležite nevysporiadal s dôvodmi, ktoré uviedol v žalobe, s poukazom na to, že túto argumentáciu treba považovať za súčasť jeho odvolania.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Uviedol, že žalobca v odvolaní v podstate namieta zhodné skutočnosti, ktoré boli obsahom žaloby, a preto zotrváva na svojom stanovisku k žalobe. S odvolacími dôvodmi žalobcu nesúhlasil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre zamietnutie žaloby.

Z o d ŏ v o d n e n i a :

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a vrátenia mu veci na ďalšie konanie, ktorým rozhodnutím žalovaný v podstate potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktorým správny orgán uložil žalobcovi sankciu podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona č. 523/2003 Z.z., za uzavretie mandátnej zmluvy zo dňa 15. februára 2005, keď zmenil len výšku sankcie, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodoval s konečnou platnosťou o uložení pokuty žalobcovi podľa zákona č. 523/2003 Z. z..

Odvolací súd z predloženého spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že predseda Úradu pre verejné obstarávanie (ďalej len „predseda úradu“) ako orgán príslušný na konanie podľa § 61 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) vo veci rozkladu zo dňa 6. februára 2008, ktorý podal žalobca proti rozhodnutiu Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 21. januára 2008 podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku, rozhodnutím zo dňa 27. marca 2008 (rozhodnutie napadnuté žalobou) rozhodol tak, že rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o uložení pokuty vo výške 1 606,88 € [48 409,-Sk (slovom: štyridsaťosemtisíc štyristodevät slovenských korún)] podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona č. 523/2003 Z.z. za uzavretie Mandátnej zmluvy č. 1/2005 dňa 15. februára 2005 na dodanie predmetu obstarávania „Činnosť stavebného dozoru stavby H. – rozšírenie kanalizácie, stoky A, B, C“, metódou verejného obstarávania – rokovacím konaním bez zverejnenia, bez splnenia podmienok na jej použitie zmenil tak, že žalobcovi sa ukladá pokuta vo výške 1 350,33 € [40 680,-Sk (slovom: štyridsaťtisícšesťstoosemdesiat slovenských korún)] podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona č. 523/2003 Z. z. za skutok uvedený v prvostupňovom rozhodnutí.

Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že druhostupňový správny orgán mal v súvislosti s preukázaním splnenia podmienky pre použitie rokovacieho konania bez zverejnenia za to, že žalobca nesplnil podmienky pre použitie rokovacieho konania bez zverejnenia podľa § 66 ods. 1, písm. b/ zákona č. 523/2003 Z.z.. K priaznivej retroaktívite, na ktorú poukazoval žalobca v rozklade proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, žalovaný uviedol, že intertemporálne ustanovenie § 155 ods. 5 zákona č. 25/2006 Z.z. jednoznačne upravuje, že „v konaní, ktoré začne úrad po 1. februári 2006 a vzťahuje sa na verejné obstarávanie podľa odsekov 1 až 3, sa postupuje podľa doterajších predpisov“, s tým, že zákon č. 25/2006 Z.z. neumožňuje aplikáciu priaznivej retroaktivity.

Poukázal na to, že Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd v čl. 7 upravuje len zákaz pravej retroaktivity, podľa uvedeného článku nesmie byť uložený trest prísnejší, než aký bolo možné uložiť v čase spáchania trestného činu a podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy SR sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného čase, keď bol čin spáchaný, pričom neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie. Podľa názoru žalovaného z uvedeného článku Ústavy SR vyplýva, že v trestnom konaní je aplikácia priaznivej retroaktivity prípustná, avšak vyššie uvedené jednoznačne potvrdzuje, že Ústava SR a taktiež Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd neupravujú možnosť aplikácie priaznivej retroaktivity v správnom konaní.

Žalovaný správny orgán dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán v predmetnom správnom konaní v žiadnom prípade neporušil základné procesné princípy a záruky, na ktoré poukazoval žalobca v rozklade. Konštatoval, že prvostupňový správny orgán žalobcovi ako účastníkovi konania riadne oznámil začatie správneho konania, bola mu daná možnosť navrhovať dôkazy, podávať vyjadrenia k zisteniam správneho orgánu a k dôkaznej báze, ktorá bola podkladom prvostupňového rozhodnutia, taktiež mu bola umožnená osobná účasť na konaní, ako aj, že mal možnosť využiť riadne a mimoriadne opravné prostriedky. Žalovaný záverom uviedol, že prvostupňové správne rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom č. 523/2003 Z. z., do ktorého boli transponované všetky smernice upravujúce proces verejného obstarávania vrátane smernice 92/50/EHS a taktiež smernice 89/665/EHS a 92/665/EHS, ktorými sa upravuje kontrola a revízia procesov verejného obstarávania a zákon č. 523/2003 Z. z. bol plne kompatibilný s právom Európskych spoločenstiev platným v čase jeho schválenia rovnako, ako je aj zákon č. 25/2006 Z. z. plne kompatibilný so súčasne platným právom ES/EÚ, ktorého ustanovenia sú transponované do tohto zákona.

Ďalej odvolací súd z administratívneho spisu zistil, že Úrad pre verejné obstarávanie listom zo dňa 2. októbra 2007 podľa § 112 v spojení s § 155 ods. 5 zákona č. 25/2006 Z.z. a § 127 zákona č. 523/2003 Z.z. oznámil žalobcovi začatie správneho konania vo veci uloženia mu pokuty podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona o verejnom obstarávaní na základe zistení uvedených v Protokole o výsledku kontroly zo dňa 16. novembra 2006, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 4. októbra 2007. Podkladom na uloženie pokuty bol Protokol o výsledku kontroly nad verejným obstarávaním zo dňa 16. novembra 2006 a zápisnica o prerokovaní tohto protokolu, ktorá bola podpísaná dňa 6. decembra 2006.

Odvolací súd mal ďalej preukázané, že žalovaný nesúhlasil s námietkou žalobcu vznesenou v priebehu súdneho prieskumu, ktorou namietal uplynutie lehoty na uloženie pokuty. Žalovaný tvrdil, že kontrola predmetného obstarávania bola u žalobcu vykonaná v súlade s § 119 zákona o verejnom obstarávaní v nadväznosti na § 112 a 155 ods. 5 zákona č. 25/2006 Z.z.; správny orgán podľa § 18 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov oznámil žalobcovi začatie správneho konania listom zo dňa 2. októbra 2007, ktorý mu bol doručený dňa 4. októbra 2007; správne konanie začal v jednoročnej subjektívnej lehote a navyše objektívna trojročná lehota stále trvala, pretože k porušeniu zákona zo strany žalobcu prišlo dňa 15. februára 2005, a preto z uvedeného dôvodu žalobca mohol namietat' maximálne premlčanie lehoty, keďže nejde o preklúziu, majúť za to, že právo na uloženie pokuty nezaniklo. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, podľa ktorého sa správny orgán dozvedel o porušení povinnosti na základe podnetu Ministerstva životného prostredia SR, ktorý bol podnetom na výkon kontroly u žalobcu a najneskoršie dňa 27. septembra 2006, kedy prišlo k odňatiu prvopisov dokladov k výkonu kontroly nad dodržiavaním zákona o verejnom obstarávaní. Tvrdil, že podľa jeho názoru, podnet na výkon kontroly, ktorým bolo podanie Ministerstva životného prostredia SR nemôže založiť a ani nezakladá vedomosť žalovaného o porušení zákona v zmysle § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z.z..

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmavajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250d ods. 1 O.s.p. predseda senátu vyžiada spisy žalovaného správneho orgánu, ktorý je povinný bez meškania ich predložiť spolu so spismi správneho orgánu prvého stupňa.

Podľa § 250i ods. 1 veta prvá, ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 155 ods. 1, 2, 3, 5 zákona č. 25/2006 Z.z. verejná súťaž, užšia súťaž, rokovacie konanie so zverejnením alebo súťaž návrhov, ktorá sa vyhlásila do 31. januára 2006, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

Rokovacie konanie bez zverejnenia, ktoré sa preukázateľne začalo do 31. januára 2006, sa dokončí podľa doterajších predpisov.

Rokovacím konaním bez zverejnenia možno uzavrieť čiastkové zmluvy na základe platnej rámcovej zmluvy uzavretej podľa doterajších predpisov najneskôr do 31. decembra 2007.

V konaní, ktoré začne úrad po 1. februári 2006 a vzťahuje sa na verejné obstarávanie podľa odsekov 1 až 3, sa postupuje podľa doterajších predpisov.

Podľa § 106 ods. 1, 2 zák. č. 523/2003 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene zákona o organizácii činnosti vlády v znení účinnom do 31. januára 2006 úrad vykonáva dohľad nad dodržiavaním povinností obstarávateľov podľa tohto zákona. Úrad pri výkone dohľadu

- a) rozhoduje o námietkach uchádzačov, záujemcov alebo osôb, ktoré boli alebo mohli byť dotknuté postupom obstarávateľa,
- b) vykonáva kontrolu postupu obstarávateľov podľa tohto zákona,
- c) ukladá pokuty podľa tohto zákona,
- d) vykonáva iné činnosti podľa tejto hlavy.

Podľa § 119 zákona č. 523/2003 Z.z., pri výkone kontroly postupu obstarávateľa po uzavretí zmluvy postupuje podľa osobitného predpisu (§ 8 až 16 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 10/1996 Z.z. o

---

kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov). Oprávnenie úradu uložiť pokutu podľa § 123 tým nie je dotknuté.

Podľa § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z.z. Úrad môže začať konanie o uložení pokuty do jedného roka odo dňa, keď sa dozvedel o porušení zákona, najneskôr však do troch rokov odo dňa, keď toto porušenie nastalo.

Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že žalobcovi na základe rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 21. januára 2008 v spojení s rozhodnutím predsedu Úradu pre verejné obstarávanie zo dňa 27. marca 2008 bola uložená pokuta podľa § 123 ods. 1 písm. a/ zákona č. 523/2003 Z.z. za uzavretie Mandátnej zmluvy dňa 15. februára 2005 na dodanie predmetu obstarávania „Činnosť stavebného dozoru stavby H. – rozšírenie kanalizácie, stoky A, B, C“, metódou verejného obstarávania – rokovacím konaním bez zverejnenia, bez splnenia podmienok na jej použitie.

Z obsahu právnej normy ustanovenej v § 123 ods. 4 zákona o verejnom obstarávaní vyplýva, že úrad môže začať konanie o uložení pokuty do jedného roka odo dňa, keď sa dozvedel o porušení zákona, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď toto porušenie nastalo.

Zákonodarca v uvedenej právnej norme ustanovuje lehotu, v ktorej úrad môže začať konanie o uložení pokuty ako zákonnú podmienku tak, že úrad môže začať konanie o uložení pokuty do jedného roka odo dňa, keď sa dozvedel o porušení zákona, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď toto porušenie nastalo. Z uvedenej právnej normy teda vyplýva, že zákonodarca ustanovil subjektívnu lehotu pre začatie správneho konania úradu o uložení pokuty do jedného roka, keď sa dozvedel o porušení zákona a objektívnu lehotu do troch rokov, keď toto porušenie nastalo, ako zákonný predpoklad pre uloženie pokuty v súlade so zákonom.

Z uvedených dôvodov pri aplikácii citovanej právnej normy je treba vychádzať z účelu inštitútu lehôt. Zmyslom právneho inštitútu lehôt je zníženie neurčitosti pri uplatňovaní práv, resp. právomocí, časového obmedzenia stavu neistoty v právnych vzťahoch, urýchlenie procesu rozhodovania s cieľom reálneho dosiahnutia zamýšľaných cieľov. Lehoty k rozhodnutiu totiž predstavujú v právnom štáte jeden z mechanizmov výrazne obmedzujúcich tendencie k nekontrolovateľnosti správnych orgánov a prietáhov v konaní pred nimi. Zákom určená lehota je tiež prostriedkom ochrany účastníka správneho konania proti postupu orgánu verejnej moci. Ide o ustanovenie slúžiace predovšetkým k ochrane záujmov účastníkov, ktorým sa im dáva právna istota ohľadom lehoty, v ktorej musí byť vec vybavená.

Vzhľadom na uvedené zákonodarca v právnej norme ustanovenej v § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z.z. prejavil svoju vôľu tak, že zmyslom jednoročnej prekluzívnej subjektívnej lehoty je prinútiť správny orgán k aktívnej činnosti – vrátane zisťovania preukazovania zodpovednosti za porušenie zákona bezprostredne od okamžiku, keď sa dozvie o skutkových okolnostiach v takom rozsahu, ktorý umožní predbežné právne zhodnotenie, že došlo k porušeniu zákona ako takého; to platí s ohľadom na ústavný princíp právnej istoty a na povinnosť správneho orgánu rozhodnúť bez zbytočných prietáhov.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvá objektívna možnosť, kedy sa v danom prípade správny orgán dozvedel o porušení povinností žalobcu, za ktoré mu následne bola uložená sankcia bol podnet – žiadosť o prešetrenie verejného obstarávania, Ministerstva životného prostredia SR zo dňa 16. augusta 2006, ktorý bol podnetom na výkon kontroly u žalobcu, a najneskoršie dňa 27. septembra 2006, kedy prišlo k odňatiu prvopisov dokladov žalobcu k výkonu kontroly nad dodržiavaním zákona o verejnom obstarávaní, podľa potvrdenia o odňatí prvopisov dokladov, písomných dokumentov od žalobcu, v ktorý deň správny orgán mohol už preveriť dôvodnosť podnetu na začatie kontroly predloženého Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky a bolo už záležitosťou organizácie činnosti správneho orgánu, kedy si uvedené zistenia, a akým spôsobom, ďalej preverí.

Vzhľadom na uvedené subjektívna jednoročná lehota na začatie administratívneho konania vo veci uloženia pokuty žalobcovi uplynula správne orgánu dňa 27. septembra 2007, a preto odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ správny orgán v danej veci začal konať až dňa 2. októbra 2007, začal konať po uplynutí ročnej subjektívnej lehoty, z ktorých dôvodov sankcia uložená žalobcovi bola uložená v rozpore s § 123 ods. 4 zákona č. 523/2003 Z.z..

Z uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval za správny právny názor žalovaného, že skutočnosťou určujúcou začiatok plynutia subjektívnej jednoročnej lehoty bol deň vydania protokolu z výkonu kontroly, t.j. 16. november 2006, s ktorým sa v podstate stotožnil aj súd prvého stupňa. Pokiaľ teda súd prvého stupňa, vychádzajúc z uvedeného právneho názoru, žalobu zamietol, odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že preskúmané rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Vychádzajúc z pripojeného spisového materiálu krajského súdu, súčasťou ktorého bol aj administratívny spis správneho orgánu, považoval odvolací súd za dôvodnú aj námietku žalobcu, týkajúcu sa nekompletnosti administratívneho spisu.

V zmysle ustálenej judikatúry najvyššieho súdu je potrebné *pod administratívnym spisom rozumieť úplný, žurnalizovaný, originálny zväzok listín týkajúci sa veci, vrátane originálu dokladov o doručení rozhodnutia.*

Predmetný administratívny spis takéto náležitosti nespĺňal, keď absentovala jeho úplnosť (dodatočne predložený podnet Ministerstva životného prostredia SR zo 16. augusta 2006). Spis netvoril ani zväzok listín, keďže každá listina sa v ňom nachádzala osobitne bez toho, aby boli jednotlivé listiny administratívnym orgánom zažurnalizované a zviazané.

Odvolací súd z uvedených dôvodov považuje okrem začatia administratívneho konania o uloženie pokuty po uplynutí subjektívnej jednoročnej lehoty za dôvod zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. aj nekompletnosť spisu.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodoval podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1. Žalobcovi priznal náhradu trov konania, keďže bol v konaní úspešný.

Žalobca si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia za šesť úkonov právnej služby – príprava a prevzatie zastúpenia 13. novembra 2007, podanie žaloby 16. mája 2008, vyjadrenie a návrh na dokazovanie 19. januára 2010, doplnenie vyjadrenia a doloženie listinných dôkazov 1. marca 2010, účasť na pojednávaní dňa 30. júna 2010 a podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu 14. októbra 2010, v celkovej výške 739,34 € a náhradu súdneho poplatku vo výške 147 €.

Odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov konania, ktoré mu vznikli právnym zastúpením v zmysle § 14 ods. 1 v spojení s § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. v platnom znení za prevzatie a prípravu 45,48 € a režijný paušál 5,91 €, podanie žaloby 48,65 € a režijný paušál 6,32 €, vyjadrenie a návrh na dokazovanie z 19. januára 2010, účasť na pojednávaní dňa 30. júna 2010 a podanie odvolania proti rozsudku krajského súdu 14. októbra 2010 po 120,23 € za úkon a režijný paušál po 7,21 € za úkon, 20% DPH, v celosti 586,42 €.

Žalobcovi nepriznal náhradu právneho zastúpenia za doplnenie vyjadrenia a doloženie listinných dôkazov z 1. marca 2010, pretože vychádzajúc zo znenia ustanovenia § 14 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. je možné priznať náhradu za písomné podanie na súd alebo iný orgán vo veci samej (písm. c/), za ktoré odvolací súd považoval žalobu, a vypracovanie listiny o právnom úkone alebo jej podstatné prepracovanie (písm. h/), za ktoré odvolací súd považoval vyjadrenie a návrh na dokazovanie z 19. januára 2010, teda zákonná úprava nepredpokladá priznanie náhrady za ďalšie podanie na súd, za ktoré odvolací súd považoval uvedené doplnenie vyjadrenia z 1. marca 2010.

Súčasne odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov konania, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku za žalobu 81 € a za odvolanie proti rozsudku krajského súdu 66 €. V celosti odvolací súd priznal žalobcovi náhradu trov konania vo výške 733,42 €, ktorú je žalovaný povinný mu zaplatiť k rukám jeho právneho zástupcu tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

20.

ROZHODNUTIE

Analýza veľkoobchodného relevantného trhu ako výsledok posudzovania, či na relevantnom trhu existuje efektívna hospodárska súťaž, nezakladá pre fyzickú alebo právnickú osobu žiadne práva alebo povinnosti s konštitutívnym účinkom - nie je spôsobilá ukrátiť ich na právach, ale je len podkladom pri následnom rozhodovaní o určení významného podniku (§ 18 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách).

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 SŽ/9/2012 z 28. júna 2012)

Žalobca sa žalobou doručenu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky faxom dňa 22. mája 2012 (doplnenou v origináli dňa 23. mája 2012) domáhal, aby súd rozsudkom zrušil rozhodnutie Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 4 zo dňa 19. marca 2012 a vec žalovanému vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 250c Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia až do právoplatnosti rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o podanej žalobe, nakoľko jeho okamžitým výkonom hrozí žalobcovi závažná ujma.

V odôvodnení žaloby uviedol, že dňa 22. marca 2012 bolo na internetovej stránke žalovaného zverejnené finálne znenie Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 4, týkajúcej sa služby veľkoobchodného fyzického prístupu, ktorú spracoval a vydal Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky, odbor ekonomickej regulácie (ďalej len „Analýza“). Následne dňa 9. mája 2012 bolo žalobcovi doručené oznámenie o začatí správneho konania vo veci určení významného podniku a uloženia povinností na relevantnom trhu č. 4 (ďalej len „Oznámenie“) na základe záverov Analýzy v znení z 19. marca 2012, zverejneného žalovaným dňa 22. marca 2012. Mal za to, že na základe doručeného Oznámenia možno predpokladať, že žalovaný sa v zmysle § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „TelkomZ“) nemusel vysporiadať s pripomienkami Európskej komisie k Analýze, formulovanými v jej rozhodnutí vo veci, a preto znenie Analýzy nebolo potrebné nijako dopĺňať a možno ho považovať za definitívne a nemenné tak pre žalobcu, ako aj pre žalovaného.

Podľa žalobcu Analýza z obsahového hľadiska predstavuje správne rozhodnutie žalovaného ako orgánu verejnej správy, ktorým sú práva, právom chránené záujmy a povinnosti žalobcu priamo dotknuté, pričom sú zároveň z pohľadu žalovaného ako správneho orgánu nemenné a predstavujú jeho názor a definitívne závery o situácii na analyzovanom veľkoobchodnom trhu, a tým aj priamy zásah žalovaného do subjektívnych práv a povinností žalobcu. Zdôraznil, že v zmysle § 18 ods. 1 piata veta TelekomZ sa na účely konania o určení významného podniku práva účastníka konania uplatňujú počas konzultácií podľa § 10 ods. 1 cit. zákona, t.j. žalobca ako účastník konania po vydaní analýzy, a ani žalovaný už nemajú žiadnu možnosť ovplyvniť znenie rozhodnutia o určení významného podniku, ktoré môže uložiť, zmeniť alebo zrušiť iba tie povinnosti, ktoré sú žalovaným konštatované v analýze. Uviedol, že tento záver žalobcu podporuje aj spôsob stanovovania lehôt pre plnenie niektorých povinností v Analýze, na základe ktorých žalobca musí aktívne vynakladať svoje zdroje na plnenie povinností ešte predtým, ako budú uložené v konaní o určení významného podniku podľa § 18 ods. 1 TelekomZ a uložení povinností podľa jeho § 19 až 23, keď žalovaný už priamo v analýze od žalobcu vyžaduje, aby začal s prípravou plnenia týchto povinností ešte pred vydaním rozhodnutia o určení za podnik s významným vplyvom na trhu podľa § 18 ods. 1 TelekomZ, nakoľko tieto povinnosti nie sú objektívne splniteľné a realizovateľné v navrhnutých lehotách, ak by žalobca nezačal plniť už na základe finálneho znenia Analýzy. Dodal, že toto finálne znenie navyše nevyhnutne vedie k vydaniu rozhodnutia o uložení povinností podľa § 19 až 23 TelekomZ, ktoré je vykonateľné okamžite po doručení prvostupňového rozhodnutia, pretože podľa § 74 ods. 3 TelekomZ rozklad proti tomuto rozhodnutiu nemá odkladný účinok. Súčasne uviedol, že s ohľadom na § 74 ods. 2 písm. d/ TelekomZ všeobecný predpis o správnom konaní sa nevzťahuje na Analýzu relevantných trhov, proti výsledku tohto konania nemožno podľa § 74 ods. 3 cit. zákona podať rozklad.

V podanej žalobe zdôraznil, že napadnuté rozhodnutie žalovaného spĺňa materiálne i formálne podmienky rozhodnutia definované v § 244 ods. 3 v spojení s § 247 O.s.p., pričom právne účinky Analýzy voči žalobcovi nastali dňom doručenia oznámenia žalobcovi, od ktorého okamihu už možno znenie Analýzy

považovať za definitívne a z pohľadu žalovaného aj žalobcu za nemenné. Toto rozhodnutie žalovaného, ako i jeho postup predchádzajúci jeho vydaniu, má podľa názoru žalobcu zásadné vady, spôsobujúce jeho nezákonnosť. Vyslovil názor, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, nakoľko v zmysle § 250j ods. 2 písm. c/ O.s.p. zistený skutkový stav je nedostatočný na posúdenie veci, keďže žalovaný nepreskúmal a neodôvodnil v Analýze existenciu kritérií pre uloženie regulácie ex ante, napriek žalobcom predloženým dôkazom preukazujúcim opak, nezistil náležité stav súťaže na relevantnom trhu a uložil žalobcovi regulačné povinnosti bez toho, aby zistil, či existujú podmienky pre ich uloženie. Rovnako tak podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. pokladal rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť, keď mu žalovaný v rozhodnutí uložil viaceré povinnosti, ktoré sú neodôvodnené, neprimerané a nezrozumiteľné, pričom zo znenia rozhodnutia ani z postupu žalovaného nie je zrejmé, na základe čoho žalovaný k týmto zisteniam a záverom dospel. Taktiež uviedol, že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia v súlade s § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p., pretože žalovaný počas konzultácií neaplikoval riadne ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a žalobcu tak ukrátil na viacerých právach.

Súčasne tvrdil, že napadnuté rozhodnutie, ako aj postup žalovaného v konaní prechádzajúcom jeho vydaniu, nie sú v napadnutom rozsahu v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a ďalšími platnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, pričom uvedeným rozhodnutím a postupom správneho orgánu bol žalobca zásadným spôsobom poškodený na svojich majetkových právach.

Poukázal predovšetkým na nezrozumiteľné a nedostatočné zistenie žalovaným, či na trhu existuje efektívna súťaž, ktoré navyše pokladal za nedostatočné pre posúdenie veci, či sú odôvodnené ukladané povinnosti, najmä povinnosti súvisiace s optickou sieťou žalobcu. Ďalej vyslovil názor, že postupom žalovaného bol ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch v procese konzultácií Analýz z dôvodu, že neaplikovaním správneho poriadku v procese konzultácií Analýzy žalovaným bolo porušené právo žalobcu na upovedomenie o začatí správneho konania podľa § 18 ods. 3 správneho poriadku. Ako ďalší dôvod uviedol zásah do práv žalobcu podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku, najmä do práva žalobcu nazerať do spisu podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku a súčasne aj do práva vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia podľa § 33 ods. 2 cit. zákona, a to nečinnosťou žalovaného, najmä nevedením spisu v procesoch konzultácií Analýzy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v znení rozhodnom pre prejednávanú vec v spojení s § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. a v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. preskúmal spisový materiál a žalobu žalobcu a dospel k záveru, že konanie je potrebné zastaviť.

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. V správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len "rozhodnutie správneho orgánu"). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 1, 2, 3 O.s.p.).

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 17 ods. 1 TelekomZ cieľom analýzy relevantných trhov je zistiť či na relevantnom trhu existuje efektívna hospodárska súťaž.

Podľa § 18 ods. 1 TelekomZ ak úrad na základe analýzy podľa § 17 zistí, že na určitom relevantnom trhu nie je efektívna hospodárska súťaž, po skončení konzultácií podľa § 10 určí rozhodnutím významný podnik, a zároveň mu v tomto rozhodnutí uloží aspoň jednu povinnosť podľa § 19 až 25; ak ide o trhy podľa § 17 ods. 4 uloží aspoň jednu povinnosť podľa § 19 až 21, 23 a 25. Tieto povinnosti musia byť odôvodnené, musia vychádzať zo zisteného stavu a musia byť primerané účelu a princípom regulácie elektronických komunikácií, ktorými sú podpora efektívnej hospodárskej súťaže a rozvoj vnútorného trhu. Účastníkom konania je podnik navrhnutý za významný podnik v analýze relevantného trhu podľa § 17. Podkladom na rozhodnutie je analýza relevantného trhu podľa § 17 a vyjadrenia dotknutých osôb v konzultáciách podľa § 10. Na účely tohto konania sa práva účastníka konania podľa osobitného predpisu uplatňujú počas konzultácií podľa § 10 ods. 1. Ak je na tomto relevantnom trhu už určený významný podnik, úrad vydá nové rozhodnutie o určení významného podniku, v ktorom mu existujúce povinnosti znovu uloží alebo ich zmení. Predchádzajúce rozhodnutie stráca platnosť nadobudnutím právoplatnosti nového rozhodnutia. Úrad rozhodnutie zverejní vo vestníku.

Všeobecné vymedzenie predmetu konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovuje § 244 ods. 3, podľa ktorého musí ísť o také rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb priamo dotknuté.

Ďalšími podmienkami súdneho preskúmania rozhodnutia správneho orgánu na základe žaloby je, že osoba, ktorá sa žalobou domáha súdnej ochrany, musela byť rozhodnutím na svojich právach ukrátená (§ 247 ods. 1 O.s.p.), musí ísť o právoplatné rozhodnutie správneho orgánu po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, ibaže takých niet (§ 247 ods. 2 a 3 O.s.p.) a napokon napadnuté rozhodnutie nesmie spadať pod niektorý z prípadov, ktorých preskúmanie je zákonom vylúčené (§ 248 O.s.p.).

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Analýza vydaná žalovaným (§ 17 ods. 1 TelekomZ) nemá povahu rozhodnutia vydaného v dvojinstančnom správnom konaní, ale je len nevyhnutným podkladom pri následnom rozhodovaní o určení významného podniku (§ 18 ods. 1 TelekomZ).

Je potrebné zdôrazniť, že vypracovaná Analýza ako výsledok procesu posudzovania, či na relevantnom trhu existuje efektívna hospodárska súťaž, nezakladá pre žalobcu vo vzťahu k posudzovanej skutočnosti žiadne práva a povinnosti s konštitutívnym účinkom, nie je spôsobilá ukrátiť žalobcu na jeho právach, tzn. ani na základných právach a slobodách, a to svojim obsahom alebo mu predchádzajúcim postupom.

Vzhľadom na skutočnosť, že konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je konaním limitovaným predmetom (preskúmava sa v ňom vždy rozhodnutie a postup správneho orgánu), avšak žalobca v posudzovanej veci označil ako napadnuté rozhodnutie Analýzu, ktorá je len podkladom na rozhodnutie, a teda povahu rozhodnutia nemá, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie je splnená podmienka konania, aby konanie malo spôsobilý predmet zodpovedajúci zákonnej úprave. Nedostatok tejto podmienky je neodstrániteľný, čím je daný dôvod na zastavenie konania podľa § 104 ods. 1 prvej vety v spojení s § 247 ods. 1 O.s.p. Preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

S ohľadom na to, že konanie bolo zastavené nebol dôvod na rozhodovanie o žiadosti na odklad vykonateľnosti rozhodnutia.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, nakoľko bolo konanie zastavené.

21.

ROZHODNUTIE

Podľa § 36 ods. 8 zákona č. 142/2000 Z. z. o metrológii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov je možné vymáhať aj úroky z omeškania v zákonom určenej výške, ale toto oprávnenie sa vzťahuje až na štádium konania, keď je vymáhaná dobrovoľne nesplnená povinnosť zaplatiť pokutu (výkon rozhodnutia podľa § 71 a nasl. Správneho poriadku).

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo/15/2011 z 29. septembra 2011)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného Slovenského metrologického inšpektorátu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Týmto rozhodnutím žalovaný uložil pokutu vo výške 25 000 Sk (829,85 €) podľa § 36 ods. 1 písm. c/ zákona č. 142/2000 Z. z. o metrológii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov kontrolovanej osobe Z. L. za porušenie ustanovenia § 19 ods. 1 a 2 písm. c/ citovaného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 16. januára 2007 kontrolovaná osoba používala pri meraniach súvisiacich s platbami určené meradlo – taxameter vozidla taxislužby umiestnený vo vozidle taxislužby továrenskej zn. Mercedes, striebornej farby bez platného overenia. Kontrolovanej osobe bola uložená povinnosť zaplatiť pokutu do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia spolu s úrokom z omeškania.

Krajský súd tak vyhovel žalobe prokurátora podanej podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP, keď rozhodnutím Úradu pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky zo dňa 2. októbra 2009 nebolo vyhovené protestu prokurátora, ktorým rozhodnutie žalovaného napadol.

Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 244 ods. 1 a 3 OSP, § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), § 1 a § 36 ods. 1 písm. c/ zákona č. 142/2000 Z. z. o metrológii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania správneho rozhodnutia (ďalej len „zákon o metrológii“), majúc za preukázané, že žalovaný nezisťoval, kto je vlastníkom, či prevádzkovateľom vozidla a taktiež nezisťoval v konaní taxislužbu, ktorej vozidlo patrí a rovnako sa nevysporiadal s otázkou primeranosti výšky uloženej pokuty.

Podľa konštatovania krajského súdu ďalšie pochybenie správneho orgánu je možné vidieť v tom, že inšpektorát ako správny orgán uložil predmetným rozhodnutím okrem pokuty aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v prípade, že pokuta nebude zaplatená do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Ide o nesprávne právne posúdenie veci, čo bolo jedným z dôvodov, aby správny súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie. Krajský súd poukázal na to, že v danom prípade medzi žalovaným a kontrolovanou osobou nešlo o občianskoprávny vzťah pre nesplnenie podmienok vyžadovaných ustanovením § 1 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. v znení zmien a doplnkov. Tiež zo zákona o metrológii (v znení platnom v čase vydania rozhodnutia) nevyplýva oprávnenie orgánu štátnej správy uložiť kontrolovanej osobe povinnosť zaplatiť úroky z omeškania.

Krajský súd sa vysporiadal aj s námietkou žalovaného, že žalovaným v tomto prípade by mal byť správny orgán rozhodujúci v druhom stupni, t. j. Úrad pre normalizáciu, metrológiu a skúšobníctvo Slovenskej republiky a nie Slovenský metrologický inšpektorát, ktorý vo veci rozhodoval v prvom stupni. K tejto námietke krajský súd uviedol, že nie je dôvodná, nakoľko z textu ustanovenia § 244 ods. 3 OSP vyplýva záver, že žalobou v správnom súdnictve možno napadnúť len rozhodnutia správnych orgánov, ktoré zakladajú, menia, alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb. Takýmto rozhodnutím nie je rozhodnutie správneho orgánu, ktorým nebolo vyhovené protestu prokurátora (druhohstupňové rozhodnutie), lebo toto samo osebe nezakladá, nemení ani nezrušuje oprávnenia a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb. Rozhodnutie správneho orgánu, ktorým nebolo vyhovené protestu prokurátora, je rozhodnutím procesnej povahy, a preto podľa § 248 písm. a/ OSP nepodlieha súdnemu preskúmvaniu. Ak prokurátor podáva podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP návrh na začatie konania – návrh na preskúvanie rozhodnutia správneho orgánu v prípade, v ktorom sa nevyhovelo protestu prokurátora, a ak to vyžaduje verejný záujem (*verejný záujem sa vyžadoval len do 31. decembra 2001 – pozn. odvolacieho súdu*), tento návrh je potrebné podať proti rozhodnutiu

---

správneho orgánu v poslednom stupni správneho konania, ktoré založilo, menilo, alebo zrušovalo oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb. V tomto prípade to je rozhodnutie Slovenského metrologického inšpektorátu zo dňa 20. júla 2007. Podľa § 250 ods. 3 OSP prokurátor môže podať žalobu do 2 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým nebolo vyhovené protestu prokurátora. Rozhodnutie o nevyhovení protestu prokurátora nadobudlo právoplatnosť dňa 3. novembra 2009.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, keďže trovy konania mu nevznikli.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, nestožniac sa s jeho rozhodnutím. Namietal, že nie je pravdou, že nezisťoval všetky skutočnosti, ktoré boli relevantné pre správne konanie. Poukazoval na skutočnosť, že kontrolovaná osoba svojím konaním nielenže dobrovoľne nevyužila práva vyplývajúce jej zo správneho poriadku, ale porušila svoje základné povinnosti účastníka správneho konania, a to konkrétne § 4 ods. 1 správneho poriadku, podľa ktorého je účastník konania povinný spolupracovať so správnym orgánom počas celého konania a § 34 ods. 3 správneho poriadku, podľa ktorého je účastník povinný navrhnuť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Navyše má inšpektorát taktiež podozrenie aj na porušenie iných právnych predpisov zo strany kontrolovanej osoby, a to konkrétne § 49 ods. 1 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je podnikateľ povinný oznámiť príslušnému živnostenskému úradu všetky zmeny a doplnky týkajúce sa údajov a dokladov ustanovených na ohlásenie živnosti a predložiť o nich doklady do 15 dní od vzniku týchto zmien, a tiež zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, podľa ktorého majú občania povinnosť hlásiť trvalý aj prechodný pobyt. Z uvedeného je podľa žalovaného možné konštatovať, že kontrolovaná osoba sa vedome vyhýbala správne konaniu, až kým nezistila exekučné zablokovanie účtu, kedy sa zrazu objavila „spravodlivo rozhorčená“ nad nezákonným postupom orgánu štátnej správy.

Žalovaný je ďalej presvedčený, že nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu nemôže nastať v dôsledku nevyužitia práv účastníka konania priznaných správnych poriadkom a v dôsledku porušovania povinností účastníkom konania vyplývajúcich zo správneho poriadku a prípadne aj z iných právnych predpisov. Inšpektorát pri doručovaní zásielok a vykonávaní ostatných úkonov v správnom konaní postupoval v súlade so správnym poriadkom a zákonne. Výsledkom zákonného postupu nemôže byť nezákonné rozhodnutie. Podľa žalovaného správny orgán urobil všetko potrebné pre náležité zistenie skutkového stavu veci a má za to, že zásadu zisťovania skutočného stavu veci nemožno chápať utopisticky ako zisťovanie absolútnej objektívnej pravdy, bez ohľadu na ďalšie okolnosti, skutočnosti, základné zásady, práva a povinnosti v správnom konaní. Inšpektorát tiež napríklad poukazuje na skutočnosť, že ani sudy, ako orgány nezávislej súdnej moci v štáte, ktorých činnosť je v oblasti ochrany zákonnosti a rozhodovania o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb postavená na najvyššiu úroveň a pod ktorých dohľadom je postavené celé rozhodovanie orgánov verejnej správy (prostredníctvom piatej časti Občianskeho súdneho poriadku), nemajú všeobecnú povinnosť zisťovať objektívnu pravdu, ale spravdla rozhodujú na základe dôkazov predložených účastníkmi konania. Nie je teda možné spätne konštatovať, že správny orgán postupoval nezákonne, keď nevykonal všetky teoreticky do úvahy prichádzajúce dôkazy (napríklad šetrenie, kto je vlastníkom vozidla, ktorého výsledok, mimochodom, nie je v konaní podstatný), keď podľa § 34 ods. 4 a 5 správneho poriadku vykonávanie a hodnotenie dôkazov patrí správne orgánu.

S poukazom na ustanovenia § 4 ods. 1, § 34 ods. 3 a 4, § 32 ods. 2 správneho poriadku, § 19 ods. 1 a ods. 2 písm. c/, a § 17 ods. 1 zákona o metrologii a § 13 ods. 1 písm. f/ vyhlášky Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií č. 311/1996 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov, ako aj na úradný záznam mestskej polície, považoval žalovaný za jednoznačne preukázanú skutočnosť, že kontrolovaná osoba používala pri meraniach spojených s platbami určené meradlo – taxameter vozidla taxislužby umiestnený vo vozidle taxislužby bez platného overenia a tiež mal zo živnostenského registra preukázané, že kontrolovaná osoba je podnikateľom.

Žalovaný ďalej poukázal na skutočnosť, že krajský súd zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie aj z dôvodu, že výška uloženej pokuty je údajne neprimeraná, pričom podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolennej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť

---

správneho rozhodnutia. V preskúmvanej veci je teda zrejmé, že uložená pokuta vo výške 25 000 Sk (829,85 €) neprekročila medze a hľadiská ustanovené v § 36 ods. 1 zákona o metrologii.

Taktiež žalovaný poukazoval na skutočnosť, že ochrana spotrebiteľa je spätá s ochranou majetku, a teda je verejným záujmom. Inšpektorát poukazuje aj na sekundárne právo Európskej únie, ktoré má okrem iného chrániť ako majetok, tak aj spotrebiteľa.

S poukazom na ustanovenie § 36 ods. 8 zákona o metrologii žalovaný namietal, že uložením povinnosti zaplatiť úrok z omeškania chcel len upozorniť kontrolovanú osobu, že v prípade ak v určenej lehote kontrolovaná osoba nezaplatí výšku uloženej pokuty, tak sa môže pristúpiť aj k vymáhaniu úrokov z omeškania dlžnej sumy. Žalovaný v tomto bode nadobúda dojem, akoby sa súd v tomto prípade úmyselne chystal právnej gramatiky, pričom je zrejmé, že inšpektorát iba v dobrom úmysle upozorňoval kontrolovanú osobu na takúto zákonnú možnosť. Žalovaný konštatoval, že existuje aj iné rozhodnutie iného senátu krajského súdu, ktorý obdobný dôvod žaloby zamietol.

Žalovaný má za to, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Taktiež krajskému súdu vytýkal, že nebral do úvahy platné a účinné zákonné ustanovenia Slovenskej republiky.

Na základe uvedeného žalovaný žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že žalobu zamietne, resp. aby rozsudok zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

Krajská prokuratúra ako žalobca (ďalej len „žalobca“) vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhla napadnúť rozsudok krajského súdu potvrdiť, považujúc ho za vecne správny.

K jednotlivým bodom odvolania žalobca uviedol, že kontrolovanej osobe nebola rozhodnutím z 20. júla 2007 uložená pokuta za porušenie povinnosti podľa § 17 ods. 1 zákona o metrologii, ale za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1, ods. 2 písm. c/ tohto zákona. Kontrolovaná osoba (Z. L.) nebola vlastníkom osobného motorového vozidla tov. zn. Mercedes. Z. L. len v čase skutku vykonával taxislužbu na uvedenom vozidle. Taxameter bol povinný predložiť na metrologickú kontrolu vlastníkom vozidla (prevádzkovateľ taxislužby) a tento v konaní zisťovaný nebol.

Žalobca má za to, že žalovaný vedie určitú evidenciu vydaných overení, z ktorej podľa čísla meradla by sa malo dať určiť, komu overenie bolo vydané. Vlastníka motorového vozidla bolo možné zistiť aj dožiadaním na príslušný dopravný inšpektorát. Ani toto však v správnom konaní nebolo vykonané.

Na základe uvedeného žalobca trvá na tom, že žalovaný v konaní o uložení pokuty nezistil presne a úplne skutočný stav veci a z tohto dôvodu tak, ako to konštatoval aj krajský súd v odôvodnení rozsudku, v konaní o uložení pokuty boli porušené ustanovenia § 3 ods. 1, ods. 4 a § 32 ods. 1 správneho poriadku.

K námietke ohľadom výšky pokuty žalobca uviedol, že výrok o uložení pokuty v uvedenej výške je v rozhodnutí bez ďalšieho odôvodnený len tým, že výška pokuty je primeraná vzhľadom na dĺžku, spôsob, následky a závažnosť protiprávneho konania a pokuta bola uložená v zmysle § 36 ods. 1 zákona o metrologii, pretože inšpektorát za uvedené porušenie ustanovení zákona o metrologii môže uložiť pokutu do výšky 200 000 Sk (6638,78 €).

Takéto odôvodnenie určenia výšky uloženej pokuty takmer doslovne zodpovedá ustanoveniu § 36 ods. 3 zákona o metrologii, avšak bez toho, aby sa konajúci správny orgán s jednotlivými okolnosťami rozhodnými pre určenie výšky pokuty akýmkoľvek spôsobom vysporiadal. Odôvodnenie, ktoré je len reprodukciou znenia zákona, na základe ktorého sa rozhodovalo, nie je možné považovať za riadne. Nie je teda pravdou, ako to uvádza žalovaný v odvolaní, že krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného preto, že výška uloženej pokuty je údajne neprimeraná. Námietky žalovaného, uvedené v odvolaní, že súd prekročil zákonom dovolený rozsah preskúmania rozhodnutia žalovaného (že bola preskúmvaná aj správna úvaha o výške uloženej pokuty) žalobca preto považuje za nepodstatné.

Žalobca ďalej uviedol, že nespochybňuje skutočnosť, že žalovaný môže podľa § 36 ods. 8 zákona o metroológii vymáhať aj úroky z omeškania v zákonom určenej výške. Toto oprávnenie sa však vzťahuje až na štádium konania, keď je vymáhaná dobrovoľne nesplnená povinnosť zaplatiť pokutu (výkon rozhodnutí podľa § 71 a nasl. správneho poriadku). Zákonnými predpokladmi pre výkon rozhodnutia je existencia vykonateľného rozhodnutia ukladajúceho povinnosť a dobrovoľné nesplnenie uloženej povinnosti. Až v tomto štádiu žalovaný môže vymáhať aj úroky z omeškania.

Povinnosť zaplatiť úroky z omeškania nemôže byť uložená už v rozhodnutí o uložení pokuty.

Poukázal na to, že výrok je najdôležitejšou časťou, jadrom celého rozhodnutia. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania.

Tým, že na konanie o uložení pokuty podľa § 36 zákona o metroológii sa vzťahuje správny poriadok, rozhodnutie o uložení pokuty musí byť v súlade s § 46 a § 47 správneho poriadku.

Pretože rozhodnutie o uložení pokuty a rozhodnutie o vymáhaní úrokov z omeškania nemajú spoločný predmet konania, ale na seba iba nadväzujú, tieto výroky nemožno spájať v jednom rozhodnutí.

Okrem toho, všetky výroky rozhodnutia musia byť odôvodnené v odôvodnení rozhodnutia (§ 47 ods. 3 správneho poriadku). Skutočnosť, prečo je vo výroku rozhodnutia žalovaného č. 1063/600/2007/R z 20. júla 2007 citované aj ustanovenie § 36 ods. 8 zákona o metroológii, z odôvodnenia tohto rozhodnutia zrejme nie je. Tvrdenie žalovaného, že išlo iba o upozornenie v dobrom úmysle na možnosť vymáhať aj úroky z omeškania, neobstojí, keďže ustanovenie § 36 ods. 8 zákona o metroológii je uvedené vo výroku rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

Z o d ô v o d n e n i a :

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

Žalobu v správnom súdnictve môže podať aj prokurátor, ak využije svoje návrhové oprávnenie podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP. Oprávnenie prokurátora podať žalobu v správnom súdnictve vyplýva aj z ustanovenia § 27 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), v zmysle ktorého pri plnení úloh vyplývajúcich zo zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre je prokurátor oprávnený podať žalobu proti rozhodnutiu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, ak sa protestu, podanému proti tomuto rozhodnutiu, nevyhovelo.

Zákonnou podmienkou podania žaloby prokurátorom teda je, že nebolo vyhovené jeho protestu (§ 35 ods. 1 písm. b/, § 250b ods. 5 OSP). Ak žalobu podáva prokurátor, náležitosťou žaloby je aj tvrdenie, že práva nadobudnuté v dobrej viere, ak súvisia s napadnutým rozhodnutím správneho orgánu, sú čo najmenej dotknuté (§ 249 ods. 3 OSP).

Žaloba prokurátora podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP predstavuje v správnom súdnictve osobitný prostriedok preskúmania zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov, najmä z hľadiska toho, ak sám účastník sa necíti byť ukrátený na svojich právach a takúto žalobu nepodal.

Ak prokurátor podáva podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP žalobu na začatie konania na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu v právnej veci, v ktorej sa nevyhovelo protestu prokurátora, takýto návrh treba podať proti rozhodnutiu správneho orgánu v poslednom stupni správneho konania, ktoré zakladalo, menilo alebo zrušovalo oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb (Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho

---

súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Snj 124/00 - 66/2005 ZSP). V danej veci týmto rozhodnutím bolo rozhodnutie žalovaného ako rozhodnutie vydané v jedinom a zároveň aj v poslednom stupni správneho konania, ktoré založilo povinnosť fyzickej osobe – účastníkovi konania Z. L. (hoci tento sám odvolanie v správnom konaní nepodal, a tým nemohol podať ani žalobu v správnom súdnictve - § 247 ods. 2 OSP).

Vychádzajúc z uvedeného nebolo možno ponechať bez povšimnutia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 2Sžo/180/2010 a 6Sžo/34/2011, ktoré riešili *prípustnosť podanej žaloby prokurátora z hľadiska splnenia podmienky konania uvedenej v § 247 ods. 2 OSP, teda že napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, lebo prokurátor môže podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP, podať návrh na začatie konania, ak ide o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v prípadoch, v ktorých sa nevyhovelo protestu prokurátora, a za podmienok uvedených v tomto zákone*, majú za to, že využitie riadnych opravných prostriedkov v správnom konaní sa vzťahuje aj na žalobu prokurátora (k tomu pozri www.nsud.sk). Preto sa najvyšší súd pri rozhodovaní v danej veci musel zaoberať aj zákonnými podmienkami žaloby prokurátora podanej podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP v súvislosti s ustanovením § 247 ods. 2 OSP, a to, či dvojinštančnosť správneho konania je daná nielen vo vzťahu k účastníkovi konania (žalobcovi) alebo aj vo vzťahu k prokurátorovi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaniach vedených pod sp. zn. 2Sžo/180/2010 a 6Sžo/34/2011 založil svoje rozhodnutia na názore, že i na žalobu prokurátora sa viaže povinnosť vyplývajúca zo znenia § 247 ods. 2 OSP, teda že i prokurátor, ak sa nevyhovelo jeho protestu, môže podať žalobu len proti tomu rozhodnutiu, ktoré v rámci príslušného správneho (administratívneho) konania nadobudlo právoplatnosť, až po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov.

Vzhľadom k tomu, že protest prokurátora má povahu návrhu sui generis, na základe ktorého môže dôjsť k zrušeniu nezákonného rozhodnutia v rámci vertikálnej štruktúry orgánov verejnej správy, a ak orgán verejnej správy protestu prokurátora nevyhoví, musí z dôvodu efektívnosti systému prokurátorského dozoru existovať orgán, odlišný od orgánu verejnej správy a prokurátora, ktorý by autoritatívne vzniknutý „spor“ o zákonnosť mohol posúdiť a rozhodnúť.

Týmto orgánom je správny súd a prostriedkom, na základe ktorého sa iniciuje konanie pred ním je správna žaloba prokurátora podľa § 35 ods. 1 písm. b/ OSP a § 250b ods. 5 OSP s poukazom na § 249 ods. 3 OSP.

Podľa názoru najvyššieho súdu v danej veci, vychádzajúceho z jeho judikatúry pred vydaním rozhodnutí vo veciach sp. zn. 2Sžo/180/2010 a 6Sžo/34/2011, medzi správnu žalobou účastníka správneho konania a prokurátora sú odlišnosti, ktoré vyplývajú z rozdielnej povahy týchto žalôb.

Správna žaloba účastníka konania slúži na ochranu jeho subjektívnych práv; preto aj musí obsahovať tvrdenie o ich ukrátení v zmysle § 247 ods. 1 OSP.

Naproti tomu správna žaloba prokurátora prioritne chráni objektívne právo. Ochrana subjektívnych práv účastníka správneho konania je pri tejto žalobe až sekundárna a môže prípadne aj úplne absentovať, ak zákon bol porušený v prospech účastníka.

Od uvedeného základného rozdielu sa potom odvíjajú aj ďalšie odlišnosti. Jednou z nich je i vyčerpanie riadneho opravného prostriedku v zmysle § 247 ods. 2 OSP. Zo systémového výkladu tohto vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že stanovenie tejto podmienky zabezpečuje tzv. sukcesorickú povahu súdneho prieskumu, t. j. jeho následnosť vo vzťahu k možnosti dosiahnuť zákonný stav priamo správnymi orgánmi v rámci ich inštančného postupu. Inak povedané účastník správneho konania sa musí snažiť ochrániť svoje práva najprv v správnom konaní a až po jeho skončení (prvostupňové a odvolacie správne konanie tvoria jeden celok) má možnosť podania správnej žaloby podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Pri prokurátorovi je však sukcesia súdneho prieskumu premietnutá do inej podmienky, a to nevyhovenia jeho protestu správnymi orgánmi v dvojstupňovom správnom konaní (viď § 35 ods. 1 písm. b/, § 250b ods. 5 OSP).

Nemožno pritom opomenúť skutočnosť, že prokurátor nie je účastníkom správneho (administratívneho) konania a nemôže nijako ovplyvniť podanie riadneho opravného prostriedku účastníkom v rámci tohto konania.

Zo znenia § 35 ods. 1 písm. b/ OSP síce jednoznačne vyplýva, že predmetná správna žaloba podľa druhej hlavy piatej časti OSP sa podáva „za podmienok uvedených v tomto zákone“, avšak musí sa jednať o podmienky, ktorých splnenie môže prokurátor ovplyvniť, inak povedané, od prokurátora nemožno požadovať splnenie takých podmienok, ktoré sú od neho nezávislé a vyžadovanie ktorých by v podstate znamenalo negovanie, resp. výrazné zúženie rozsahu dozoru prokuratúry stanoveného zákonom o prokuratúre.

Aj keď v ustanovení § 247 ods. 2 OSP nie je *expressis verbis* uvedené, že sa netýka prokurátora (prokurátor nie je spomenutý ani v § 247 ods. 1 OSP), tento záver tiež jednoznačne vyplýva z jeho systémového výkladu. V opačnom prípade, ak by sa prijal výklad gramatický a reštriktívny, by sa zmarila možnosť účinnej nápravy práve v tých konaniach, v ktorých účastníci pôvodného správneho konania nevyužili možnosť podať opravný prostriedok. Takýto postup by sa negatívne prejavil aj v materiálnom charaktere právneho štátu, pretože by sa čiastočne odbúraval funkčný mechanizmus nápravy pri tých nezákonných rozhodnutiach správnych orgánov, ktoré boli vydané v prospech účastníkov konaní, resp. týmto vyhovujú.

Predpokladom podania protestu prokurátora (nevyhovenie ktorému je procesnou podmienkou pre podanie žaloby prokurátora) je právoplatnosť rozhodnutia správneho orgánu (§ 27 ods. 1 písm. e/ zákona o prokuratúre), pričom skutočnosť, či túto právoplatnosť nadobudlo rozhodnutie na prvom alebo druhom stupni, nemôže mať v prípade žaloby prokurátora právny význam. Je tomu tak aj preto, že v zmysle zhora citovaného Stanoviska správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Snj 124/00 predmetom konania v správnom súdnictve, ktoré bolo začaté na základe žaloby prokurátora, nie je rozhodnutie, ktorým správny orgán nevyhovел jeho protestu, ale rozhodnutie, správneho orgánu v poslednom stupni správneho konania, ktoré zakladalo, menilo alebo zrušovalo oprávnenia a povinnosti fyzických a právnických osôb. Ak by správny súd na základe žaloby prokurátora preskúmaval rozhodnutie správneho orgánu o nevyhovení protestu prokurátora (ako je tomu v prípadoch žalôb účastníkov, keď protestu prokurátora vyhovené bolo), problém vyplývajúci z ustanovenia § 247 ods. 2 OSP by nebolo potrebné riešiť.

Taktiež nemožno opomenúť, že častým príkladom nezákonnosti sú rozhodnutia, ktoré vyhovujú všetkým účastníkom konania, takže zo strany účastníkov konania nemožno podanie odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu ani očakávať.

V tejto súvislosti možno poukázať aj na záver Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v jeho náleze sp. zn. III. ÚS 70/2010 zo dňa 1. novembra 2010, podľa ktorého „*nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútno. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od doslovného znenia právneho textu) odchyliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvoľe (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzií interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad *e ratione legis* pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“ (pozri k tomu aj nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/07 z 01. júla 2008 – www.concourt.sk).*

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na Stanovisko správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Snj 124/00 dospel v danej veci k záveru, že splnenie zákonnej podmienky vyjadrenej v ustanovení § 247 ods. 2 OSP nie je vo vzťahu k prípustnosti žaloby prokurátora možné požadovať, a že danú vec treba meritórne prejednať.

Slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, preto je žiaduce, aby správne orgány, ako aj sudy a prokuratúra interpretovali základné zásady správneho konania (§ 3 správneho poriadku) v súlade s princípmi dobrej správy.

Pri rozhodovaní o administratívnych sankciách by mali byť rešpektované aj Rezolúcie Rady Európy a Odporúčania Výboru ministrov týkajúce sa rozhodovacej činnosti verejnej správy a ochrany práv jednotlivca, a to i napriek tomu, že nie sú súčasťou nášho právneho poriadku; ide predovšetkým o Rezolúciu Výboru ministrov č. (77) 31 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov, Odporúčanie Výboru ministrov č. (80) 2 o správnej úvahe a Odporúčanie Výboru ministrov č. (91) 1 vo veciach administratívnych sankcií.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu (§ 3 ods. 2 správneho poriadku).

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 5 správneho poriadku).

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci, a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci nezistil skutkový stav správne a zo skutkových okolností vyvodil nesprávny právny záver. Z uvedených dôvodov krajský súd postupoval v súlade so zákonom, ak rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotiac rozsah a dôvody odvolania žalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, oboznámiac sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, t. j. s obsahom súdneho a administratívneho spisu, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré podľa najvyššieho súdu vytvárajú dostatočné východiská pre

vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. V súlade so závermi krajského súdu i najvyšší súd mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav nebol správnym orgánom náležite zistený a v dôsledku toho nebol ani správne právne posúdený. Preto sa s rozhodnutím krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na vysporiadanie sa s odvolacími námietkami žalovaného.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Povinnosťou súdu v preskúmvacom konaní je posudzovať zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, predmetom ktorého je uloženie administratívnej sankcie, súčasne aj v zmysle zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91) 1 o správnych sankciách zo dňa 13. februára 1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitnosť veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená, osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá), predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

Ak teda žalovaný namieta, že „rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam“, táto námietka vzhľadom na vyššie uvedené je neopodstatnená. Treba pripomenúť, že súdny prieskum nie je založený na zisťovaní nového skutkového stavu súdom, ale na prieskume zákonnosti, v rámci ktorej súd zisťuje správnosť aplikácie zákona na daný skutkový stav a správnosť interpretácie zákonných pravidiel žalovaným z jeho právnej argumentácie a z odôvodnenia jeho rozhodnutia; správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Ani v prípadoch podľa § 250i ods. 2 OSP, t. j. vo veciach s tzv. plnou jurisdikciou konanie a rozhodovanie súdu o žalobe podanej proti rozhodnutiu žalovaného je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti OSP, nie je pokračovaním administratívneho konania, a nie je preto úlohou súdu dopĺňovať vecnú či právnu argumentáciu rozhodnutia žalovaného.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu nevyplývalo, že by vo veci konajúci a rozhodujúci správny orgán vykonal právne relevantné dôkazy v záujme náležitého ozrejmenia skutkového stavu veci, čo v danom prípade malo za následok nesprávne právne posúdenie veci.

Obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že správny orgán napriek preukázanej skutočnosti, že účastník konania Z. L. nebol vlastníkom ani prevádzkovateľom osobného motorového vozidla tov. zn. Mercedes a v tomto vozidle v čase skutku len vykonával taxislužbu, nezisťoval vlastníka uvedeného vozidla (prevádzkovateľa taxislužby), pričom tento jediný bol povinný predložiť taxameter na metrologickú kontrolu. Námietka žalovaného, že účastník konania Z. L. je živnostníkom, je z týchto dôvodov celkom bez právneho významu.

Ani námietka žalovaného, uvedená v odvolaní, že súd prekročil zákonom dovolený rozsah preskúmania rozhodnutia žalovaného (že bola preskúmaná aj správna úvaha o výške uloženej pokuty), nie je dôvodná, nakoľko vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku krajského súdu, tento vytýkal žalovanému, že sa nevysporiadal s otázkou uloženia primeranosti výšky uloženej pokuty. Aj podľa názoru najvyššieho súdu vychádzajúceho z jeho konštantnej judikatúry (pozri k tomu napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

---

sp. zn. 6Sž/71/01 – R 109/2002) rozhodnutie o uložení pokuty odôvodnené len konštatovaním, že „výška uloženej pokuty je primeraná vzhľadom na dĺžku, spôsob, následky a závažnosť protiprávneho konania (ochrana spotrebiteľa – takéto meradlo nezaručuje správne výsledky merania)“ a odkazom na zákonné ustanovenie je v tejto časti nepreskúmateľné.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa uloženia povinnosti účastníkovi konania zaplatiť aj úrok z omeškania, najvyšší súd poukazuje na to, že krajský súd o tejto otázke rozhodol v súlade s ustálenou judikatúrou, v zmysle ktorej, „ak inšpektorát ako správny orgán uložil rozhodnutím okrem pokuty aj povinnosť zaplatiť úroky z omeškania v prípade, že pokuta nebude zaplatená do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ide o nesprávne právne posúdenie veci, čo je dôvodom, aby správny súd rozhodnutie v časti týkajúcej sa povinnosti zaplatiť úroky z omeškania zrušil a v tejto časti vrátil vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie“ (k tomu pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sž/159/2003 – R 97/2004).

V tejto súvislosti dáva najvyšší súd záverom do pozornosti, že v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve podľa piatej časti OSP nie je úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu žalovaného správneho orgánu s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré trpí vadami spôsobilými ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenia presvedčivo a s poukazom na procesné i hmotnoprávne ustanovenia náležite odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami žalovaného, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nebolo vydané v súlade so zákonom, a teda krajský súd rozhodol správne, ak toto rozhodnutie na základe žaloby prokurátora zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Odvolanie žalovaného neobsahuje námietky spôsobilé ovplyvniť posúdenie danej veci inak, než ako ju posúdil krajský súd (§ 220 a § 221 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací nezistil v konaní súdu prvého stupňa vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ku ktorým by bol povinný prihliadať z úradnej moci (§ 212 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), a preto podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil.

V ďalšom konaní správny orgán viazaný právnym názorom súdu (§ 250j ods. 6 a § 250ja ods. 4 OSP) prejedá vec znova v naznačenom smere, pričom sa dôsledne vyporiada aj s relevantnými námietkami žalobcu a opätovne vo veci rozhodne, tak, aby jeho rozhodnutie, zodpovedalo zákonu včítane náležitého odôvodnenia.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože mu žiadne trovy z dôvodu podania neúspešného odvolania žalovaného nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

22.

ROZHODNUTIE

Voľná úvaha pri rozhodovaní o výške pokuty za správny delikt je myšlienkový proces, v rámci ktorého má správny orgán zvažovať závažnosť porušenia právnych predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu protiprávneho konania, jeho následky, dobu protiprávnosti, aby uložená sankcia spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžp/16/2011 z 30. mája 2012)

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 4S 241/2009 - 27 z 15. apríla 2011 zrušil rozhodnutie žalovaného z 15. októbra 2009 podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a vec vrátil správne orgánu na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím bolo potvrdené rozhodnutie vydané prvostupňovým správnym orgánom Slovenskou stavebnou inšpekciou – Inšpektorát Bratislava z 22. mája 2009 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 6500 € za nedodržanie záväznej podmienky uskutočnenia stavby, uloženej stavebným úradom v stavebnom povolení na stavbe „Skladové haly“ v k. ú. I. pri D.

Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že Slovenská stavebná inšpekcia so sídlom v Bratislave, ako príslušný správny orgán vykonala dňa 9. apríla 2009 stavebný dohľad u žalobcu na stavbe „Skladové haly 2“, o čom spísal záznam a tento zúčastnené strany vzali bez námietok na vedomie. Do záznamu uviedol nedostatky zistené kontrolou, ktoré nariadil odstrániť do 20. apríla 2009. Nedostatky spočívali v tom, že žalobca realizoval stavbu na tam uvedených parcelách v rozpore so záväznou podmienkou pre uskutočnenie stavby stavebného povolenia, cit: „Stavba bude uskutočnená podľa dokumentácie overenej v stavebnom konaní, ktorá je súčasťou tohto rozhodnutia. Prípadné zmeny nesmú byť vykonané bez predchádzajúceho povolenia stavebného úradu“.

Keďže zistené nedostatky žalobca do stanoveného termínu neodstránil, správny orgán mu dňa 14. mája 2009 doručil upovedomenie o začatí správneho konania vo veci porušenia stavebného zákona a zároveň ho vyzval na vyjadrenie v lehote 7 dní odo dňa doručenia výzvy. Žalobca doručil svoje vyjadrenie správne orgánu dňa 25. mája 2009, kde nepoprel zistené nedostatky a informoval žalovaného o svojom ďalšom postupe vo veci legalizácie predmetnej stavby.

Správny orgán dňa 1. júna 2009 vydal svoje prvostupňové rozhodnutie o uložení sankcie. Žalobca vo svojom odvolaní namietal len výšku pokuty, ktorú pokladal za neprimerane vysokú už aj z dôvodov, že dal vypracovať novú projektovú dokumentáciu, ktorá je v štádiu dokončenia a schvaľovania a tiež, že podal žiadosť o povolenie zmeny stavby ešte pred jej dokončením. Poukázal tiež na skutočnosť, že svojím konaním neporušil celospoločenské či verejné záujmy tak závažne, ako to uviedol správny orgán vo svojom rozhodnutí. Žiadal o zníženie pokuty o 6000 €.

Žalovaný odvolanie zamietol a napadnutým rozhodnutím potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie.

V danom prípade krajský súd skonštatoval, že pokiaľ ide o skutkové zistenia správneho orgánu prvého stupňa, ku ktorým dospel na základe vykonanej kontroly, tieto považuje za dostatočne zistené a preukázané.

Námietky žalobcu vo veci opravy rozhodnutia, ako aj z toho dôvodu, že nemal možnosť sa vyjadriť k stanovenej výške pokuty, krajský súd pokladal za neopodstatnené, avšak pokiaľ ide o námietku výšky pokuty, tu považoval za potrebné konštatovať, že správny orgán v danej veci nepostupoval v súlade s ustanoveniami správneho poriadku (§ 47 ods. 3).

Rozhodnutie o uložení pokuty za správny delikt, ktoré je odôvodnené len tým, že pri uložení pokuty bolo prihliadnuté na mieru zavinenia a výška pokuty bola stanovená v rozsahu, ktorý zákon pripúšťa, bez zaoberania sa všetkými hľadiskami, ktoré zákon ako predpoklad takej úvahy o uložení pokuty stanovuje, je v tejto časti podľa ustálenej judikatúry príslušných súdov nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pričom poukázal na rozhodnutie o.i. R 24/1997. V týchto súvislostiach podľa názoru krajského súdu chýba správna

úvaha prvostupňového správneho orgánu najmä z pohľadu, či určená výška sankcie nie je voči žalobcovi likvidačná a tento nedostatok neodstránil ani žalovaný. Nemožno pritom opomenúť, že ukládanie sankcií má význam tak represívny, ako aj preventívny. Najmä preventívny význam sankcie stráca na účinnosti uplynutím neprímeranej lehoty od vzniku porušenia k samotnému uloženiu sankcie.

Preto podľa názoru krajského súdu neostalo nič iné, než napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, pričom úlohou žalovaného bude opätovne výšku určenej sankcie preskúmať naznačeným smerom a uviesť dôvody svojej správnej úvahy.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zrušil a rozhodol v zmysle návrhov žalovaného. Tvrdil, že zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len „Stavebný zákon“) nestanovuje žiadne hľadiská, resp. kritériá ako predpoklad správnej úvahy pri určovaní výšky ukladanej pokuty a že samotné OSP v § 245 ods. 2 hovorí, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy preskúmvava súd iba to, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Ďalej uviedol, že prvostupňový správny orgán nepostupoval pri určovaní výšky pokuty podľa svojej ľubovôle, avšak hranice správnej úvahy v takomto prípade sú vymedzené len všeobecnými právnymi zásadami, t.j. správna úvaha musí vychádzať z objektívne zisteného skutkového stavu a musí byť odôvodnená.

Podľa názoru žalovaného napadnuté rozhodnutie v časti odôvodnenia výšky uloženej sankcie tieto náležitosti splnilo a odôvodnenie výšky sankcie s poukázaním na vedomé porušenie Stavebného zákona a záväzných podmienok stavebného povolenia žalobcom ako zhotoviteľom stavby v zistenom rozsahu, ktoré bolo prvostupňovým orgánom kvalifikované ako závažné protispoločenské konanie z hľadiska ochrany verejných záujmov chránených Stavebným zákonom, považoval vzhľadom k absencii zákonných kritérií, ktoré má správny orgán posudzovať pri určovaní výšky pokuty za dostatočné. Taktiež namietal porušenie svojho práva na predvídateľnosť súdnych rozhodnutí a princíp právnej istoty s poukazom na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 241/09-24 z 22. júna 2010, ktorým bola žaloba v identickej veci zamietnutá.

Žalobca sa k odvolaniu vyjadril podaním z 8. júla 2011, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Podľa jeho názoru mal Krajský súd v Bratislave v konaní vo veci 3S 241/09 dospieť k rovnakému záveru, ako dospel v predmetnej veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 30. mája 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa § 106 ods. 3 písm. b/ Stavebného zákona stavebný úrad alebo inšpekcia uloží pokutu do 5 miliónov Sk (165 969,60 eur) právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ktorá uskutočňuje stavbu bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním.

Podľa § 140 ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu v celom rozsahu, na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť, že v zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3SžoKS/64/2006, rozhodnutia ZSP 69/2008, ZSP 58/2009, či rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžo/204/2010), v prípade správneho trestania súd sleduje, či správny orgán náležite zdôvodnil uloženie sankcie v určitej výške, ak zákon pripúšťa rozpätie sankcie, či prihliadol na okolnosti viazané na subjekt, samotný skutok a jeho následok. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je síce vecou voľného uváženia, to však neznamená, že môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový proces, v rámci ktorého má príslušný orgán zvažovať závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky, dobu protiprávnosti, aby uložená pokuta spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa dotknutej osoby. Pri uložení pokuty správny orgán prihliadne na závažnosť, spôsob i čas trvania následkov protiprávneho konania.

Riadny chod spravodlivosti v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), ako aj čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, zaväzuje súdy a orgány verejnej správy na odôvodňovanie rozhodnutí. Nepreskúmateľné rozhodnutia zakladajú protiústavný stav a tento postup je nezlučiteľný so zásadou spravodlivosti konania.

Tomuto procesnému právu účastníka zodpovedá podľa § 157 ods. 2 OSP a podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku povinnosť súdu a správneho orgánu nielen rozhodnúť, ale tiež vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie. Ak tak neurobia, zaťažia svoje rozhodnutie vadou spočívajúcou v tom, že rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a účastníkovi konania sa postupom súdu odníme možnosť konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f/ OSP, § 250j ods. 2 písm. d/ a ods. 3 OSP) a súčasne postupujú aj v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia k určeniu výšky uloženej sankcie uviedol: „...*Po posúdení rozsahu zistených nedostatkov, stanoviska zhotoviteľa stavby, berúc do úvahy mieru a závažnosť protispoločenského konania z hľadiska ochrany verejných záujmov, ktoré chráni stavebný zákon, je možné zistený stav považovať za závažný, preto je pokuta uložená vo výške 6500,00 €.*“.

Druhostupňový správny orgán v odôvodnení rozhodnutia v súvislosti s touto otázkou konštatoval, že: „...*Prvostupňový orgán na základe predložených dôkazov preukázal účastníkovi konania porušenie stavebného zákona, pri určovaní výšky pokuty zohľadnil mieru ohrozenia verejného záujmu a za preukázaný správny delikt uložil účastníkovi konania primeranú pokutu podľa § 106 ods. 3 písm. b) stavebného zákona vo výške 6500,00 €.*“.

Najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že takéto všeobecné, nekonkrétne odôvodnenie, odvolávajúce sa na citované zákonné ustanovenia nepostačuje, pretože určenie výšky pokuty je výsledkom správneho uváženia, ktoré je súdom preskúmateľné v zmysle § 245 ods. 2 OSP. Z oboch rozhodnutí správnych orgánov nie je možné zistiť, aká vlastne bola miera ohrozenia verejného záujmu, nakoľko správne orgány sa nevysporiadali s otázkou závažnosti správneho deliktu, spôsobu jeho spáchania, nevyhodnotili jeho následky, pohnútky žalobcu, okolnosti, za ktorých k jeho spáchaniu došlo – najmä pokiaľ ide o zásah do vlastníctva susediacich pozemkov a taktiež nie je možné zistiť, či vôbec, a do akej miery, vzali správne orgány do úvahy tú skutočnosť, že žalobca prejavil snahu vec usporiadať tým, že podal žiadosť o dodatočné povolenie zmeny stavby a od tohto momentu v realizácii stavby nepokračoval.

Najvyšší súd rovnako ako súd prvého stupňa nemohol vzhľadom na vyššie uvedené ponechať bez povšimnutia skutočnosť, že rozhodnutie žalovaného o uložení sankcie v časti pokiaľ ide o jej výšku je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní došlo k podstatnej vade konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

Pokiaľ ide o námietky žalovaného týkajúce sa rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 3S 241/09, odvolací súd pripomína, že nie je v právomoci Najvyššieho súdu Slovenskej republiky posudzovať správnosť rozhodnutia krajského súdu v inej, ako odvolaním napadnutej veci.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami účastníkov konania.

Skutočnosti, ktorými žalovaný v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli z veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalovaný namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil. V ďalšom konaní bude potrebné, aby žalovaný postupoval v intenciách rozhodnutia krajského ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vo veci opätovne rozhodol a svoje rozhodnutie v naznačenom smere aj riadne odôvodnil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobcovi v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli a žalovanému náhrada trov zo zákona neprináleží.

23.

ROZHODNUTIE

Aplikácia ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku v správnom súdnictve dopadá len na také prípady zastavenia konania, v ktorých neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 250h ods. 2 veta za bodkočiarkou Občianskeho súdneho poriadku ani aplikácia ustanovenia § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžo/3/2012 z 31. januára 2012)

Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým uznesením konanie zastavil a vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Zároveň rozhodol o vrátení súdneho poplatku vo výške 59,37 €.

Rozhodol tak podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) s poukazom na § 250h ods. 2 OSP, pretože žalobca po podaní žaloby telefaxovým podaním zo dňa 21. augusta 2011 doplneným jeho originálom vzal žalobu späť a konanie žiadal zastaviť.

O trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP tak, že nepriznal žiadnemu z účastníkov konania právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, pretože konanie bolo zastavené.

Nepripriznanie náhrady trov konania žalovanému odôvodnil tým, že tieto trovy považuje za neúčelné vzhľadom na to, že o späťvzati žaloby sa žalovaná dozvedela dňa 23. septembra 2011 a až následne, a to dňa 27. septembra 2011 bolo doručené súdu plnomocenstvo na zastupovanie v konaní advokátom spolu s vyjadrením vo veci samej.

Proti výroku o náhrade trov konania podala žalovaná odvolanie považujúc odôvodnenie tejto časti výroku za zmätočné, nakoľko na jednej strane sa konštatuje neúčelnosť trov konania žalovaného a na druhej strane súd poukazuje na zákonné ustanovenie, ktoré predpoklad účelnosti trov konania v sebe nezahŕňa.

Podľa názoru žalovanej súd nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu pri rozhodovaní o náhrade trov konania, nakoľko v danej veci je potrebné aplikovať zákonné ustanovenie, ktoré odráža zodpovednosť žalobcu za nedôvodne podaný návrh a sankcionuje ho povinnosťou v takomto prípade znášať trovy konania.

Poukázala na to, že žalobca podal v tej istej veci dve rôzne žaloby (mimo tohto konania i žalobu proti nečinnosti orgánu verejnej správy vedenú konajúcim súdom pod sp. zn. 3S/17/2011).

Mala za to, že rámec právnej ochrany daný piatou časťou OSP neumožňuje podávanie kumulatívnych žalôb podľa jednotlivých hláv tejto časti, a to ani preventívne, ako to z rozporného petitu žalobného návrhu v tejto veci vyplýva, preto je žalobca procesne zodpovedný za podanie neopodstatnenej žaloby.

Čo sa týka kritéria účelnosti trov konania žalovanej, považovala za potrebné uviesť, že požiadala advokátsku kanceláriu JUDr. L. J. o právne služby v súvislosti s predmetným konaním, na ktorom základe bol vypracovaný právny rozbor vo veci, ktorý bol žalovanej zaslaný dňa 13. septembra 2011. Na základe právneho rozboru žalovaná poverila advokátsku kanceláriu JUDr. L. J. zastupovaním v konaní a udelila jej dňa 20. septembra 2011 plnomocenstvo, ktoré bolo konajúcemu súdu predložené.

Vzhľadom k tomu, že vo veci bolo nariadené pojednávanie právna zástupkyňa žalovanej bola pripravená zastupovať žalovanú na tomto pojednávaní.

V krátkom čase pred prvým pojednávaním, ktoré sa malo konať dňa 27. septembra 2011 o 09:00 hod. bolo žalovanej doručené späťvzatie žalobného návrhu, na ktoré reagovala už cestou zvolenej a poverenej právnej zástupkyne.

Žalovaná nepovažovala vzhľadom na procesný úkon žalobcu za účelné vynakladať náklady na cestu právnej zástupkyne na pojednávanie, avšak považovala za potrebné pred rozhodnutím krajského súdu vyjadriť sa vo veci samej a na tomto základe bolo konajúcemu súdu zaslané vyjadrenie zo dňa 26. septembra 2011, a teda žalovaná si uplatnila účelne vynaložené trovy konania na bránenie svojho práva proti nedôvodne podanej žalobe.

Na tomto základe žalovaná navrhla, aby odvolací súd napadnuté uznesenie vo výroku o náhrade trov konania zmenil a žalovanej priznal náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania, spolu vo výške 397,17 €.

Žalobca odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Vzhľadom na ustanovenie § 246c ods. 1 veta druhá OSP, v zmysle ktorého opravný prostriedok podľa piatej časti OSP je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti, a v ustanovení § 250k OSP, ktoré osobitne upravuje náhradu trov konania v správnom súdnictve, možnosť podať odvolanie zakotvená nie je, najvyšší súd sa v prvom rade zaoberal prípustnosťou odvolania proti rozhodnutiu o náhrade trov konania.

Správne súdnictvo upravené v piatej časti OSP v ustanovení § 250k a § 250h ods. 2 za bodkočiarkou rieši otázku náhrady trov konania, avšak nerieši rozhodovanie o trovách konania pri podanom odvolaní voči prvostupňovému súdному rozhodnutiu. Na uvedenú situáciu v zmysle § 246c ods. 1 veta prvá OSP preto možno primerane použiť ustanovenia tretej časti a štvrtej časti OSP. Keďže podľa OSP je odvolanie zásadne prípustné, s výnimkami v zákone presne stanovenými, medzi ktorými sa odvolanie voči rozhodnutiu o trovách konania nenachádza a ustanovenie § 250ja ods. 1 a 2 OSP upravuje iba prípustnosť odvolania pri rozhodovaní vo veci samej, v predmetnom prípade odvolanie voči rozhodnutiu o trovách konania prvostupňového súdneho rozhodnutia treba priustiť vzhľadom na ustanovenie § 246c ods. 1 OSP, § 201 OSP a § 202 OSP.

Podľa § 250h ods. 2 OSP až do rozhodnutia súdu môže žalobca vziať žalobu späť; ak žalovanému medzitým vznikli trovy konania, rozhodne súd o ich náhrade.

Citované zákonné ustanovenie vo vete za bodkočiarkou upravuje výnimočné priznanie náhrady trov konania žalovanému pre prípad späťvzatia žaloby, a to trov, ktoré žalovaný vynaložil po tom, čo žalobca podal žalobu. Predpoklady uvedené v tomto ustanovení nemajú spoločné znaky s § 250k ods. 1 OSP, ktoré sa viažu na výsledok, resp. úspech v konaní a v zmysle ktorého nemožno náhradu trov konania priznať nikomu inému iba úspešnému žalobcovi. Rozhodnutie o náhrade trov konania žalovaného podľa § 250h ods. 2 veta za bodkočiarkou bude prichádzať do úvahy najmä v prípade neodôvodnených žalôb a je výnimkou zo zásady, že v správnom súdnictve nemožno priznať náhradu trov konania úspešnému žalovanému, nakoľko to ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v zásade vylučuje.

Aj v správnom súdnictve však žalobca môže vziať žalobu späť z dôvodov, ktoré neznamenajú neúspech, ale sú v príčinnej súvislosti s legalizáciou postupu a rozhodovania správneho orgánu (napr. v dôsledku autoremedúry alebo ako v danej veci v dôsledku zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia ústredným orgánom štátnej správy v mimo odvolacom konaní a pod.).

Zo zákona nevyplýva jednoznačne, či súd v tomto prípade môže aplikovať ustanovenia upravujúce náhradu trov konania v tretej časti OSP alebo má aplikovať iba ustanovenie § 250h ods. 2 OSP, ktoré nasvedčuje

---

tomu, že bez zreteľa na ďalšie, v prípade späťvzatia žaloby, treba žalovanému vždy priznať náhradu trov konania, ktoré vynaložil.

Vychádzajúc z účelu zákonnej úpravy náhrady trov konania, systematickej súvislosti ako aj požiadavky ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky) ako aj zo zásady, že všetky štátne orgány majú ústavou určenú povinnosť uplatňovať právnu normu v súlade s ústavou, pričom zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb (pozri k tomu bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. PL. ÚS 15/98, sp. zn. III. ÚS 341/07, či sp. zn. II. ÚS 148/06), možno aj v správnom súdnictve aplikovať zodpovednosť za procesné zavinenie na zastavení konania v zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP (pozri k tomu bližšie napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/2/2011, sp. zn. 3Sžf/3/2011, či sp. zn. 6Sžf/17/2011).

Je nesporné, že konanie v tejto právnej veci bolo zastavené v dôsledku späťvzatia žaloby (250d ods. 3 OSP s ohľadom na ustanovenie § 250h ods. 2 OSP).

Späťvzatie žaloby je dispozitívny procesný úkon, ktorý aj v správnom súdnictve patrí výlučne žalobcovi. Žalobca ako dominus litis (pán v spore), ktorému svedčí právo podať žalobu vo veci, túto môže na základe vlastnej úvahy i bez uvedenia dôvodu vziať späť. Späťvzatie žaloby ako procesnoprávny úkon (§ 41 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) je prejavom autonómnej vôle žalobcu, s ktorým procesné normy spájajú ukončenie súdneho konania; teda je takou subjektívnou (zavinenou) skutočnosťou, ktorá bezprostredne vedie k zastaveniu konania. Ak žalobca vezme žalobu späť a nejedná sa o prípad podľa § 146 ods. 2 vety druhej OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP z procesného hľadiska platí, že zaviniť zastavenie konania, a preto je povinný nahradiť žalovanému trovy konania (k tomu pozri napr. R 49/1993); v správnom súdnictve to osobitne platí s poukazom na ustanovenie § 250h ods. 2 veta za bodkočiarkou OSP. Vnútna pohnútkou žalobcu vedúca k späťvzatiu žaloby nezbavuje procesnej zodpovednosti žalobcu na zastavení konania. Pokiaľ dôjde k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej i žalovanej) a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej predovšetkým v ustanovení § 250h ods. 2 veta za bodkočiarkou OSP a v ustanovení § 146 ods. 2 veta druhá OSP. Z tohto dôvodu nemôže byť správny právny záver krajského súdu, ktorý považoval trovy vynaložené žalovanou za neúčelné, čo ho napokon viedlo k aplikácii zákonného ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, ktoré sa však na daný prípad nevzťahuje.

Aplikácia ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP aj v správnom súdnictve dopadá len na také prípady zastavenia konania, v ktorých neprichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 250h ods. 2 veta za bodkočiarkou OSP ani aplikácia ustanovenia § 146 ods. 2 OSP veta druhá v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ krajský súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania v prípade zastavenia konania na základe späťvzatia žaloby žalobcom aplikoval ustanovenie § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci z dôvodu, že na vec použil nesprávny právny predpis.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto musel uznesenie krajského súdu v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 1 písm. h/ a ods. 2 OSP zrušiť a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní rozhodujúc o náhrade trov konania krajský súd v prvom rade ustáli, či na rozhodnutie o náhrade trov konania bude priamo aplikovať ustanovenie § 250h ods. 2 veta za bodkočiarkou, alebo, ak žalobca podal žalobu dôvodne, použije analogicky ustanovenie § 146 ods. 2 veta druhá OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a až potom o náhrade trov konania znova rozhodne.

V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

24.

ROZHODNUTIE

Skutočnosť, že žaloba bola podaná oneskorene (t.j. po uplynutí zákonnej trojročnej lehoty na jej podanie podľa § 250b ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a z tohto dôvodu krajský súd konanie o nej zastavil, nemožno považovať za porušenie základného práva na súdnu ochranu.

(Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.5 Sžp/3/2012 z 29. februára 2012)

Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým uznesením zastavil konanie, v ktorom sa žalobcovia doplneným podaním okrem iného domáhali zrušenia kolaudačného rozhodnutia z r. 2001 vydaného Okresným úradom Košice I, odboru životného prostredia, na základe krajským úradom zrušeného stavebného povolenia a vrátenia veci žalovanému v treťom rade na ďalšie konanie.

Rozhodol tak podľa § 250b ods. 2 a 3, § 247 ods. 2 a § 250d ods. 3 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) po zrušení svojho predchádzajúceho rozhodnutia vo veci č. k. 6S/39/2011-37 z 15. apríla 2011 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. júna 2011 sp. zn. 5Sžp/11/2011, keď po výzve na odstránenie väd podania a zadovážení podkladov pre rozhodnutie včítane vyjadrenia žalovaných v druhom a treťom rade a rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia Košice I, odbor životného prostredia, odd. starostlivosti o životné prostredie a územného plánovania z 20. novembra 2001 mal za preukázané, že v zmysle § 250b ods. 3 OSP v nadväznosti na § 250b ods. 2 OSP súd pristúpi k overovaniu tvrdenia žalobcu o tom, že mu nebolo doručené rozhodnutie správneho orgánu, za predpokladu, že od vydania tohto rozhodnutia neuplynula doba dlhšia ako tri roky. Rozhodnutie Okresného úradu Košice I, odboru životného prostredia, odd. starostlivosti o životné prostredie a územného plánovania, Hviezdoslavova 7, 040 32 Košice, nedoručenie ktorého v správnom konaní žalobcovia namietajú, má ako dátum vydania uvedený 20. november 2001. Z uvedeného je podľa krajského súdu zrejmé, že keďže od vydania predmetného rozhodnutia uplynula doba podstatne dlhšia ako tri roky, súd nemal dôvod zaoberať sa opodstatnenosťou tvrdenia žalobcov, že im uvedené rozhodnutie nebolo v správnom konaní doručené.

Dôvodom zastavenia konania podľa § 250d ods. 3 bola podľa krajského súdu tiež skutočnosť, že rozhodnutie Okresného úradu Košice I, odboru životného prostredia, odd. starostlivosti o životné prostredie a územného plánovania, Hviezdoslavova 7, 040 32 Košice z 20. novembra 2001 sa stalo právoplatným v dôsledku nevyužitia riadneho opravného prostriedku, ktorý proti nemu bol prípustný, a tým nie je spôsobilé byť predmetom súdneho prieskumu.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože konanie bolo zastavené (*správne mal výrok v tejto časti znieť „žaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania“*).

Proti tomuto uzneseniu podali žalobcovia v zákonnej lehote odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu na pokračovanie v konaní; zároveň žiadali priznať náhradu trov konania.

Namietali, že ani napadnuté kolaudačné rozhodnutie z 20. novembra 2001 vydané právnym predchodcom žalovaného (v treťom rade), ani stavebné povolenie im nikdy neboli doručené a že mali byť riadne účastníkmi stavebného konania ako majitelia pozemku, na ktorom sa stavba prevádzala. Tvrdili, že až nepriamo, z rozsudku Krajského súdu v Košiciach (vo veci sp. zn. 4S/23/2003), ktorým bolo zrušené stavebné povolenie, sa o tejto skutočnosti dozvedeli.

Poukázali na to, že z dokladov v súdnom spise sp. zn. 4S/23/2003 vyplýva, že správny orgán bol o existencii dotknutých subjektov informovaný a dokonca mu bola doručená písomná výzva na zastavenie všetkých prác. Tým sa správny orgán voči žalobcom dopustil schválneho, úmyselného protiprávneho konania, a preto sa na žalobcov nevzťahuje trojročná premlčacia lehota, ale analogicky desaťročná premlčacia lehota

---

podľa Občianskeho zákonníka, pričom poukázali na ustanovenia § 106 ods. 2 a 3, § 107, § 109 a § 110 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka.

Uviedli, že žaloba bola podaná v roku 2009, a že sudy konali aj v rokoch 2001 až 2009.

Namietali, že postupom súdu zdanlivo opretým o „druhoradé“ procesné ustanovenie OSP bolo porušené „prvoradé“ základné právo žalobcov na súdnu ochranu, súdne prejednávane sporu za účasti strán, pri ktorom by bolo možné eventuálne dosiahnuť súdny zmier.

Tiež vytykali krajskému súdu, že pri zrušení stavebného povolenia nebolo automaticky zrušené aj kolaudačné rozhodnutie. Takže žalobcovia svojou žalobou supľujú nielen správny orgán, ale aj súd.

Žalovaný v prvom rade vo svojom písomnom vyjadrení poukázal na to, že predmetom občianskeho súdneho konania je v konaní uplatňovaný nárok, ktorý vymedzuje žalobca nielen určením predmetu žalobným petitom, ale aj určením rozhodných skutočností, o ktoré svoje tvrdené právo opiera. Stotožnil sa s názorom krajského súdu, že dôkazy, ktoré v tomto smere žalobcovia (ne)predložili, boli nepostačujúce. S dôvodmi, pre ktoré konajúci súd konanie zastavil sa stotožnil. Odhliadnuc od vyššie uvedeného bol toho názoru, že žalobcovia vo svojom odvolaní neuviedli také nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu napádaného uznesenia. Preto navrhol odvolaciemu súdu, aby uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 24. novembra 2011, č. k. 6S/39/2011-77 v celom rozsahu potvrdil.

Žalovaný v druhom rade sa k odvolaniu žalobcov písomne vyjadril tak, že v odvolaní žalobcov z 18. decembra 2011, podaného na Krajský súd v Košiciach dňa 19. decembra 2011, sa ako dôvod opätovne uvádza nečinnosť orgánu štátnej správy, a to „1. vo veci začatia stavebného konania a vydania nového stavebného povolenia a 2. vo veci zrušenia kolaudačného rozhodnutia vydaného na stavbu „Nového objektu obchodného domu Baumax na Trolejbusovej ul. v Košiciach“. K týmto skutočnostiam sa v konaní vyjadroval už Okresný úrad životného prostredia Košice listom z 11. októbra 2011, zaslaným Krajskému súdu v Košiciach, na obsahu ktorého žalovaný v druhom rade zotrval. Napriek tomu, že podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších zmien a doplnkov ako aj podľa OSP (piata časť – Správne súdnictvo) je preskúmanie vyššie uvedeného kolaudačného rozhodnutia z dôvodu zmeškania lehôt neprípustné, žalovaný v druhom rade uviedol, že z písomností bývalého Okresného úradu Košice I. a Krajského úradu Košice jednoznačne vyplýva, že v čase vydania napadnutého kolaudačného rozhodnutia žalobcovia nemali postavenie účastníka konania, preto tvrdenie, že im nebolo predmetné kolaudačné rozhodnutie doručené je v súlade so zákonom č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení platnom v novembri 2001 (ďalej aj „stavebný zákon“). V čase kolaudačného konania stavby BAUMAX X2 Košice od 26. októbra 2001 do 20. novembra 2001 platný stavebný zákon v § 78 ods. 1 (v znení platnom do 26. apríla 2002) stanovil, že „účastníkom kolaudačného konania je stavebník, prípadne užívateľ (prevádzkovateľ), ak je v čase začatia konania známy“.

Ďalej dal do pozornosti, že ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčacej lehote 10 rokov, na ktoré sa žalobcovia odvolávajú v závere bodu 4 svojho odôvodnenia, sa vzťahujú na škodu spôsobenú úmyselne, trestným činom korupcie, pri bezdôvodnom obohatení, resp. ak ide o právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Tento bod odvolania preto považoval žalovaný v druhom rade za neopodstatnený a právne irelevantný.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol odvolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/39/2011-77 zo dňa 24. novembra 2011 o zastavení konania zamietnuť (*správne malo byť* „uznesenie krajského súdu potvrdiť“ - § 219 ods. 1 OSP v súvislosti s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP).

Žalovaný v treťom rade vo svojom písomnom vyjadrení poukázal na to, že žalobcovia v predloženej odvolaní uvádzajú najmä skutočnosti obsiahnuté už v samotnej žalobe, a preto zotrval na obsahu svojho vyjadrenia zaslaného krajskému súdu dňa 11. októbra 2011 pod číslom ŠVS 2011/02436-2 s tým, že napadnuté prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, považuje za zákonné a vecne správne.

Ďalšie námietky žalobcov týkajúce sa postupu súdu považoval žalovaný v treťom rade za neopodstatnené a právne irelevantné. Bol toho názoru, že súd postupoval v súlade so zákonom, keď s odvolaním sa na ustanovenia § 250 ods. 2 a 3 OSP konanie v zmysle § 250d ods. 3 OSP zastavil. Ako z odôvodnenia uznesenia vyplýva, dôvodom takéhoto postupu bolo nielen uplynutie doby dlhšej ako 3 roky od vydania

---

napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, ale i skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu sa stalo právoplatným v dôsledku nevyužitia riadneho opravného prostriedku.

Z vyššie uvedených dôvodov navrhol odvolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6S/39/2011 zo dňa 24. novembra 2011 zamietnuť (*správne malo byť „uznesenie krajského súdu potvrdiť“ - § 219 ods. 1 OSP v súvislosti s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP*).

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcov nie je možné priznať úspech.

Z o d ô v o d n e n i a:

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 247 ods. 2 OSP pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa tejto hlavy, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 250 ods. 1 veta prvá OSP účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný.

V zmysle § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 veta prvá OSP aktívne legitimovanou na podanie žaloby na preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia.

Žalobná legitimácia v zmysle § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 veta prvá OSP musí byť daná pre všetky prípady, kedy je dotknutá právna sféra žalobcu, t. j. kedy sa jednostranný úkon správneho orgánu (individuálny správy akt) vzťahuje sa ku konkrétnej veci a konkrétnym adresátom dotýka ich právnej sféry. Nejde teda iba o to, či úkon správneho orgánu založil, zmenil alebo zrušil, či záväzne určil práva a povinnosti žalobcu, ale o to, či sa podľa tvrdení žalobcu v žalobe, negatívne prejavil v jeho právnej sfére.

Podľa § 250 ods. 2 veta druhá OSP podať žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Z posledne citovaného zákonného ustanovenia možno vyvodiť záver, že žalobu môže podať aj ten, koho správny orgán ako účastníka správneho konania pominul, či už nesprávnym výkladom práva alebo nedopatrením. V prípade, ak správny orgán niekomu práva účastníka správneho konania uprie, neoznámí mu začatie konania ani mu nedoručí rozhodnutie, treba postupovať podľa ustanovenia § 250b ods. 2 OSP.

Podľa § 250b ods. 2 OSP, ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správny orgán doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie

---

správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí.

V ustanovení § 250b ods. 2 OSP je zakotvený inštitút tzv. opomenutého účastníka. Ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci s ním ako s účastníkom konania mal správny orgán konať, súd musí zistiť nasledujúce skutočnosti:

- či mal byť žalobca účastníkom správneho konania (v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov resp. osobitného právneho predpisu napr. stavebného zákona),
- charakter rozhodnutia, ktoré žalobca žalobou napáda.

Správny súd v rámci konania o žalobe opomenutého účastníka otázku, či žalobca je alebo nie je opomenutý účastník, šetrí ako otázku predbežnú.

Súd v týchto prípadoch zabezpečuje, aby správne konanie prebehlo riadne. V zmysle súdnej judikatúry ustanovenie § 250b ods. 2 OSP prelamuje dôsledky § 247 ods. 2 OSP a § 250 ods. 2 OSP v tom, že priznáva procesné právo podať žalobu aj tomu, s kým správny orgán ako s účastníkom konania nekonal (aj keď žalobca účastníkom správneho konania bol) a napadnuté rozhodnutie mu nebolo doručené. Vo svojom dôsledku toto ustanovenie pripúšťa podanie žaloby aj proti neprávoplatnému rozhodnutiu a pri nevyčerpaní opravných prostriedkov, a to v záujme dôslednej ochrany práv fyzických a právnických osôb (k tomu pozri bližšie napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 279/2010-21 zo dňa 25. augusta 2010).

Ak súd dospje k záveru, že so žalobcom sa malo konať ako s účastníkom konania, uloží správnejmu orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie. Podľa okolností prípadu môže odložiť vykonateľnosť tohto rozhodnutia.

Stanoviskom súdu o povinnosti doručiť účastníkovi správne rozhodnutie je správny orgán viazaný a po uskutočnenom doručení predloží súdu administratívne spisy na rozhodnutie o žalobe (povinnosť správneho orgánu informovať súd o tom, že po vykonaní doručenia začal konanie o opravnom prostriedku, bola do ustanovenia § 250b ods. 2 doplnená zákonom č. 424/2002 Z. z. s účinnosťou od 1. septembra 2002).

Opomenutý účastník sa môže svojho práva podľa § 250b ods. 2 OSP účinne domôcť len v lehote troch rokov od vydania rozhodnutia, ktoré mu nebolo doručené (§ 250b ods. 3 OSP). V danom prípade ide o lehotu prekluzívnu a objektívnu.

Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali preskúmania a zrušenia rozhodnutia Okresného úradu Košice I, odboru životného prostredia, odd. starostlivosti o životné prostredie a územného plánovania, Hviezdoslavova 7, 040 32 Košice z 20. novembra 2001 tvrdiac, že uvedené rozhodnutie im nebolo doposiaľ doručené. Nakoľko ide o rozhodnutie z roku 2001, je zrejmé, že postup podľa § 250b ods. 2 OSP je vylúčený, keďže prekluzívna trojročná lehota (podľa § 250b ods. 3 OSP) už uplynula [a to 22. novembra 2004 – pondelok (§ 57 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP)]. Nie je preto ani na mieste skúmať, či žalobcovia mali byť účastníkmi konania, a či by teda zhora opísaný postup podľa § 250b ods. 2 OSP bol aspoň teoreticky možný (k tomu pozri bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/14/2011 zo 17. augusta 2011 – ASPI ID JUD72708SK).

Taktiež podľa ustálenej judikatúry správny súd uloží správnejmu orgánu doručiť jeho rozhodnutie žalobcovi, ktorý tvrdí, že rozhodnutie správneho orgánu mu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, len v prekluzívnej trojročnej lehote, ktorej začiatok sa viaže na deň vydania správneho rozhodnutia (pozri bližšie napr. R 89/11).

Z citovaných zákonných ustanovení a uvedenej judikatúry je zrejmé, že námietky žalobcov vznesené v odvolaní nemôžu obstať a sú pre danú vec bez právneho významu.

Poukazovanie na desaťročnú premlčaciu lehotu podľa Občianskeho zákonníka nie je namieste, nakoľko trojročná lehota uvedená v ustanovení § 250b ods. 3 OSP je lehotou prekluzívnou, pričom ustanovenia

---

Občianskeho zákonníka sú v správnom súdnictve vzhľadom na charakter, zmysel a účel správneho súdnictva (poskytovať efektívnu ochranu verejným subjektívnym právam fyzických a právnických osôb) neaplikovateľné.

Označenie procesných ustanovení OSP žalobcami zastúpenými kvalifikovaným advokátom za „druhoradé“ (!) a spomenutie možnosti dosiahnuť v konaní podľa piatej časti OSP súdny zmier taktiež nesvedčí o dobrej znalosti procesných predpisov a ich významu a nesvedčí ani o aspoň elementárnej znalosti základných princípov správneho súdnictva.

V súvislosti s tvrdením žalobcov, že „až nepriamo z rozsudku Krajského súdu v Košiciach (vo veci sp. zn. 4S/23/2003), ktorým bolo zrušené stavebné povolenie, sa o tejto skutočnosti dozvedeli“, Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky nedá nespomenúť zásadu, ktorá platila už v rímskom práve a podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením, či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To isté platí aj o využívaní zákonných procesných ustanovení.

Podľa § 250d ods. 3 veta prvá OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak smeruje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd rozhodol správne, keď konanie v predmetnej veci podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil, a preto rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach podľa 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Skutočnosť, že žalobcovia podali žalobu na súd oneskorene, t. j. po uplynutí zákonnej trojročnej lehoty na jej podanie podľa § 250b ods. 3 OSP, a krajský súd konanie o nej zastavil, nemožno považovať za porušenie základného práva upraveného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko žalobcovia neboli v konaní o odvolaní úspešní a žalovaným preto, že im z dôvodu neúspešného odvolania žalobcov trovy nevznikli, ani si ich neuplatnili a ani im zo zákona náhrada trov konania neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

25.

ROZHODNUTIE

Proces konzultácií je upravený z hľadiska hmotného i procesného práva v ustanovení § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, predstavuje verejný postup, z ktorého nie je vylúčený žiadny subjekt.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžz/2/2012 z 28. júna 2012)

Návrhom na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa ustanovenia § 250v O.s.p. navrhovateľ žiadal, aby súd odporcovi zakázal pokračovať v porušovaní práv navrhovateľa v procese konzultácií podľa zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „zákon č. 351/2011 Z.z.) a prikázal odporcovi obnoviť stav pred zásahom:

- a) začínať proces konzultácií vo veci návrhu opatrení: Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 4 a Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 5 zverejnených dňa 16. januára 2012 na konzultačnom mieste na webovom sídle Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov,
- b) viesť spis konzultácií vo veci návrhu opatrení: Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 4 a Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 5,
- c) dodržiavať postupnosť procesných úkonov v konzultáciách vo veci návrhu opatrení: Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 4 a Analýzy veľkoobchodného relevantného trhu č. 5 ustanovených zákonom, a tým súčasne uplatňovať postupy a inštitúty stanovené správnym poriadkom tak, aby boli zachované a chránené všetky práva a oprávnené záujmy spoločnosti Slovak Telekom, a.s. a ďalších účastníkov konania vyplývajúce zo správneho poriadku a zákona č. 351/2011 Z.z.

Žiadal, aby odporca bol zaviazaný k náhrade trov konania.

V návrhu navrhovateľ uviedol, že pripomienky a stanovisko k návrhu v procese konzultácií predložil listom dňa 16. februára 2012, pričom dňa 24. februára 2012 bol navrhovateľovi doručený list odporcu zo dňa 20. februára 2012, v ktorom bolo uvedené „proces konzultácií nie je konaním, v ktorom sa rozhoduje o právach a právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb, preto na tento proces nie je možné aplikovať režim správneho poriadku“. Následne dňa 28. februára 2012 odporcovi adresoval žiadosť o nazretie do správnych spisov, pričom listom dňa 7. marca 2012 mu odporca oznámil, že žiadosť o nazretie do správnych spisov považuje za neopodstatnenú. Všetky písomnosti týkajúce sa konzultácií sú transparentne zverejnené na internetovej stránke úradu. Odporca v liste uviedol, že okrem uverejnených písomností nedisponuje ďalšími písomnosťami a ani iným podkladom rozhodnutia. Dňa 18. marca 2012 navrhovateľ zaslal odporcovi sťažnosť pre porušenie práv a chránených záujmov spoločnosti Slovak Telekom, a.s.

Nezákonnosť zásahu zdôvodnil navrhovateľ v návrhu nasledovne: Ustanovenie § 74 ods. 2 zákona č. 351/2011 Z. z. na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy § 72 ods. 2 písm. a/ zákona č. 610/2003 Z. z., konzultácie nijako nevyníma spod pôsobnosti správneho poriadku. Proces konzultácií je teda v zmysle zákona č. 351/2011 Z. z. nepochybne postupom, na ktorý je odporca povinný aplikovať ustanovenia správneho poriadku a rešpektovať práva všetkých účastníkov konania. Keďže sa na konanie – proces konzultácií vzťahuje správny poriadok, odporca bol povinný viesť správne spisy a umožniť navrhovateľovi do nich nahliadnuť. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Sžz/3/2010. Odporca tým, že nevedie spis procesu konzultácií analýz nesplnil základnú požiadavku na kontrolu zákonnosti jeho postupu a výkonu právomoci a súčasne neumožnil navrhovateľovi realizovať práva účastníka konania.

Odporca vo vyjadrení k návrhu navrhol, aby súd návrh zamietol v plnom rozsahu ako neprípustný alebo nedôvodný. Namietal, že navrhovateľ nesplnil subjektívnu prekluzívnu lehotu na podanie návrhu stanovenú v § 250v ods. 3 O.s.p., keďže národné konzultácie začali dňa 16. januára 2012 uverejnením Analýzy relevantného trhu na webovom sídle Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky. Keďže navrhovateľ zaslal pripomienky

v lehote jedného mesiaca, musel sa o začiatku konzultácií dozvedieť najneskôr dňa 16. februára 2012. Z tohto dôvodu žiadal o odmietnutie návrhu. Proces konzultácií nemožno podriaďiť správne poriadku. Proces konzultácií je komplexne upravený v § 10 zákona č. 351/2011 Z. z., ktorý je výsledkom transpozície článkov 7 a 7a Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2002/21/ES zo dňa 7. marca 2002 o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby. Proces konzultácií nie je konaním, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb. Postup podľa správneho poriadku by bol v rozpore s rozhodnutím Komisie zo dňa 19. mája 2011. Komisia uviedla, že doručenie oznámenia výhradne spoločnosti Slovak Telekom, a.s. predstavuje postup, pri ktorom sa so spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. zaobchádza inak a privilegovaným spôsobom. Komisia vyzvala odporcu, aby v budúcnosti zaistil v národných konzultáciách rovnaké zaobchádzanie so všetkými trhovými subjektmi. Odporca uviedol, že v procese konzultácií postupoval v súlade so zákonom a preto nemohlo dôjsť k porušeniu procesných práv navrhovateľa.

Odporca doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky oznámenie o začatí správneho konania vo veci určenia významného podniku o uloženia povinností na relevantnom trhu č. 4 zo dňa 9. mája 2012, ktoré bolo doručené navrhovateľovi.

Navrhovateľ vo vyjadrení k vyjadreniu odporcu uviedol, že lehotu na podanie návrhu podľa § 250v O.s.p. dodržal, keďže sa o nezákonnom zásahu pod č. 1 dozvedel až dňa 22. marca 2012, ktorého dňa zverejnil odporca na svojom konzultačnom mieste na webovom sídle odporcu finálne znenie oboch dotknutých relevantných trhov č. 4 a č. 5. Pokiaľ ide o zásah pod č. 2, odporca listom zo dňa 7. marca 2012, ktorý bol doručený navrhovateľovi dňa 13. marca 2012, oznámil, že nahliadnutie do spisu nepovoľuje.

Uviedol, že na proces konzultácií sa musí vzťahovať správny poriadok s ohľadom na úpravu obsiahnutú v zákone č. 351/2011 Z. z. Pokiaľ ide o rozhodnutie Komisie, toto pochádza z obdobia platnosti predchádzajúcej právnej úpravy – zákona č. 610/2003 Z. z. Odporca mal povinnosť viesť administratívny spis správneho konania – konzultácií podľa § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. Zotrvál v plnom rozsahu na návrhu zo dňa 12. apríla 2012.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie o návrhu navrhovateľa na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v O.s.p. (§ 246 ods. 2 písm. b/ O.s.p. v spojení s § 250v ods. 8 O.s.p.) vo veci nariadil podľa § 250g ods. 1 pojednávanie na deň 28. júna 2012.

Na pojednávaní dňa 28. júna 2012 navrhovateľ – jeho právny zástupca uviedol, že trvá na podanom návrhu a na rozdiel od písomného návrhu, neuplatňuje náhradu trov konania. Za súčasnej právnej úpravy sa na konzultácie podľa § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. vzťahuje zákon o správnom konaní, pričom zotrval na argumentoch uvedených v podanom návrhu. Súdu predložil rozhodnutie navrhovateľa zo dňa 30. apríla 2012, proti ktorému rozhodnutiu podal rozklad. Namietal, že z obsahu tohto rozhodnutia (s. 79) je tiež zrejmé, že na proces konzultácií sa musí vzťahovať zákon o správnom konaní.

Právny zástupca odporcu uviedol, že trvá na dôvodoch, ktoré podrobne vyjadril v písomnom vyjadrení k návrhu zo dňa 9. mája 2012. Proces konzultácií nemá a nemôže mať charakter správneho konania. Navrhol, aby súd návrh zamietol.

Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. júna 2012.

Z o d ô v o d n e n i a :

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaným, demokratickým a právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je dobre fungujúce správne súdnictvo.

Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené, má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby fyzická alebo právnická osoba sa domáhala ochrany svojich práv na správnych súdoch. Vyplýva to z historicky daného

---

a v Slovenskej republike ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie vecných kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich súdnej kontroly.

Podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sudy preskúmajú zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v intenciách článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa uskutočňuje podľa ustanovení druhej a tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa § 244 ods. 5 veta prvá O.s.p. sudy v správnom súdnictve konajú o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy a o vykonateľnosti rozhodnutí cudzích správnych orgánov. Piata hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku zakotvuje konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Účelom konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je poskytnutie súdnej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný proti nej alebo v jeho dôsledkoch bol proti nej priamo vykonaný za predpokladu, ak taký zásah alebo jeho dôsledky trvajú alebo hrozí jeho opakovanie. Súdne konanie je zárukou, že súd uložením povinnosti odporcu nepokračovať v porušovaní práva navrhovateľa a v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom, vytvorí reálny predpoklad na eliminovanie nezákonného stavu, ktorý vznikol protiprávnym konaním, prípadne aj nekonaním orgánu verejnej správy.

Právna úprava správneho súdnictva v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku na rozdiel od konania v občianskoprávných veciach ustanovuje rigoróznú úpravu jednotlivých úkonov. To platí aj rovnako pre konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy podľa § 250v O.s.p. keďže v odseku 8 citovaného ustanovenia je stanovené, že na konanie podľa tejto hlavy sa použijú ustanovenia prvej a druhej hlavy tejto časti primerane, ak v tejto hlave nie je ustanovené inak.

Konanie o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy predstavuje subsidiárnu formu súdnej ochrany v správnom súdnictve, ktorú možno aplikovať iba v prípade, ak iná právna možnosť ochrany chýba. V prípade, ak bolo vydané rozhodnutie orgánu verejnej správy je treba sa domáhať súdnej ochrany postupom podľa druhej alebo tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 250v pojem „zásah“ nedefinuje; jeho definíciu neobsahuje ani iný zákon. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ide o súdnu ochranu pred faktickými nezákonnými zásahmi orgánov verejnej moci, ktoré nie sú rozhodnutím alebo iným individuálnym aktom. Judikatúra považuje za zásah nezákonný, resp. v širšom zmysle protiprávny, útok orgánov verejnej moci proti subjektívnym verejným právam fyzickej alebo právnickej osoby spočívajúci v postupoch orgánu verejnej správy alebo v jeho činnosti, úkone, pokyne, prípadne nečinnosti. Musí ísť o priamy zásah do subjektívnych verejných práv (napr. porušenie práva na život, práva na osobnú slobodu, práva na ochranu vlastníctva, práva na ochranu obydlia a pod.). Takýto zásah orgánu verejnej správy správny súd nemôže zrušiť, môže však správnemu orgánu zakázať, aby v porušovaní dotknutého práva pokračoval, a ak je to možné, správnemu orgánu prikázať, aby obnovil stav pred zásahom.

Cieľom ochrany podľa § 250v O.s.p. je teda ukončenie nezákonného zásahu správneho orgánu, proti ktorému sa fyzická alebo právnická osoba nemôže brániť inými prostriedkami.

Súd v danej veci musel posúdiť, či došlo k naplneniu jednotlivých znakov, ktorými je nezákonný zásah v ustanovení § 250v O.s.p. vymedzený:

Musí ísť o návrh, v ktorom fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch a

- ide o nezákonný zásah orgánu verejnej správy,
- zásah nie je rozhodnutím,
- zásah bol zameraný priamo proti fyzickej alebo právnickej osobe alebo proti nim vykonaný,

-
- dôsledky zásahu trvajú alebo hrozí jeho opakovanie,
  - navrhovateľ vyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis,
  - návrh bol podaný do 30 dní odo dňa, keď sa osoba dotknutá zásahom o ňom dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď k nemu došlo.

Z citovaného ustanovenia vyplýva aj negatívne vymedzenie, že návrh nie je úspešný, ak sa navrhovateľ domáha iba určovacieho výroku, že zásah je alebo bol nezákonný.

Právne posúdenie splnenia definičných znakov, ktorými je nezákonný zásah v ustanovení § 250v O.s.p. vymedzený, predstavuje rozhodovanie vo veci samej, t.j. v merite veci.

Najvyšší súd posúdil návrh navrhovateľa v intenciách definičných znakov, ktorými je nezákonný zásah vymedzený v ustanovení § 250v O.s.p., a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

Základným poslaním zákona č. 351/2011 Z. z. bola transpozícia nových smerníc Európskeho parlamentu a Rady do právneho poriadku Slovenskej republiky. Ide o nasledovné dokumenty:

- Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/136/ES z 25. novembra 2009, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 2002/22/ES o univerzálnej službe a právach užívateľov týkajúcich sa elektronických komunikačných sietí a služieb, smernica 2002/58/ES týkajúca sa spracovávaní osobných údajov a ochrany súkromia v sektore elektronických komunikácií a nariadenie (ES) č. 2006/2004 o spolupráci medzi národnými orgánmi zodpovednými za vynucovanie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa.
- Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/140/ES z 25. novembra 2009, ktorou sa menia a dopĺňajú smernice 2002/21/ES o spoločnom regulačnom rámci pre elektronické komunikačné siete a služby, 2002/19/ES o prístupe a prepojení elektronických komunikačných sietí a príslušných zariadení a 2002/20/ES o povolení na elektronické komunikačné sieťové systémy a služby. Tretím dokumentom je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1211/2009 z 25. novembra 2009, ktorým sa zriaďuje Orgán európskych regulátorov pre elektronické komunikácie (BEREC) a jeho úrad.

Proces konzultácií je jedným zo základných nástrojov regulácie trhu elektronických komunikácií. Právna úprava subsumovaná v ustanovení § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. vymedzuje rozsah návrhov opatrení, ku ktorým má úrad povinnosť uskutočniť vnútroštátne konzultácie, ako aj tých, ktorý je povinný konzultovať na úrovni Európskej únie.

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z. pred prijatím opatrenia, ktoré bude mať značný vplyv na relevantný trh, alebo ak to ustanovuje tento zákon umožní úrad dotknutým osobám vyjadriť sa k návrhu opatrenia. Lehota na vyjadrenie je jeden mesiac odo dňa zverejnenia návrhu opatrenia; v zložitých prípadoch môže byť lehota predĺžená najviac na dva mesiace. Ak je to primerané, úrad v čo najväčšej miere prihliadne na stanoviská združení koncových užívateľov, výrobcov telekomunikačných zariadení a podnikov.

Podľa ods. 2 na účel konzultácií úrad zriadi a spravuje na svojom webovom sídle konzultačné miesto, na ktorom zverejní pravidlá upravujúce postup úradu a dotknutých osôb v procese konzultácií, návrhy opatrení, predložené pripomienky okrem informácií, ktoré sú označené ako predmet obchodného tajomstva a výsledky konzultácií vrátane vyhodnotenia pripomienok.

V zmysle ods. 3 výsledky konzultácií, vrátane vyhodnotenia pripomienok, úrad zverejní na konzultačnom mieste do jedného mesiaca od uplynutia lehoty na vyjadrenie podľa ods. 1.

Medzi účastníkmi nebola sporná skutočnosť, že odporca dňa 16. januára 2012 na konzultačnom mieste na svojom webovom sídle zverejnil návrhy opatrení: Analýzu veľkoobchodného relevantného trhu č. 4 – veľkoobchodný fyzický prístup a Analýzu veľkoobchodného relevantného trhu č. 5 – veľkoobchodný širokopásmový prístup a vyzval dotknuté osoby vyjadriť sa k predmetným návrhom.

Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že bol ukrátený na svojich právach a chránených záujmoch zásahom odporcu, ktorý ho neupovedomil o začatí správneho konania podľa § 18 ods. 3 správneho poriadku a v dôsledku neaplikovania správneho poriadku odporcom v procese konzultácií analýz. Ďalej tvrdil, že išlo o zásah do práv podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku, najmä do práva navrhovateľa nazerať do spisu podľa § 23 ods. 1 správneho poriadku a zároveň aj do práva vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia podľa § 33 ods. 2 správneho poriadku, a to nečinnosťou odporcu, nevedením spisu o procesoch konzultácií analýz. Návrh odôvodnil ustanovením § 74 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z., podľa ktorého sa na konanie podľa tohto zákona, teda aj na konzultácie podľa § 10 vzťahuje správny poriadok. Ustanovenie § 74 ods. 2, na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy (§ 72 ods. 2 písm. a/ zákona č. 610/2003 Z. z.), konzultácie nijako nevyňíma spod pôsobnosti správneho poriadku.

Podľa názoru najvyššieho súdu navrhovateľ nepreukázal, že by boli splnené podmienky stanovené Občianskym súdnym poriadkom v ustanovení § 250v na podanie návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Zákon č. 351/2011 Z. z. v ustanovení § 6 vymedzuje pôsobnosť orgánov štátnej správy v oblasti elektronických komunikácií, t.j. Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky a Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky.

Telekomunikačný úrad je v konaní podľa zákona č. 351/2011 Z. z. garantom zákonnosti, keď aj s odkazom na čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, jedným zo znakov právneho štátu je taká činnosť orgánov verejnej správy, ktorá je v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, pričom na ochrane a presadzovaní zákonnosti je verejný záujem.

Proces konzultácií je podľa názoru najvyššieho súdu jednoznačne upravený z hľadiska hmotného práva, ale i procesného v ustanovení § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. Konzultácie predstavujú verejný postup, z ktorého nie je vylúčený žiadny subjekt, t.j. do procesu konzultácií sa môže zapojiť neobmedzený, t.j. neurčitý počet subjektov.

Je síce pravdou, že zákon č. 351/2011 Z. z. na rozdiel od predtým platného zákona *expressis verbis* v ustanovení § 74 nevytlúčil aplikáciu všeobecného predpisu o správnom konaní na konzultácie podľa § 10 cit. zákona. Je treba však venovať pozornosť § 74 ods. 1, v ktorom je zakotvené, že „na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak“. Pri interpretácii slov, „ak tento zákon neustanovuje inak“, treba podľa najvyššieho súdu dospieť k názoru, že zákonodarcu zakotvil v zákone špeciálnu procesnú úpravu v ustanoveniach zákona, ktoré sa vzťahujú na proces konzultácií napr. upravených v ustanovení § 10 cit. zákona. Iný výklad zákona by bol podľa názoru najvyššieho súdu v rozpore so zmyslom a účelom inštitútu konzultácií.

Konzultácie nie sú správnym konaním, v ktorom sa rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch, alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb tak, ako je to stanovené v ustanovení § 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov.

Z ustanovenia § 10 vyplýva, že v procese konzultácií sa realizujú práva Európskej únie a odporca spolupracuje aj s Európskou komisiou a orgánom európskych regulátorov. Aj v tomto kontexte považoval súd za ústavne konformný výklad § 74 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z. z., že na proces konzultácií sa nevzťahuje zákon o správnom konaní.

Uskutočnenie konzultácií podľa § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. je v intenciách zákona v kompetencii odporcu.

Podľa názoru súdu odporca písomnosti v rámci konzultácií transparentne postupom stanoveným v § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. uverejnil na internetovej stránke úradu v záložke Konzultačné miesto. Nebolo jeho povinnosťou viesť administratívny spis, keďže neprebiehala správne konanie.

Z tohto dôvodu navrhovateľ v procese konzultácií podľa § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. nemohol byť ukrátený na svojich subjektívnych právach a právom chránených záujmoch zásahom, ktorý sám o sebe nie je nezákonný.

Preto podľa názoru súdu zo strany odporcu jeho postupom podľa zákona č. 351/2011 Z. z. nedošlo k nezákonnému zásahu voči navrhovateľovi.

Navrhovateľova argumentácia, že s ohľadom na znenie ustanovenia § 74 zákona č. 351/2011 Z. z. treba na proces konzultácií aplikovať zákon o správnom konaní, vychádza podľa názoru súdu z reštriktívneho výkladu, ktorý nerešpektuje samotný účel, obsah a cieľ zákona. Navrhovateľ ani nepreukázal, že by odporca konal v rozpore s ustanovením § 10 zákona č. 351/2011 Z. z. a svoje tvrdenia o zásahu do jeho subjektívnych práv odvodzoval len od vlastnej interpretácie ustanovenia § 74 zákona č. 351/2011 Z. z. Argumenty navrhovateľa uvedené v návrhu nepovažoval súd za právne relevantné.

Ústavný súd Slovenskej republiky sa vo svojich viacerých nálezoch vyjadril k obsahu práva na súdnu ochranu v podmienkach materiálneho právneho štátu a k výkladu a aplikácii právnych predpisov. Tak napr. v náleze sp. zn. III. ÚS 341/2007 zo dňa 1. júla 2008 Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval:

„Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikácie abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vždy o metodologický postup, v rámci ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu. Pri výklade a aplikácii ustanovení právnych predpisov je nepochybne treba vychádzať najprv z ich doslovného znenia. Súd však nie je doslovným znením zákonného ustanovenia viazaný absolútne. Môže, ba dokonca sa musí od neho (od slovného znenia právneho textu) odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne závažných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 ústavy). Samozrejme, že sa v takýchto prípadoch musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii. V prípadoch nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu (umožňujúceho napr. viac verzii interpretácie) alebo v prípade rozporu tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti, možno uprednostniť výklad e ratione legis pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom. Viazanosť štátnych orgánov zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, totiž neznamená výslovnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nepredstavuje iba viazanosť štátnych orgánov textom, ale aj zmyslom a účelom zákona“.

Ústavný súd Slovenskej republiky ďalej judikoval :

„Súd môže, ba dokonca sa musí od doslovného znenia právneho textu odchýliť v prípade, keď to zo závažných dôvodov vyžaduje účel zákona, systematická súvislosť alebo požiadavka ústavne súladného výkladu zákonov a ostatných všeobecne závažných právnych predpisov (čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). V takýchto prípadoch sa musí zároveň vyvarovať svojvôle (arbitrárnosti) a svoju interpretáciu právnej normy musí založiť na racionálnej argumentácii (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 341/2007 z 1. júla 2008, ďalej tiež uznesenie sp. zn. III. ÚS 274/2007 z 11. októbra 2007, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 72/2010 zo 4. mája 2010).

Najvyšší súd poznamenáva, že akceptovanie interpretácie ustanovenia § 74 vo vzťahu k § 10 zákona č. 351/2011 Z. z., tak ako ich chápe navrhovateľ by bolo v rozpore s účelom konzultácií.

Pokiaľ sa navrhovateľ odvoláva na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžz/3/2010 z 5. apríla 2011, najvyšší súd musel konštatovať, že v danom prípade išlo o vykonanie inšpekcie protimonopolného úradu (dawn raid), pričom bolo preukázané, že inšpekcia nebola vykonaná so základnými zásadami správneho konania. Podľa názoru súdu nejde o identické ani obdobné prípady, tak ako sa v návrhu domnieva navrhovateľ. Preto súd nezistil dôvody, aby vychádzal zo záverov uvedených v predmetnom rozsudku.

Súd nemohol prihliadať ani na obsah neprávoplatného rozhodnutia odporcu zo dňa 30. apríla 2012, keďže ide o iné konanie. Napokon navrhovateľ a podal proti tomuto rozhodnutiu rozklad.

Vzhľadom na horeuvedené skutočnosti najvyšší súd dospel k záveru, že v danej veci neboli splnené podmienky definičných znakov nezákonného zásahu, preto postupujúc podľa § 250v ods. 4 O.s.p. návrh ako nedôvodný zamietol.

Keďže navrhovateľ nebol v konaní úspešný, súd mu nepriznal právo na náhradu trov konania (§ 250v ods. 5 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 8 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Na záver súd poznamenáva, že navrhovateľ namietal postup podľa zákona č. 351/2011 Z. z., ktorý súd s ohľadom na zistený skutkový a právny stav nemohol posúdiť ako nezákonný zásah v intenciách ustanovenia § 250v O.s.p. To však neznamená, že ak by sa ďalšie konanie podľa zákona č. 351/2011 Z. z. javilo ako nezákonné, nemohol by sa navrhovateľ domáhať súdnej ochrany svojich subjektívnych verejných práv a záujmov na nezávislom súde.

26.

ROZHODNUTIE

Rozhodnutie poradnej odvolacej (rozkladovej) komisie nemôže byť predmetom prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu v správnom súdnictve, keďže poradná komisia nevydáva záväzné rozhodnutie a vedúci správneho orgánu nie je jej rozhodnutím viazaný.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžo/31/2011 z 18. apríla 2012)

Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom č. k. 21S/1/2011-29 zo dňa 11. mája 2011 zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vedúceho služobného úradu žalovaného (ako druhostupňového správneho orgánu) zo dňa 25. októbra 2010, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Krajského lesného úradu v Žiline (ako prvostupňového správneho orgánu) zo dňa 31. mája 2006 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom podľa § 40 ods. 2 písm. c) zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z. z.“) z dôvodu, že bol dňa 2. mája 2006 odvolaný ministrom pôdohospodárstva Slovenskej republiky z funkcie prednostu Obvodného lesného úradu v Kysuckom Novom Meste podľa § 57 ods. 5 zákona č. 326/2005 Z. z. o lesoch v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zákon č. 326/2005 Z. z.“).

Krajský súd dôvodil tým, že správne orgány oboch stupňov v preskúmvanej veci postupovali v intencii ustanovení zákonov č. 312/2001 Z. z., č. 326/2005 Z. z.. Krajský súd vyhodnotil žalobcove námietky ako nedôvodné. Druhostupňový správny orgán sa dostatočne vysporiadal s otázkou neposkytnutia iného voľného štátnozamestnaneckého miesta toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu a takisto s odovzdaním funkcie žalobcom po termíne skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. V danom prípade nemohlo byť žalobcovi ponúknuté miesto prednostu Obvodného lesného úradu v Žiline s poukazom na § 57 ods. 5 zákona č. 326/2005 Z. z., podľa ktorého prednostu vymenúva do funkcie podľa výsledkov výberového konania a odvoláva minister pôdohospodárstva Slovenskej republiky. Predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. c) zákona č. 312/2001 Z. z. je nezaradenie odvolaného vedúceho alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo sa so štátnym zamestnancom nedohodne inak, teda že po odvolaní štátneho zamestnanca z funkcie vedúceho úradu – predstaveného nebolo možné žalobcu zaradiť na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá alebo odvolaný vedúci úradu ponúknuté miesto odmietol. Žalobcovi podľa rozhodnutia zo dňa 31. mája 2006 bolo nepochybne zrejmé, z akého dôvodu došlo ku skončeniu jeho štátnozamestnaneckého pomeru. V konaní nebolo preukázané, že žalovaný disponoval v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu voľným miestom v zmysle § 40 ods. 2 písm. c) zákona č. 312/2001 Z. z., na ktoré by žalobcu žalovaný mohol zaradiť.

Krajský súd sa nestotožnil so žalobnou námietkou žalobcu, ktorá poukazovala na rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 5298/2006, nakoľko Krajský súd v Žiline už v rozsudku č. k. 21 S 44/2007-61 zo dňa 24. februára 2009 vyslovil, že toto rozhodnutie je paaktom, nulitným aktom, pretože ministerstvo pôdohospodárstva nemalo právomoc rozhodnúť o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu zo dňa 31. mája 2006 (keďže od 1. júna 2006 bola účinná novela zákona č. 312/2001 Z. z., podľa ktorej bol odvolacím orgánom vedúci služobného úradu, ktorý rozhodoval na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie). Na základe toho sa na žalobcom citované rozhodnutie ministerstva pôdohospodárstva č. 5298/2006 nemôže prihliadať.

Krajský súd tiež uviedol, že odovzдание funkcie žalobcom po termíne skončenia štátnozamestnaneckého pomeru (po 31. máji 2006) nie je právne významné a nemá vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia s poukazom na ustanovenie § 250i ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol zrušiť rozhodnutie krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie; uplatnil si nárok na náhradu trov konania. Žalobca namietal, že jeho štátnozamestnanecký pomer neskončil dňom doručenia rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého

pomeru, ale až odovzdaním agendy, teda 2. júna 2006. Keďže išlo o konkludentné konanie sporových strán, na základe ktorého jedna strana vydávala pracovné pokyny spojené s odovzdaním funkcie a druhá strana tieto pokyny plnila, súd mal posúdiť ďalšiu existenciu právneho vzťahu, ktorý existoval v období po doručení rozhodnutia o odvolaní z funkcie žalobcu. Takýto deň skončenia mal byť v rozhodnutí presne uvedený; neuvedenie skončenia štátnozamestnaneckého pomeru je podstatnou vadou konania pred správnym orgánom a vytvára stav právnej neistoty, a teda aj nezákonný stav napadnutého rozhodnutia. Žalobca považuje za nesprávne posúdenie krajského súdu, podľa ktorého žalobca nemal pripomienky voči stanovenému termínu odovzdania funkcie po dátume 31.5.2006. Žalobca proti rozhodnutiu podal opravný prostriedok a tieto námietky v ňom aj uviedol. Krajský súd postupoval nesprávne, keď považoval za vierohodný dôkaz predložený žalovaným týkajúci sa stavu štátnozamestnaneckých miest v rozhodnom období. Tento dôkaz mal byť vyžiadaný od ministerstva ako nadriadeného orgánu, ktorý by vierohodne preukázal neexistenciu možnosti ponúknuť štátnozamestnanecké miesto žalobcovi. Podľa názoru žalobcu krajský súd mal prihliadnuť na rozhodnutie ministerstva pôdohospodárstva č. 5298/2006 (ktoré bolo zrušené ako nezákonné), aj napriek jeho nulitnosti, ako na stanovisko (odborné posúdenie) ministerstva pôdohospodárstva a nie ako na rozhodnutie. Žalobca považuje hmotnoprávne zistenie ministerstva pôdohospodárstva obsiahnuté v rozhodnutí č. 5298/2006 za také právne stanovisko, ktoré hmotnoprávne posúdilo zákonnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom a jeho závery je potrebné považovať za hodnoverne zistené; podľa názoru žalobcu tomu nebráni ani § 125 zákona č. 312/2001 Z. z. účinný od 1. júna 2006.

Žalobca tiež namietal, že v druhostupňovom správnom konaní rozhodoval subjekt, ktorý mal byť vylúčený z konania a rozhodovania vo veci podľa § 9 až § 13 Správneho poriadku. Vedúci služobného úradu, ktorý napadnuté druhostupňové rozhodnutie podpísal, konal aj ako člen poradnej odvolacej komisie v danej veci. Na túto skutočnosť mal krajský súd prihliadať ex offio bez ohľadu na námietku žalobcu.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Zopakoval, že žalobcu nemohol zaradiť na voľné miesto prednostu Obvodného lesného úradu v Žiline, pretože obsadenie tohto miesta nie je v jeho kompetencii, ale v kompetencii ministra pôdohospodárstva (§ 57 ods. 5 zákona č. 326/2005 Z. z.). Služobný úrad preto nemal žiadne iné voľné štátnozamestnanecké miesto, na ktoré by mohol žalobcu zaradiť. V máji 2006 mal služobný úrad voľné jedno miesto, a to miesto prednostu Obvodného lesného úradu v Žiline. Je nepochybné, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil dňom doručenia prvostupňového rozhodnutia vo veci, t.j. 31. mája 2006. Skutočnosť, že sa služobný úrad a žalobca, vzhľadom na okolnosti, dohodli ešte 31. mája 2006 na odovzdaní agendy aj po tomto dátume, s čím žalobca výslovne súhlasil, nijako nemôže skončenie štátnozamestnaneckého pomeru z pohľadu času meniť, resp. negovať.

Žalovaný tiež poukázal na to, že hmotnoprávne zistenia ministerstva pôdohospodárstva vyjadrené v rozhodnutí č. 5298/2006 zo 4. septembra 2006 sú absolútne právne bezvýznamné aj vzhľadom na jeho nulitosť vyslovenú v rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S 44/2007-61 zo dňa 24. februára 2009 a vychádzajú z, v tom čase neplatnej právnej úpravy.

Žalovaný zdôraznil, že poradná odvolacia komisia Krajského lesného úradu v Žiline bola zriadená podľa § 139 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z. vedúcim služobného úradu Ing. B. dňa 29. apríla 2009 v zložení Ing. A. Ch., JUDr. J. K. a Ing. K. B. Jej uznesenie je návrhom vedúceho úradu. Dňa 23. septembra 2010 vláda Slovenskej republiky vymenovala do funkcie prednostu Krajského lesného úradu Ing. A. Ch. Podľa § 57 ods. 4 zákona č. 326/2005 Z. z. vedúcim úradu v služobnom úrade, ktorým je krajský lesný úrad, je prednosta krajského lesného úradu. Podľa § 138 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z. z. odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie. Podľa žalovaného v predmetnej veci bolo rozhodované v súlade s uvedenými zákonnými ustanoveniami.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a internetovej stránke www.nsud.sk (§ 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Z o d ô v o d n e n i a :

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo súdneho spisu, ktorého súčasťou sú aj spisy Krajského súdu v Žiline sp. zn. 21 S 44/2007, sp. zn. 21 S 65/2009 a administratívny spis žalovaného č. 2010/00379 zistil, že rozhodnutiu žalovaného v predmetnej veci predchádzalo viacero pre vec podstatných rozhodnutí:

- 1) Rozhodnutie Krajského lesného úradu v Žiline zo dňa 31. mája 2006 (rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu), ktorým bol skončený štátnozamestnanecký pomer žalobcu podľa § 40 ods. 2 písm. c) zákona č. 312/2001 Z. z., nakoľko ho minister pôdohospodárstva Slovenskej republiky odvolacím dekrétom zo dňa 2. mája 2006 odvolal z funkcie prednostu Obvodného lesného úradu v Kysuckom Novom Meste.
- 2) Rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky zo dňa 4. septembra 2006, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Krajského lesného úradu v Žiline zo dňa 31. mája 2006 (*uvedené v bode 1*).
- 3) Následne Krajský lesný úrad v Žiline vydal rozhodnutie zo dňa 8. januára 2007 (prvostupňové rozhodnutie), ktorým so žalobcom skončil štátnozamestnanecký pomer podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z. z.
- 4) Vedúci služobného úradu Krajského lesného úradu v Žiline (ako druhostupňový správny orgán) rozhodnutím zo dňa 19. februára 2007 potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu (Krajského lesného úradu v Žiline) zo dňa 8. januára 2007 (*uvedené v bode 3*).
- 5) Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 21 S 44/2007-61 zo dňa 24. februára 2009 zrušil rozhodnutie Krajského lesného úradu v Žiline zo dňa 8. januára 2007 (prvostupňové rozhodnutie), ako aj rozhodnutie vedúceho služobného úradu Krajského lesného úradu v Žiline zo dňa 19. februára 2007 (druhostupňové rozhodnutie) (*rozhodnutia uvedené v bodoch 3 a 4*) a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd v Žiline v odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Krajského lesného zo dňa 31. mája 2006 (*uvedené v bode 1*) rozhodoval nepríslušný orgán – Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky – ktorý nebol funkčne príslušný a nemal na konanie o odvolaní ani právomoc. Krajský súd vychádzal z ustanovenia § 138 zákona č. 312/2001 Z. z. v znení účinnom od 1. júna 2006, podľa ktorého odvolacím správnym orgánom vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru bol vedúci služobného úradu. Z týchto dôvodov je rozhodnutie Ministerstva pôdohospodárstva zo dňa 4. septembra 2006 (*uvedené v bode 2*) nulitným aktom, na ktorý sa hľadá ako keby neexistoval.
- 6) Následne vedúci služobného úradu Krajského lesného úradu v Žiline rozhodnutím zo dňa 10. júla 2009 (druhostupňové rozhodnutie) zmenil rozhodnutie Krajského lesného úradu v Žiline zo dňa 31. mája 2006 (*uvedené v bode 1*) tak, že vo výrokovej časti z údajov uvedených pri funkcii štátneho zamestnanca (žalobcu) vypustil text „predstavený – prednosta Obvodného lesného úradu“.
- 7) Krajský súd v Žiline rozsudkom č. k. 21 S 65/2009-53 zo dňa 8. júna 2010 zrušil rozhodnutie vedúceho služobného úradu Krajského lesného úradu v Žiline zo dňa 10. júla 2009 (*uvedené v bode 6*) pre nepreskúmateľnosť a nezrozumiteľnosť, nakoľko výrok rozhodnutia nezodpovedal odôvodneniu rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu – vo výroku bola konštatovaná zmena rozhodnutia prvostupňového orgánu a v odôvodnení sa odvolací správny orgán stotožňoval s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa.
- 8) Krajský lesný úrad v Žiline opravil formálne chyby v rozhodnutí zo dňa 31. mája 2006 (*uvedené v bode 1*) vo funkcii žalobcu listom zo dňa 11. augusta 2010.
- 9) Vedúci služobného úradu Krajského lesného úradu v Žiline rozhodnutím zo dňa 25. októbra 2010 potvrdil rozhodnutie Krajského lesného úradu v Žiline zo dňa 31. mája 2006 (*uvedené v bode 1*).

Z uvedených skutočností vyplýva, že predmetom tohto konania sú rozhodnutia Krajského lesného úradu v Žiline zo dňa 31. mája 2006 ako prvostupňového správneho orgánu (*uvedené v bode 1*), a rozhodnutie vedúceho služobného úradu Krajského lesného úradu v Žiline zo dňa 25. októbra 2010 ako druhostupňového správneho orgánu (*uvedené v bode 9*).

Štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil odvolaním v zmysle § 40 ods. 2 písm. c) zákona č. 312/2001 Z. z. v znení účinnom k 31. máju 2006 (rozhodnutie Krajského lesného úradu v Žiline zo dňa 31. mája 2006). Podľa citovaného ustanovenia v prípravnej štátnej službe, v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z dôvodu nezariadenia odvolaného

---

vedúceho úradu alebo predstaveného na vykonávanie štátnej služby na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu (§ 16 ods. 3) z dôvodu, že služobný úrad takéto miesto nemá a so štátnym zamestnancom sa nedohodne inak, pričom sa mu poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu. Pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. c) zákona č. 312/2001 Z. z. teda museli byť kumulatívne splnené nasledovné podmienky:

- štátny zamestnanec bol v prípravnej štátnej službe, v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe,
- išlo o odvolanie vedúceho úradu alebo predstaveného,
- nemožnosť zaradenia tohto štátneho zamestnanca (vedúceho úradu alebo predstaveného) na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu,
- služobný úrad také miesto nemal k dispozícii a so štátnym zamestnancom sa nedohodol inak.

Podľa názoru odvolacieho súdu boli splnené všetky štyri podmienky na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolaním. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa citovanej právnej normy je jednou z podmienok nemožnosť zaradenia štátneho zamestnanca na štátnozamestnanecké miesto toho istého odboru štátnej služby a na tú istú funkciu. V predmetnej veci tou istou funkciou, akú zastával žalobca, bola funkcia prednostu obvodného lesného úradu. Funkcia prednostu obvodného lesného úradu však nebola funkciou, ktorou by žalovaný reálne disponoval, pretože obsadenie funkcie prednostu obvodného lesného úradu patrilo a patrí do kompetencie ministra pôdohospodárstva Slovenskej republiky, ktorý ho menuje na základe výsledkov výberového konania (§ 57 ods. 5 zákona č. 326/2005 Z. z.). Vymenovaniu prednostu obvodného lesného úradu predchádza proces výberového konania, do ktorého sa žalobca mohol prihlásiť, absolvovať ho, a na základe výsledkov tohto výberového konania by minister pôdohospodárstva Slovenskej republiky žalobcu vymenoval alebo nevymenoval do funkcie prednostu obvodného lesného úradu. Zo spisu však nie je zrejmé, či sa žalobca výberového konania na obsadenie voľného miesta prednostu Obvodného lesného úradu v Žiline zúčastnil. Na základe uvedených skutočností nie je žalobca oprávnený od žalovaného požadovať, aby mu ponúkol miesto a vymenoval ho do funkcie prednostu obvodného lesného úradu, pretože to nepatrí do právomoci žalovaného. Krajský súd správne poukázal na to, že zákon č. 326/2005 Z. z. (§ 57 ods. 5) je vo vzťahu k zákonu č. 312/2001 Z. z. osobitným predpisom, ktorý ruší ustanovenia všeobecného predpisu, teda zákona č. 312/2001 Z. z. (*lex specialis derogat legi generali*); preto je potrebné postupovať podľa ustanovenia § 57 ods. 5 zákona č. 326/2005 Z. z..

K otázke určenia dňa skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 40 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z. z., podľa ktorého štátnozamestnanecký pomer sa skončí dňom doručenia rozhodnutia o odvolaní. Žalobcovi bolo rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru doručené 31. mája 2006 (streda). Žalobca sa so služobným úradom dohodol, že agendu odovzdá do 2. júna 2006 (piatok). Odovzdanie agendy inému štátnemu zamestnancovi v súvislosti s ukončením štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu nemožno v žiadnom prípade považovať za plnenie pracovných úloh na pokyn zamestnávateľa, ako to tvrdí žalobca. Služobný úrad bol voči žalobcovi ústretový a umožnil mu odovzdanie agendy do 2. júna 2006, hoci žalobca bol povinný odovzdať agendu už 31. mája 2006. Vzhľadom na pozíciu zastávanú žalobcom a zákonom mu zverenú kompetencie ako predstavenému služobného úradu (prednosta obvodného lesného úradu) súvisiace s personálnou agendou, majetkovou, hospodárskou, ekonomickou agendou a pod. bol žalobcovi poskytnutý priestor na jej odovzdanie (práve vzhľadom na jej obšírnosť). V čase od 31. mája 2006 do 2. júna 2006 žalobca nevykonával žiadnu činnosť, ktorá by služobný úrad zaväzovala do budúcnosti, neuzatváral zmluvy, nekonal v personálnych veciach, majetkových veciach a podobne, pretože na tieto činnosti nebol poverený služobným úradom; nemohol ich vykonávať ani vzhľadom na jeho odvolanie z funkcie prednostu obvodného lesného úradu ministrom pôdohospodárstva Slovenskej republiky. Navyše, od 1. júna 2006 bol vymenovaný zástupca predstaveného – prednostu Obvodného lesného úradu v Kysuckom Novom Meste pán Milan Straka, do ktorého kompetencie tieto úlohy patrili. Služobný úrad žalobcovi nepridelil žiadnu prácu, ktorá by nesúvisela so skončením štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu. Odovzdanie agendy v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru nemožno považovať za plnenie pracovných úloh v zmysle § 2 zákona č. 312/2001 Z. z.. Preto nemožno hovoriť o tom, že štátnozamestnanecký pomer žalobcu skončil až 2. júna 2006, ale skončil 31. mája 2006, kedy mu bolo doručené rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, s ktorým zákon spája účinky zániku štátnozamestnaneckého pomeru (§ 40 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z. z. účinného k 31. máju 2006).

Pokiaľ ide o citovanie rozhodnutia Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 5298/2006 zo dňa 4. septembra 2006, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Krajského lesného úradu v Žiline zo dňa 31. mája 2006, odvolací súd poukazuje na právoplatný rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21 S 44/2007-61 zo dňa 24. februára 2009. Krajský súd v Žiline v odôvodnení tohto rozsudku uviedol, že o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Krajského lesného úradu zo dňa 31. mája 2006 rozhodovalo Ministerstvo pôdohospodárstva Slovenskej republiky, ktoré nemalo právomoc o odvolaní konať a ani rozhodovať. Nedostatok právomoci je takým závažným nedostatkom konania, ktorý vedie k zrušeniu takého rozhodnutia a vysloveniu, že ide o nulitné rozhodnutie (paakt). Nulita aktu je sama osebe dôvodom pre jeho zrušenie súdom bez ohľadu na to, či žaloba túto skutočnosť nenamietala alebo žiadala o zrušenia rozhodnutia z iných dôvodov. Nulitným aktom je teda správny akt, vydaný absolútne vecne (funkčne) nepríslušným správnym orgánom, z ktorého nevznikajú žiadne právne následky. Nie je možné naň vôbec prihliadať (či už ako na rozhodnutie alebo stanovisko), pretože ako vyplýva z právnej teórie a právnej praxe akt, vyhlásený za nulitný, neexistuje. Z uvedených dôvodov odvolací súd neprihliadol na argumenty žalobcu, že na rozhodnutie ministerstva pôdohospodárstva je potrebné prihliadať ako na stanovisko, pretože toto tvrdenie žalobcu je v absolútnom rozpore s právnou teóriou a právnou praxou definujúcou nulitu správneho aktu (rozhodnutia).

Odvolací súd sa zaoberal aj námietkou zaujatosti uplatnenou žalobcom voči vedúcemu služobného úradu Krajského lesného úradu Ing. Ch. Žalobca namieta, že Ing. Ch. vo veci konal ako člen poradnej odvolacej komisie a rozhodoval aj ako druhostupňový správny orgán. Odvolací súd konštatuje, že poradná odvolacia komisia bola zriadená podľa § 139 zákona č. 312/2001 Z. z. 29. apríla 2009 (v zložení Ing. A. Ch., JUDr. J. K., Ing. K. B.) vedúcim služobného úradu Ing. B. Žalobca namietal zaujatosť Ing. Ch. a Ing. B. už v správnom konaní, ale vedúci služobného úradu žalovaného Ing. P. B. rozhodnutím zo dňa 14. septembra 2010 ich ako členov poradnej odvolacej komisie nevylúčil. Poradná odvolacia komisia predložila svoje stanovisko vedúcemu služobného úradu (Ing. B.) 3. septembra 2010 pod č. 2010/0800. Zmena v osobe vedúceho služobného úradu nastala až 23. septembra 2010, kedy minister pôdohospodárstva Slovenskej republiky vymenoval Ing. Ch. za prednostu Obvodného lesného úradu v Kysuckom Novom Meste. Poradná odvolacia komisia podľa § 138, § 139 zákona č. 312/2001 Z. z. mala len poradný charakter, nemala rozhodovaciu právomoc.

Námietku predpojatosti môže účastník správneho konania podať z dôvodov uvedených v § 9 Správneho poriadku – v predmetnej veci z obsahu podania žalobcu vyplýva, že ide o námietku podľa § 9 ods. 2 v spojení s § 13 Správneho poriadku. Podľa § 9 ods. 2 Správneho poriadku z prejednávania a rozhodovania pred správnymi orgánmi je vylúčený aj ten, kto sa v tej istej veci zúčastnil na konaní ako zamestnanec správneho orgánu iného stupňa. Musí ísť o účasť zamestnanca na konaní v tej istej veci, t.j. predmet konania musí byť v oboch prípadoch zhodný. Účasťou je potrebné rozumieť účasť na prejednávaní a na rozhodovaní veci. Dôvodom vylúčenia však nie je, ak zamestnanec poskytol správny orgán iného stupňa iba radu. Správnym orgánom iného stupňa je orgán nižšieho alebo vyššieho stupňa, teda orgán inštančne vyšší alebo nižší po vertikálnej línii, nie však po línii horizontálnej. Z tých istých dôvodov je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčený i člen komisie, ktorá uskutočňuje konanie (§ 13 ods. 1 Správneho poriadku). Ustanovenie § 13 ods. 1 Správneho poriadku je potrebné vykladať v spojení s § 6 ods. 3 Správneho poriadku, podľa ktorého osobitné zákony ustanovia, v ktorých veciach sú na konanie príslušné komisie, rady alebo inak označené kolektívne orgány (napríklad Rada pre vysielanie a retransmisiu, Banková rada Národnej banky Slovenska, ktorých rozhodnutia sú preskúmateľné v správnom súdnictve, a podobne). V predmetnej veci však zákon č. 312/2001 Z. z. nezveril poradnej odvolacej komisii rozhodovaciu právomoc tak, ako to má na mysli ustanovenie § 6 ods. 3 Správneho poriadku; jej úloha je len poradná, pričom vedúci služobného úradu nemusí súhlasiť so stanoviskom poradnej odvolacej komisie a môže rozhodnúť inak, ako mu navrhla poradná odvolacia komisia. Rozhodnutie poradnej odvolacej komisie ako také nemôže byť relevantným predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve, pretože nie je splnená podmienka uvedená v § 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, žeby bol žalobca dotknutý na svojich právach stanoviskom poradnej odvolacej komisie, nakoľko (ako bolo uvedené vyššie) poradná odvolacia komisia má poradnú funkciu, nevydáva záväzné rozhodnutia, vedúci služobného úradu nie je jej rozhodnutím viazaný. Na základe uvedených skutočností, nemožno v prípade Ing. Ch. aplikovať ustanovenie § 9 ods. 2 ani § 13 Správneho poriadku, nakoľko poradná odvolacia komisia nie je iným, inštančne podriadeným, orgánom vedúcemu služobného úradu (čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že vedúci služobného úradu nepreskúmava stanovisko poradnej odvolacej komisie, ale rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu), nejde ani o komisiu, ktorá by mala zákonom zverenú rozhodovaciu právomoc. Poradná odvolacia komisia sa zriaďuje ad hoc, aby prerokovala odvolanie a navrhla vedúcemu služobného úradu možný postup. Odvolací súd poukazuje aj na to, že žalobca podal námietku predpojatosti voči Ing. Ch. a Ing. B., o ktorej

---

rozhodol vedúci služobného úradu žalovaného Ing. P. B. rozhodnutím zo dňa 14. septembra 2010 tak, že ich ako členov poradnej odvolacej komisie nevyhlásil. Poradná odvolacia komisia predložila svoje stanovisko vedúcemu služobného úradu Ing. P. B. 3. septembra 2010, Ing. B. 14. septembra 2010 rozhodoval o námietke predpojatosti podanej žalobcom proti Ing. Ch. a Ing. B.; zo spisu nevyplýva dôvod, pre ktorý Ing. B. ako vedúci služobného úradu nerozhodol o odvolaní žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu do 23. septembra 2010 (na čo mal 20 dní od predloženia stanoviska poradnej odvolacej komisie), kedy bol Ing. Ch. vymenovaný za prednostu Obvodného lesného úradu v Kysuckom Novom Meste; druhostupňové rozhodnutie je datované 25. októbra 2010. Vychádzajúc z uvedených skutočností odvolací súd považuje postup druhostupňového správneho orgánu za správny a neodporujúci zákonu č. 312/2001 Z. z. ani Správnemu poriadku.

Na stanovisku odvolacieho súdu by nič nezmenila skutočnosť, keby rozhodnutie vedúceho služobného úradu podpísal zástupca vedúceho služobného úradu (ak je taká funkcia zriadená), nakoľko zákon č. 312/2001 Z. z. kogentne ustanovoval, že odvolacím orgánom je vedúci služobného úradu, nie jeho zástupca.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že Krajský súd v Žiline nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol, a preto rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/1/2011-29 zo dňa 11. mája 2011 ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď neúspešnému žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal a žalovanému náhrada trov konania neprináleží.

27.

ROZHODNUTIE

Ak obvinený z priestupku nepreukázal relevantným spôsobom zaujatosť príslušníkov polície a ani neuviedol žiaden dôvod, prečo by mali službukonajúci policajti uviesť do úradného záznamu a zápisnice o objasňovaní priestupku nepravdivé údaje, samotná skutočnosť, že nepodpísal zápisnicu o objasňovaní priestupku, neznamená, že skutok nebol dostatočne preukázaný.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd /37/2011 z 20. júna 2012)

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne zamietol žalobu žalobcu proti rozhodnutiu žalovaného zo dňa 10. januára 2011, ktorým tento potvrdil rozhodnutie o priestupku žalobcu vydané Okresným dopravným inšpektorátom ORPZ Považská Bystrica dňa 18. novembra 2010.

Prvostupňový správny orgán uznal žalobcu za vinného zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/, k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „ZP“) a podľa § 22 ods. 2 písm. c/ tohto zákona uložil žalobcovi pokutu vo výške 350 € a zákaz viesť motorové vozidlo na dobu 8 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

V odôvodnení rozsudku krajský súd poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo bolo v súlade so zákonom. Žalobca ani v správnom konaní, ani v žalobe neuviedol žiadny relevantný dôkaz, ktorý by spochybňoval závery žalovaného a tiež neodôvodnil, prečo by mali byť proti nemu príslušníci policajného zboru zaujatí. Konajúce správne orgány správne prihliadli na závažnosť priestupku, spôsob jeho spáchania, jeho následky, ako aj mieru zavinenia páchatel'a. V neprospech žalobcu zavážilo, že rýchlosť je najzávažnejším porušením pravidiel cestnej premávky a najčastejšou príčinou nehôd a poľahčujúcou okolnosťou je iba to, že predtým sa obdobného priestupku nedopustil. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že vo veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený skutkový stav a vyvedený správny právny záver, keďže žalobca bol posudzovaný zo spáchania dvoch priestupkov. Žalovaný a aj prvostupňový správny orgán správne postupovali podľa § 12 ods. 2 ZP, keď žalobcovi uložili sankciu podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na priestupok najprísnejšie postihnutelný. Výšku sankcie žalobca nenamietal. Námietky žalobcu krajský súd nepovažoval za dôvodné a spôsobilé zmeniť závery správnych orgánov a preto žalobu zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie, v ktorom namietal, že spáchanie skutku kladeného mu za vinu, mu nebolo preukázané. Uviedol, že z administratívneho spisu vyplýva, že dňa 26. augusta 2010 v nočných hodinách išiel spolu s P. Ž. po pravej strane vozovky medzi obcami Boleráz a Smolenice a pri kontrole hliadkou polície bolo zistené, že nemal na sebe viditeľne umiestnené reflexné prvky, čím si nespĺnil zákonom ustanovené povinnosti chodca. Rozhodnutie súdu sa teda opiera o administratívny spis. Podľa názoru žalobcu mu v správnom konaní nebolo preukázané spáchanie druhého uvedeného skutku a správa o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky zo dňa 26. augusta 2010 spísaná príslušníkmi PZ neobsahovala jeho podpis. Na ústnom pojednávaní dňa 18. novembra 2010 uviedol, že si nie je vedomý spáchania priestupku, nič viac k tomu však povedať nedokázal. Tieto dokumenty podľa jeho názoru nemožno považovať za relevantné, nakoľko na nich nie je jeho podpis a ide výlučne o tvrdenie policajtov. On si spáchania druhého z uvedených priestupkov vedomý nie je. Je pravdou, že P. Ž. zaplatil pokutu na mieste, ale žalobca si nebol vedomý spáchania priestupku a odmietol pokutu zaplatiť. Žalobca sa do správy o objasnení priestupku nevyjadril a odmietol ju podpísať. Skutok bol tiež podpísaný do záznamu policajtmí K. a B.. Na ústnom pojednávaní sa žalobca vyjadril tak, že si na situáciu z 26. augusta 2010 nespomína, ale nepoprel, že v tom čase pracoval v Smoleniciach. Len z tejto skutočnosti však nie je možné vyvodzovať alebo preukazovať, že spáchal priestupok. Je absurdné spájať pobyt či prácu osoby na určitom mieste s tým, že niekde neďaleko mala táto osoba údajne spáchať priestupok. Rozhodnutie Krajského dopravného inšpektorátu v Trenčíne, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu v Považskej Bystrici, vychádza výlučne

z tvrdenia policajtov v úradnom zázname a v správe o výsledku objasňovania priestupku. Vysvetlenie P. Ž., ktoré podal dňa 29.12.2010, neprinieslo žiadne ozrejmienie veci, teda ak existovali pochybnosti o spáchaní skutku žalobcom, musia tieto pochybnosti existovať aj po tomto vysvetlení. Krajský dopravný inšpektorát uviedol, že žalobca nijakým spôsobom nepochybnil spáchanie priestupku. Toto je však nesprávny postup, nakoľko žalobca si nie je vedomý, že by mal povinnosť akýmkoľvek spôsobom spochybňovať tvrdenie správneho orgánu v priestupkovom konaní, naopak je toho názoru, že správny orgán mal jeho vinu bez akýchkoľvek pochybností preukázať, čo však vzhľadom na vyššie uvedené preukázané nebolo.

V súlade s vyššie uvedeným sa žalobca domnieva, že bol rozhodnutím odvolacieho správneho orgánu ukrátený na svojich právach. Podľa jeho názoru je zistenie skutkového stavu nedostačujúce na posúdenie veci a vzhľadom na uvedené žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie Krajského dopravného inšpektorátu, Krajského policajného zboru v Trenčíne a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril dňa 9. septembra 2011 žalovaný, ktorý uviedol, že dôkazmi uvedenými v spisovom materiáli a vykonaným dokazovaním bolo žalobcovi preukázané spáchanie skutku, v predmetnej veci bol dostatočne a správne zistený skutkový stav a konajúce orgány postupovali v súlade so zákonom, na základe čoho navrhol odvolanie podané žalobcom zamietnuť a potvrdiť rozsudok krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c OSP v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 OSP), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce (§ 246c v spojení s § 212 a nasl.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Z pripojeného spisového materiálu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis, odvolací súd zistil, že Okresné riaditeľstvo PZ, Okresný dopravný inšpektorát Považská Bystrica rozhodnutím o priestupku zo dňa 18. novembra 2010 rozhodol, že žalobca svojím konaním, keď dňa 17. júna 2010 v čase o 12.33 hod. viedol osobné motorové vozidlo zn. Ford Mondeo, ev. číslo: PB-387BK po ceste 1/61 v Považskej Bystrici v smere jazdy od Žiliny do Trenčína, pričom prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť jazdy v obci o 41 km/h. a po zastavení hliadkou polície odmietol zaplatiť blokovú pokutu v priestupkovom konaní, a následne dňa 26. augusta 2010 v čase o 23.40 hod. išiel ako chodec po ceste medzi obcami Boleráz a Smolenice po pravej strane vozovky smerom do obce Boleráz, pričom bol zastavený a kontrolovaný hliadkou polície, ktorá pri kontrole zistila, že menovaný nemal na sebe viditeľne umiestnené reflexné prvky, čím si nespĺnil zákonom stanovené povinnosti chodca, porušil ustanovenie § 16 ods. 4, § 52 ods. 1, 3 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a uznáva sa vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. h/, k/ zákona o priestupkoch, za čo mu bola uložená sankcia – pokuta 350 € a zákaz viesť motorové vozidlo na dobu 8 mesiacov. Spáchanie prvého zo skutkov žalobca nenamieta, jeho žaloba aj odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu smeruje len proti druhému skutku, ktorého sa mal dopustiť ako chodec. Tento skutok nepovažuje za preukázaný a namietal tiež zaujatosť príslušníkov Obvodného oddelenia PZ Trstín. Odvolací súd sa však stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že aj spáchanie druhého priestupku bolo v správnom konaní preukázané, ako to vyplýva zo zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku zo dňa 8. novembra 2010, zo správ o výsledku objasňovania priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky spracovaných príslušníkmi Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva PZ Považská Bystrica zo dňa 17. júna 2010 a spracovaných príslušníkom Obvodného oddelenia PZ v Trstíne zo dňa 26. augusta 2010, z výstupu z tlačiarne cestného laserového rýchlomeru Ultra Lyte LTI 20-20 100LR zo dňa 17. júna 2010, z úradného záznamu príslušníkov Obvodného oddelenia PZ Trstín zo dňa 26. augusta 2010 a záznamu o podaní vysvetlenia P. Ž. zo dňa 29. decembra 2010.

Podľa § 22 ods. 1 písm. h/, k/ zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov, priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí rýchlosť ustanovenú v osobitnom predpise alebo prekročí rýchlosť stanovenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením alebo kto iným konaním ako sa uvádza v písmenách a/ - j/ poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 12 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov, za viac priestupkov toho istého páchatela prejednávaných v jednom konaní sa uloží sankcia podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na priestupok najprísnejšie postihnutelný; zákaz činnosti možno uložiť, ak ho možno uložiť za niektorý z týchto priestupkov.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len rozhodnutie a postup správneho orgánu). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Odvolací súd vyhodnotil dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že nie je dôvod, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov podložených citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku v rozsudku.

Súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, sú zákonné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel a posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis.

Ohľadne námietky žalobcu, že mu spáchanie skutku, podľa ktorého nemal mať na sebe reflexné prvky pri chôdzi za zníženej viditeľnosti na cestnej komunikácii, čím si nesplnil zákonnú povinnosť chodca nebolo preukázané, najvyšší súd dospel k záveru, že správne orgány ako aj prvostupňový súd vychádzali z logických záverov, ktoré vyplývali zo zistení príslušníkov polície, ktoré boli zákonným spôsobom zadokumentované. To, že žalobca nepodpísal zápisnicu o objasňovaní priestupku, neznamená, že skutok mu nebol dostatočne preukázaný. Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Skutočnosť, že žalobca sa nachádzal na danom mieste, že bola zistená jeho totožnosť a konštatované porušenie povinnosti službukonajúcimi policajtmí, rovnako aj okolnosť, že svedok Ž. odmietol svedčiť v jeho prospech, robia logickým a hodnoverným záver správnych orgánov o tom, že skutok sa stal a bol žalobcovi dostatočne preukázaný. Žalobca nepreukázal relevantným spôsobom zaujatosť príslušníkov polície, ani neuviedol žiaden dôvod, prečo by mali službukonajúci policajti uviesť do úradného záznamu a zápisnice o objasňovaní priestupku nepravdivé údaje.

Žiada sa ešte poznamenať, že v zmysle § 12 ods. 2 ZP, len za prvý skutok - prekročenú rýchlosť v obci, bolo možné žalobcovi uložiť pokutu od 150 € do 800 € a zákaz činnosti na dobu do troch rokov, takže uložená sankcia by bola primeraná aj bez spáchania druhého skutku (čo však nič nemení na závere, že jeho spáchanie nebolo relevantne spochybnené).

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 219 ods. 1, 2 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože žalobca nemal vo veci úspech a žalovaný nemá na náhradu trov konania zákonný nárok.

28.

ROZHODNUTIE

Okolnosť, či je priestupok spoľahlivo zistený, je daná na posúdenie správneho orgánu, ktorý v rámci voľnej správnej úvahy posúdi, či sú dané podmienky na uskutočnenie blokového konania, t.j. či bol priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný blokovú pokutu zaplatiť.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd/33/2011 z 20. júna 2012)

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 31. mája 2010, ktorým tento zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Okresného inšpektorátu Okresného riaditeľstva a policajného zboru v Prešove zo dňa 25. marca 2010 a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový súd uviedol, že pri posudzovaní spornej otázky, či správny orgán postupoval správne, ak neriešil priestupok v blokovom konaní podľa § 84 a nasl. ustanovení zákona o priestupkoch, ale v správnom konaní podľa § 67 citovaného zákona dospel k záveru, že zo zákonných ustanovení vyplýva, že za priestupok možno uložiť pokutu v blokovom konaní, len ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu zaplatiť. Obidve podmienky musia byť splnené súčasne. Na základe záverov súdu tieto zákonné podmienky v danom prípade splnené neboli. Ako vyplýva zo správy o výsledku objasňovania spísanej dňa 7. februára 2010 žalobca si nebol vedomý spáchania priestupku, k veci sa odmietol vyjadriť a správu odmietol podpísať. To potvrdzujú zápisnice z výsluchu policajtov objasňujúcich priestupok M. K. a M. L. zo dňa 22. marca 2010, v ktorých je uvedené, že žalobca po upovedomení o tom, akého priestupku sa dopustil, uviedol, „že sa žiadneho dopravného priestupku nedopustil, išiel normálne a nič platiť nebude“. Bolo mu navrhnuté, aby sa išiel osobne presvedčiť, že mu bola nameraná rýchlosť 91 km/hod, čo odmietol. Preto bola spracovaná správa o výsledku objasňovania priestupku, do ktorej sa odmietol vyjadriť a podpísať ju. Správny orgán preto postupoval v súlade so zákonom, ak priestupok prejednal v správnom konaní podľa § 67 a nasl. zákona o priestupkoch. Vzhľadom na uvedené sú nedôvodné námietky žalobcu, že postup správneho orgánu bol diskriminačný, v rozpore s článkom 2 ods. 2 Ústavy SR.

Naopak, krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou žalovaného a nepochyboval o zisteniach a vyjadreniach policajtov objasňujúcich priestupok, ktorí okrem povinností, ktoré im vyplývajú zo zákona č. 171/1993 Z.z. o policajnom zbere nemali žiaden pomer k veci, či k žalobcovi ako obvinenému z priestupku. Okrem toho v neprospech žalobcu pri posudzovaní jeho tvrdenia, že si bol vedomý spáchania priestupku, pokutu v blokovom konaní vo výške 300 € bol ochotný zaplatiť, iba nemal pri sebe finančnú hotovosť, vyznieva fakt, že v takomto prípade by policajka objasňujúca priestupok okrem vystavenia bloku na pokutu na mieste nezaplatenú podľa § 85 ods. 3 zákona o priestupkoch, zadržala žalobcovi aj vodičské oprávnenie a vydala by mu potvrdenie o zadržení vodičského preukazu s povolením jazdiť na 15 dní. Okrem toho žalobcovi nič nebránilo v prípade, ak bol ochotný pokutu zaplatiť a mal za to, že vec bolo potrebné riešiť v blokovom konaní, uvedené uviesť v správe o objasňovaní priestupku.

Žalobca aj napriek skutočnosti, že bol o ústnom pojednávaní, konanom dňa 25. marca 2010 po tom, čo predchádzajúce termíny 4. marca 2010 a 18. marca 2010 boli na jeho žiadosť zmenené, riadne a včas upovedomený, sa na pojednávanie nedostavil. Opätovne tým nevyužil svoje právo brániť sa a navrhovať dôkazy preukazujúce pravdivosť tvrdení ním uvádzaných.

Súd poukázal aj na to, že je bez právneho významu, či priestupok objasňoval jeden alebo dvaja policajti a vzhľadom na neuplatnenie procesných práv pri objasňovaní priestupku a následne v správnom konaní nemožno prihliadať ani na čestné prehlásenia V. P. a D. J. zo dňa 16. júna 2010 a 17. júna 2010. Ako nedôvodnú vyhodnotil súd aj námietku o uloženej sankcii - pokute vo výške 300 € a zákazu činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 6 mesiacov.

Keďže priestupok, ktorého sa dopustil žalobca, nemohol byť a ani nebol riešený v blokovom konaní, správne postupoval správny orgán, ak v súlade s ustanovením § 22 ods. 2 písm. c/ zákona o priestupkoch uložil žalobcovi pokutu vo výške 300 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 6 mesiacov. Krajský súd

---

poukázal aj na odôvodnenie rozhodnutí správnych orgánov, s ktorými sa stotožnil a uviedol, že odôvodnenia sú logické, nevychádzajú z medzí správnej úvahy a správne orgány v nich zrozumiteľným spôsobom vysvetlili uloženie sankcií.

O náhrade trov konania prvostupňový súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom nepriznal ich náhradu.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca včas odvolanie. Namietal, že na základe vykonaného dokazovania, podľa jeho názoru, dospel prvostupňový súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a na základe toho aj samotné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa jeho názoru mal byť priestupok prejednaný v blokovom konaní, žalobca bol ochotný pokutu zaplatiť, nemal však pri sebe dostatočnú finančnú hotovosť. Túto finančnú hotovosť nemali ani spolujazdci žalobcu, ktorí by mu inak peniaze požičali. Vzhľadom na prejavenu ochotu žalobcu pokutu zaplatiť bolo právne relevantné aplikovať poverenými osobami ust. § 85 ods. 3 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a vydať blok na pokutu na mieste nezaplatenú s poučením o spôsobe zaplatenia pokuty, o lehote jej zaplatenia a následkoch nezaplatenia. Je nepravdivé tvrdenie žalovaného, ktorý uvádza, že „obvinený v snahe sa vyhnúť zodpovednosti za spáchaný skutok tvrdil, že si nebol vedomý zodpovednosti za spáchaný skutok, resp. že obaja príslušníci, ktorí dokumentovali daný dopravný priestupok vo svojich výpovediach potvrdili, že menovaný si nebol vedomý spáchania priestupku a zároveň potvrdili, že žalobca bol v čase zastavenia a kontroly sám. Podľa žalobcu tieto tvrdenia oboch príslušníkov PZ vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu, pretože daný dopravný priestupok dokumentoval iba jeden príslušník PZ, ktorý nezisťoval počet osôb vo vozidle. Príslušník sám vystúpil z vozidla a prišiel k motorovému vozidlu žalobcu, oznámil žalobcovi, akého dopravného priestupku sa dopustil a potom mu uložil za tento priestupok blokovú pokutu vo výške 300 €. Žalobca, keďže nemal takú finančnú hotovosť pri sebe, oznámil príslušníkovi PZ, že sumu 300 € pri sebe nemá, a preto pokutu na mieste nemôže zaplatiť. Príslušník PZ na to odišiel aj s dokladmi žalobcu do svojho vozidla, po chvíli sa zas vrátil, odovzdal žalobcovi doklady s vysvetlením, že bude riešený na dopravnom inšpektoráte. Je nepravdivé aj tvrdenie druhého príslušníka PZ, ktorý potvrdil, že menovaný si na mieste nebol vedomý spáchania priestupku, resp. že žalobca bol v čase zastavenia a kontroly vo vozidle sám, pretože z policajného motorového vozidla počas celej doby kontroly, t.j. od zastavenia vozidla až do ukončenia kontroly, okrem príslušníčky PZ nikto iný nevystúpil. Žalovaný uvádza, že po zastavení vozidla si vodič vyššie uvedeného vozidla P. J. nebol vedomý spáchania priestupku. Z uvedeného dôvodu bola s menovaným spísaná správa o výsledku objasňovania priestupku, kde boli uvedené skutočnosti zaznamenané. P. J. bola následne daná možnosť vyjadriť sa do správy o výsledku objasňovania priestupku, čo menovaný nevyužil, do správy sa odmietol akokoľvek vyjadriť a túto odmietol podpísať. Z uvedeného vyplýva, že s menovaným nemohla byť spísaná žiadna správa, pokiaľ ním nie je žiadna správa aj podpísaná. Spísať správu môžu len osoby, ktoré ju podpíšu, resp. osoby, ktoré sú podpísané v právne relevantnom zastúpení. So žalobcom žiadna správa spísaná nebola a žalobca nevie, čo príslušník PZ počas doby, keď odišiel od žalobcu a sadol si do svojho motorového vozidla, v tomto vozidle robil a aké správy si tam písal. Žalobca tvrdí, že si bol vedomý spáchania dopravného priestupku a zároveň bol ochotný zaplatiť blokovú pokutu, iba nemal pri sebe finančnú hotovosť. Konanie vzhľadom na uvedené okolnosti, a to najmä priznanie žalobcu, jeho ochota zaplatiť pokutu, ignorovanie tejto ochoty zo strany poverených osôb nevydaním bloku považuje žalobca zo strany príslušného správneho orgánu za diskriminačné. Žalobca poukázal na článok 12 ods. 2 Ústavy SR a ďalej na judikatúru Ústavného súdu SR, týkajúcu sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí. Podľa ústavného súdu je diskriminačný taký postup, ktorý rovnaké alebo analogické situácie rieši odchylným spôsobom, pričom ho nemožno objektívne a rozumne zdôvodniť (II. ÚS 159/07, III. ÚS 328/05, IV. ÚS 88/07). Povinnosť súdu rozhodovať v obdobných veciach rovnako a v prípade odklonu od judikatúry povinnosť uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon jednoznačne vyplýva aj z požiadaviek právnej teórie. Pravidlo, že kto sa chce odchýliť od súdneho precedensu alebo ustálenej judikatúry musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod, je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie.

Vzhľadom na uvedené žalobca namieta hodnotenie dôkazov zo strany prvostupňového súdu, následkom ktorého dospel prvostupňový súd k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Podľa žalobcu neobstojí tvrdenie prvostupňového súdu, že „v neprospech žalobcu svedčí aj to, že aj napriek skutočnosti, že bol na pojednávanie konané 25. marca 2010 predvolaný, sa na pojednávanie nedostavil, čím opätovne nevyužil svoje právo brániť sa a navrhovať dôkazy preukazujúce pravdivosť tvrdení ním uvádzaných“. Žalovaný pochybil, keď nevykonal žiadne objektívne dôkazy na preukázanie skutočností, na ktoré v odvolaní poukazoval žalobca, a to, či pri kontrole vozidla bol vo vozidle sám, či mu bola uložená pokuta, či bol ochotný

---

pokutu zaplatiť na mieste a pod. Takisto neobstojí tvrdenie žalovaného, ktorý nepochyboval o správnosti postupu a pravdivosti údajov uvedených príslušníkom PZ.

Súd prvého stupňa nevyhodnotil dôkazy, na ktoré v konaní poukazoval žalobca, ktoré mohli pre neho znamenať priaznivé rozhodnutie vo veci, vzhľadom na čestné prehlásenia spolujazdcoz žalobcu, ktorí s ním v uvedený deň boli v motorovom vozidle, ďalej či sú pravdivé tvrdenia príslušníkov PZ, že boli obaja počas kontroly pri motorovom vozidle žalobcu, neprihliadol na rozporné tvrdenia žalovaného o tom, či bola žalobcovi na mieste uložená bloková pokuta, s ktorou nesúhlasil alebo mu v blokovom konaní nebola uložená žiadna pokuta, ďalej na skutočnosť, ktorú žalobca zistil až nahliadnutím do spisu na súde a to, že správa o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 7. februára 2010 nie je celá písaná na mieste samom, ale bola písaná aj inde, niekde v kancelárii, čo je zrejme z iného typu písma ako aj iného druhu pera, ďalej na námietku žalobcu, či je obvyklé, že pri objasňovaní priestupku pri kontrole motorového vozidla sa pri kontrolovanom vozidle nachádzajú, resp. či ho kontrolujú dvaja príslušníci PZ a či je možné, ak druhý príslušník PZ, ktorý z policajného auta nevystúpil, mohol vidieť, či bol žalobca vo vozidle pri kontrole sám alebo vo vozidle sedel niekto vzadu aj vzhľadom na vtedajšie počasie.

Tzv. opomenuté dôkazy, t.j. dôkazy, o ktorých v konaní nebolo súdom rozhodnuté, ako aj nevykonané dôkazy, ktoré súd pri postupe podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov nevykonal, preto skoro vždy založia nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia, ale súčasne aj jeho protiústavnosť. Odôvodnenie odvolaním napadnutého rozhodnutia je nedostatočné, nedáva jasné a zrozumiteľné odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku nedal žiadnu odpoveď na argumenty žalobcu, ktoré boli pre rozhodnutie kľúčové, ale prevzal iba odôvodnenie žalovaného. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril dňa 1. júla 2011 žalovaný. Uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove. K námietkam žalobcu týkajúcim sa skutočnosti, či mu bola na mieste uložená bloková pokuta, s ktorou nesúhlasil, alebo mu nebola uložená žiadna bloková pokuta, žalovaný uviedol, že menovanému nebola právoplatne uložená žiadna sankcia, nakoľko nebola splnená zákonná podmienka blokového konania – ochota priestupcu zaplatiť pokutu. K tvrdeniu o tom, že so žalobcom nemohla byť spísaná žiadna správa, pokiaľ ním nie je žiadna správa podpísaná uviedol, že spracovanie správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky je zákonný prostriedok na zadokumentovanie konania priestupcu na mieste spáchania priestupku. To, že priestupca uvedený zápis odmietne podpísať, neznamená, že správa o výsledku objasňovania priestupku bola spracovaná nezákonne.

K námietke, že žalobca si bol vedomý spáchania priestupku a bol ochotný zaplatiť blokovú pokutu, iba nemal pri sebe finančnú hotovosť uviedol, že žalobca sa na mieste zistenia a zdokumentovania priestupku ním spáchaného skutku odmietol akokoľvek vyjadriť, hoci už tu mohol podrobne uviesť svoje stanovisko, námietky alebo dôkazy, čo však neuviedol, uviedol ich až dodatočne, po prvý krát v podanom odvolaní voči rozhodnutiu o priestupku. Takýto postup žalobcu v prípade, ak bol presvedčený, že príslušníci PZ postupovali nesprávne, resp. v rozpore so zákonom, alebo v jeho neprospech, považuje žalovaný za nepochopiteľný a málo pravdepodobný. Všetky ďalšie, resp. dodatočne uvádzané skutočnosti zo strany žalobcu vyznievajú účelovo, žalobca už bol v minulosti riešený za rôzne priestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, aj v blokovom konaní, z čoho je zrejme, že žalobca musel poznať a bol oboznámený s postupom polície pri riešení priestupku v blokovom konaní. Vzhľadom na uvedené žalovaný navrhol, aby odvolací súd svojím rozsudkom potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c OSP v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 OSP), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce (§ 246c v spojení s § 212 a nasl.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Z o d ô v o d n e n i a :

Z pripojeného spisového materiálu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odvolací súd zistil, že predmetom preskúmania je zákonnosť postupu a rozhodnutia správneho orgánu, ktorým prvostupňový správny orgán uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h/ zákona o priestupkoch, lebo porušil § 16 ods. 4 zákona o cestnej premávke, čím závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky podľa § 137 ods. 2 písm. d/ zákona o cestnej premávke, a to tým, že dňa 7. februára 2010 v čase o 12:45 hod. ako vodič motorového vozidla prekročil najvyššiu povolenú rýchlosť jazdy v obci 50km/hod o 41 km/hod, čo bolo zistené cestovým radarovým rýchlomerom. Za tento priestupok mu bola uložená pokuta podľa § 22 ods. 2 zákona o priestupkoch vo výške 300 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov. Otázka, či žalobca porušil § 16 ods. 4 zákona o cestnej premávke, keď prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť v obci o 41 km/hod, v konaní pred súdom sporná nebola. Sporná bola otázka, či správne orgány postupovali správne, keď neriešili priestupok v blokovom konaní podľa § 84 a nasl., ale v správnom konaní podľa § 67 a nasl. citovaného zákona.

Podľa § 84 ods. 1 zákona o priestupkoch, za priestupok možno uložiť pokutu v blokovom konaní, ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu zaplatiť (13 ods. 2).

Podľa § 85 ods. 3 zákona o priestupkoch, ak nemôže páchatel' priestupku zaplatiť pokutu na mieste, vydá sa mu blok na pokutu na mieste nezaplatenú s poučením o spôsobe zaplataenia pokuty, o lehote jej zaplataenia, následkoch nezaplataenia pokuty. Prevzatie tohto bloku páchatel' priestupku potvrdí.

Podľa § 67 ods. 2 zákona o priestupkoch, podkladom na začatie konania o priestupku je správa o výsledkoch objasňovania priestupku, oznámenie štátneho orgánu, obce, organizácie alebo občanov o priestupku, poznatok z vlastnej činnosti správneho orgánu alebo postúpenie veci orgánom činným v trestnom konaní.

V správnom súdnictve prejednávajú súde na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých vychádza správny orgán, sú zákonné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Posudzuje tiež, či správny orgán aplikoval na predmetnú vec relevantný právny predpis.

Po oboznámení sa so spisovým materiálom Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že prvostupňový súd sa správne zamerel v konaní na riešenie podstatnej okolnosti, t.j. či správny orgán postupoval správne, ak neriešil priestupok v blokovom konaní podľa § 84 a nasl. v ustanovení zákona o priestupkoch, ale v správnom konaní podľa § 67 a nasl. citovaného zákona.

Odvolací súd vyhodnotil dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že nie je dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov podložených citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku v rozsudku.

Najvyšší súd SR sa v prejednanom prípade stotožnil s názorom krajského súdu ako aj správnych orgánov, že priestupok nebolo možné riešiť v blokovom konaní, nakoľko z ustanovenia § 84 ods. 1 ZP vyplýva, že o priestupku sa nevykonáva ústne pojednávanie, nevypočúvajú sa svedkovia, voči uloženiu pokuty sa nemožno odvolať. Uloženie pokuty v blokovom konaní má povahu správneho rozhodnutia a vydaním bloku je právoplatné. Z toho vyplýva, že správny orgán konal zákonne a dodržal ustanovenia zákona, ktoré svedčia v prospech práv páchatel'a priestupku, ktorý ak si nie je vedomý spáchania priestupku, má možnosť sa obhajovať a preukazovať, že svojim konaním nespáchal žiaden priestupok. Okolnosť, či je priestupok spoľahlivo zistený, je daná na posúdenie správneho orgánu, ktorý v rámci voľnej správnej úvahy posúdi, či sú dané podmienky na uskutočnenie blokového konania, t.j. či bol priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku

---

---

je ochotný blokovú pokutu zaplatiť. V danom prípade sa javí správna úvaha konajúceho správneho orgánu dostatočne podložená záverom, že žalobca si nebol vedomý spáchania priestupku, na základe čoho mu bola daná možnosť obhajovať svoje stanovisko v správnom konaní.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami, ktoré namietal žalobca v žalobe proti rozhodnutiu správnych orgánov a tieto dostatočne odôvodnil. Žalobca žiadnym hodnoverným spôsobom nevysvetlil, prečo by v prípade pravdivosti jeho tvrdenia o ochote zaplatiť pokutu policajka objasňujúca priestupok nepostupovala logickým a štandardným spôsobom a nevystavila blokovú pokutu na mieste nezaplatenú a ďalej nezadržala žalobcovi aj vodičské oprávnenie. Žalobca, ktorého v danom prípade zaťažuje dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, neuviedol žiadne okolnosti, z ktorých by mohol vyplývať záver o zaujatosti príslušníkov PZ, ktorí objasňovali priestupok.

Ďalšie námietky, ktoré v odvolaní žalobca uplatnil, sú pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia správnych orgánov irelevantné.

To, že žalobca nepodpísal správu o objasňovaní priestupku neznamená, že ju správny orgán nemohol hodnotiť ako podklad pre svoje rozhodnutie, nakoľko táto správa predstavuje zákonný prostriedok na zadokumentovanie konania, ktoré sa hodnotí ako priestupok a to, že žalobca nevyužil svoje právo uviesť výhrady k postupu príslušníkov PZ svedčí iba v jeho neprospech.

Žiadne tvrdenia žalovaného o tom, či bola alebo nebola na mieste činu uložená bloková pokuta a o ďalšom postupe nie sú sporné. Sám žalobca neuvádza žiadne skutočnosti, na základe ktorých k tejto tvrdenej spornosti dospel a neuviedol ani žiadne dôkazy na podporu svojich záverov, že správa o výsledku objasňovania priestupku nebola spísaná na mieste spáchania priestupku. Navyše pokiaľ by bolo pravdivé jeho tvrdenie, že si bol vedomý spáchania priestupku a bol ochotný zaplatiť na mieste blokovú pokutu, ale príslušníci PZ mu takúto možnosť nedali, mal možnosť namietat' to priamo v správe o výsledku objasňovania priestupku alebo mohol bezodkladne podať sťažnosť na ich postup, a nie namietat' túto skutočnosť až po tom, ako mu bol uložený okrem pokuty aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 6 mesiacov.

Súd prvého stupňa prihliadol podľa názoru odvolacieho súdu na všetky relevantné námietky žalobcu proti rozhodnutiam správnych orgánov a tieto aj dostatočne odôvodnil, pričom platí zásada, že súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia reagovať na všetky žalobcom nastolené námietky, ale iba na tie, ktoré skutočne majú význam na posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia správnych orgánov.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovaný nemá na náhradu trov konania zákonný nárok.

29.

ROZHODNUTIE

Účelom ustanovenia § 66 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov je zabezpečiť, aby pri škodovej udalosti bolo umožnené rýchlo a bezproblémovo zaistiť náhradu škody v prospech poškodeného účastníka škodovej udalosti.

(Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžd/1/2010 z 23.novembra 2011)

Krajský súd v Banskej Bystrici (rozsudok sp. zn. 6S/5376/2010) zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 1. apríla 2010 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný správny orgán týmto rozhodnutím potvrdil rozhodnutie o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici ako prvostupňového orgánu zo dňa 12. januára 2009, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b/, g/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení za to, že po zapríčinení dopravnej nehody, v dôsledku ktorej narazil do zaparkovaného motorového vozidla si nespĺnil povinnosť účastníka dopravnej nehody, nakoľko dopravnú nehodu neohlásil polícii, nezotrval na mieste dopravnej nehody až do príchodu policajta, alebo sa na toto miesto bezodkladne nevrátil do poskytnutia alebo privolania pomoci, alebo po ohlásení dopravnej nehody a nezdržal sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrovania dopravnej nehody.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutia žalovaného správneho orgánu prvostupňového rozhodnutia správneho orgánu a po oboznámení sa so spisom dospel k záveru, že žalovaný zastáva nesprávne stanovisko ohľadne posúdenia konania žalobcu, ktorému kladie za vinu porušenie ustanovenia § 66 ods. 2 písm. a/, d/, e/ zákona o cestnej premávke, pretože po zapríčinení dopravnej nehody túto neohlásil na polícii. V priebehu skutkového deja, podľa krajského súdu vyplýva, že po tom čo žalobca spôsobil škodu na inom zaparkovanom motorovom vozidle, ktorá neprevyšovala 1,5 násobok väčšej škody podľa Trestného zákona, neoznámil túto polícii a nezostal na mieste až do príchodu policajta a nezdržal sa konania, ktoré by bolo na ujmu vyšetrovania dopravnej nehody. Z ustanovenia § 66 ods. 6 zákona o cestnej premávke veta druhá je však zrejmé, že žalovaný porušil svoju povinnosť len v tom zmysle, že hoci spôsobil hmotnú škodu osobe, ktorá nebola účastníkom škodovej udalosti, bezodkladne ju neupovedomil a neoznámil jej osobné údaje, čo vykonal až na druhý deň. Inak celková škodová udalosť mala skutočný charakter škodovej udalosti v zmysle § 64 ods. 3 citovaného zákona. Keďže však nedošlo k splneniu povinnosti podľa § 66 ods. 6 zákona považuje sa takéto konanie za dopravnú nehodu v zmysle ods. 2 citovaného ustanovenia. Z uvedeného potom krajský súd vyvodil, že kvalifikácia takéhoto priestupku v zmysle zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení, zodpovedá ustanoveniu § 22 ods. 1 písm. k/, podľa ktorého priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto iným konaním ako sa uvádza v písmenách a/ - j/ poruší všeobecne záväzný predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a nie priestupku, ktorý by sa dal subsumovať pod citované ustanovenie § 22 ods. 1 písm. a/ - j/, konkrétne ako v danom prípade urobil žalovaný, keď kvalifikoval toto previnenie podľa písm. g/, teda že žalovaný porušil všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti v cestnej premávke, v dôsledku ktorého vznikla dopravná nehoda. Podľa názoru krajského súdu dopravná nehoda v danom prípade nevznikla, vznikla len škodová udalosť a potom za priestupok podľa ods. 1 § 22 možno v zmysle ods. 2 písm. e/ uložiť maximálnu pokutu do 100 €. Keďže v napadnutom rozhodnutí došlo k chybnjej aplikácii citovaných ustanovení a následne aj k nesprávnemu vyhodnoteniu skutkového stavu, pokiaľ ide o zodpovednosť a zavinenie, ale najmä sankciu, krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil správneho orgánu na ďalšie konanie.

Krajský súd uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 298,45€.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný.

V odvolaní namietal, že je nesporné, že žalobca si ako účastník dopravnej nehody nespĺnil povinnosť uvedenú v ustanovení § 66 ods. 6 zákona o cestnej premávke, pretože ako účastník škodovej udalosti spôsobil hmotnú škodu osobe, ktorá nebola účastníkom škodovej udalosti a túto osobu bezodkladne neupovedomil a neoznámil jej bezodkladne svoje osobné údaje. Na základe toho žalovaný je toho názoru, že žalobca svojim

konaním porušil všeobecne záväzný predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, z ktorého vznikla dopravná nehoda, pričom porušil § 22 ods. 1 písm. g/ a písm. b/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení, nakoľko si nesplnil vyššie uvedené povinnosti v zmysle zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v platnom znení. Žalovaný považuje za nepochybné, že žalobca svojim konaním jednoznačne porušil povinnosť ustanovenia § 66 ods. 6 o cestnej premávke a uvedená udalosť nie je škodovou udalosťou, ale táto udalosť sa považuje za dopravnú nehodu v zmysle § 64 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke, pretože ak účastník škodovej udalosti nesplní určitú povinnosť uvedenú v zákone č. 8/2009 Z.z., potom zákonodarca výslovne takéto porušenie povinnosti kvalifikuje ako dopravnú nehodu. Účastník dopravnej nehody má v zmysle vyššie uvedeného zákona iné povinnosti ako účastník škodovej udalosti, pričom nesplnením týchto povinností zákonodarca spojil aj iné sankcie.

Pochybenie súdu videl žalovaný v tom, že síce krajský súd konštatuje, že žalobca nesplnil povinnosť podľa § 66 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z.z., ale s týmto nesplnením povinnosti nespája tak ako zákonodarca vznik dopravnej nehody, ale tvrdí, že ide o iné porušenie zákona č. 8/2009 Z.z., s ktorým je spojená sankcia podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb.. Táto konštrukcia výkladu právnej normy je však podľa žalovaného nesprávna a nie je v súlade so zákonom. Na základe vyššie uvedených skutočností žalovaný žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu zamietol a trovy konania ako aj trovy právneho zastupovania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. augusta 2011 (§ 156 ods. 1 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Z o d ô v o d n e n i a :

Z obsahov predložených spisov odvolací súd zistil, že žalobca dňa 11. novembra 2009 cca o 20:35 hod. viedol motorové vozidlo v Banskej Bystrici, kde zapríčinil kolíziu s iným vozidlom tak, že pri odbočovaní vpravo z hlavnej cesty na parkovisko pravým bokom korby vozidla narazil do zaparkovaného motorového vozidla. Žalobca nezotrval na mieste nehody až do príchodu policajtov, na druhý deň ráno o 6:00 hod. uložil lístok s údajmi a kontaktom za stierač poškodeného označeného motorového vozidla. Policajné orgány však na základe oznámenia náhodného svedka vykonali šetrenie dopravnej nehody ešte vo večerných hodinách a následne udalosť posúdili ako dopravnú nehodu, ktorú zavinil žalobca, v dôsledku čoho ho uznali zodpovedným zo spáchania dopravného priestupku za porušenie ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c/, § 66 ods. 2 písm. a/, d/, e/ zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke v platnom znení a uznali žalobcu vinným z naplnenia skutkovej podstaty priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. b/ a d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení za čo mu bola uložená sankcia podľa § 22 ods. 2 písm. a/ a c/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v platnom znení s poukazom na § 12 ods. 2, a to pokuta vo výške 300 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 12 mesiacov odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia.

Žalobca na svoju obranu uviedol, že daný večer veľmi pršalo a nemal žiadnu možnosť zanechať svoje údaje vlastníkovi poškodeného motorového vozidla. Túto povinnosť splnil o 6-tej hodine ráno, keď už prestalo pršať a predpokladal, že majiteľ vozidla sa k nemu dostaví.

Podľa § 64 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z.z. v platnom znení dopravná nehoda je udalosť v cestnej premávke, ktorá sa stane v priamej súvislosti s premávkou vozidla a pričom za dopravnú nehodu sa považuje aj škodová udalosť podľa ods. 3, ak nie je splnená niektorá z povinností podľa § 66 ods. 6 zákona.

Podľa § 66 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z.z. v platnom znení účastník škodovej udalosti je povinný bezodkladne zastaviť vozidlo, preukázať svoju totožnosť inému účastníkovi škodovej udalosti, poskytnúť údaje o poistení vozidla, zdržať sa požitia alkoholu alebo inej návykovej látky a urobiť vhodné opatrenia, aby nebola ohrozená bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky. Ak účastník škodovej udalosti spôsobil hmotnú škodu osobe, ktorá nie je účastníkom škodovej udalosti je povinný túto osobu bezodkladne upovedomiť a oznámiť jej svoje písomné údaje.

Zákon výslovne ukladá, aby sa v odôvodnení rozhodnutia o priestupkoch uviedlo, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol správny orgán vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol. Odôvodnenie teda zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré sú podkladom pre výrok rozhodnutia. Preto správny orgán tu musí uviesť nielen hodnotenie dôkazov, ktoré vykonal, ale reagovať aj na pripomienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, hoci ich pri svojom rozhodovaní nebral do úvahy. Odôvodnenia musia obsahovať aj zdôvodnenie pri aplikácii správnej úvahy.

Touto požiadavkou zákona sa konajúce správne orgány neriadili.

V odôvodnení rozhodnutia žalovaný konštatuje, že účastníci dopravnej nehody sa nedohodli na jej zavinení. Tieto skutočnosti vyvodzujú z vyjadrenia poškodenej M. H. ako aj účastníka konania po dopravnej nehode a taktiež z vyjadrenia svedka E. B. Správny orgán nemá pre svoje tvrdenie žiadne potrebné podklady. Je nepochybné, že žalobca jednoznačne uznal svoje zavinenie dopravnej nehody a s poškodenou M. H. vôbec nebol v kontakte a poškodená sa k okolnosti, či sa dohodla na zavinení so žalobcom, vôbec nevyjadrila a ani jej v rámci výsluchu takáto otázka nebola položená.

Ďalej v odôvodnení rozhodnutia správny orgán konštatuje, že okolnosť, že na druhý deň dal žalobca za stierač poškodeného vozidla lístok s telefonickým kontaktom naňho nemožno považovať za preukázanie totožnosti a poskytnutie všetkých údajov pre riešenie škodovej udalosti podľa citovaného zákona.

Účelom ustanovenia § 66 ods. 6 zákona č. 8/2009 Z.z. je zabezpečiť, aby pri škodovej udalosti bolo umožnené rýchlo a bezproblémovo zaistiť náhradu škody v prospech poškodeného účastníka škodovej udalosti. Z tohto pohľadu je potrebné pristupovať aj k hodnoteniu požiadavky zákonného ustanovenia „bezodkladne upovedomiť“ osobu postihnutú škodovou udalosťou o osobných údajoch škodcu, v prípade, že táto nie je účastníkom škodovej udalosti. Zákon nestanovuje žiadnu priamu konkrétnu lehotu na upovedomenie a preto treba vždy vychádzať z konkrétnych okolností prípadov a posudzovať ich vzhľadom na danú situáciu.

V tomto zmysle odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné prihliadnúť na skutočnosti vzniku škodovej udalosti, ktorá sa stala vo večerných hodinách o 20:35 a že nesporne pršal silný dážď, ktorý znemožnil obvyklý postup pri takýchto nehodách, a to zanechania kontaktných údajov na papieri za stieračom, čo ospravedlňuje dostatočne postup žalobcu, ktorý hneď o 6:00 hod. ráno, keď už nepršalo sa dostavil k poškodenému motorovému vozidlu a svoju povinnosť primeraným spôsobom splnil.

Okolnosť, že policajné orgány na základe oznámenia inej osoby zahájili vyšetrovanie skutku, ktorú posúdili ako dopravnú nehodu, napriek škode nedosahujúcej zákonom stanovenú hranicu, zrejme v domnienke, že došlo k naplneniu ustanovenia § 60 ods. 2 písm. a/ zákona č. 8/2009 Z.z., nie je pre posúdenie veci relevantné.

Správne orgány mali skúmať a vyhodnotiť postup žalobcu, pričom je dôležité zistiť, či žalobca splnil svoju oznamovaciu povinnosť predtým ako sa dozvedel, že priestupkový orgán zahájil vyšetrovanie alebo až potom, čo môže nasvedčovať skutočným úmyslom žalobcu naplniť požiadavku zákona, alebo naopak sa jedná iba o účelové konanie v snahe vyhnúť sa sankciám.

Takisto je potrebné zistiť výsluchom poškodenej, či sa so žalobcom skontaktovala a ako uzavreli zavinenie nehody a zároveň overiť tvrdenie žalobcu, že zanechal poškodenej na druhý deň po nehode o 6:00 hod. lístok so svojimi údajmi za stieračom.

Až na základe takto zistených skutočností bude môcť správny orgán dostatočne posúdiť, či došlo k dopravnej nehode a na vec aplikovať zodpovedajúce právne normy.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd dospel jednomyselne k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne a napadnutý rozsudok podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 151 ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 OSP.